ILIE CIOARĂ

Ființa umană și adevărul absolut

EDITURA HERALD

Omul, la începuturile existenţei sale. trăia şi acţiona ca făptură unitară, aflându-se în contact nemijlocit cu natura sa divină. Odată cu trecerea timpului, experienţele personale şi cumulul de cunoştinţe cu privir la lumea exterioară l-au fragmentat, depărtându-l din ce în ce mai mult de starea lui originară. În acest fel a luat fiinţă, conştient sau inconştient, structura fictivă a ego-ului. Toate conflictele şi întreaga nefericire umană – atât de evidente în lumea ce o străbatem – sunt rezultatul acestei grave rătăciri.

Cartea de faţă ne oferă modalitatea de a destrăma această plăsmuire egoistă şi a instaura autoritatea binefăcătoare a omului real, universal, aflat sub pecetea iubirii sfinţitoare şi atotcuprinzătoare. Pentru a împlini acest lucru nu e nevoie de nimeni şi de nimic din afara noastră; autenticul îndrumător se află în comoara lăuntrică

din fiecare fiinţă. Ascultarea şi observarea cu ajutorul atenţiei lucide şi globale – a reacţiilor automate ale propriei minţi, precum şi înţelegerea şi acţiunea benefic transformatoare se realizează instantaneu, împlinirea corectă a acestui experiment ne transcende din lumea finită în Nemărginire, unindu-ne în chip desăvârşit e de aul absolut.

Autorul a mai publicat: Moartea morţii şi desăvârşirea (1993), O călăuză astrală. Ferestre spre infinit (1994), Integritatea fiinţei umane (1998), Omul atemporal şi
Divinitatea (1998) – Editura All.

ISBN 973 – 98399 – 9 – 1Coperta: Ruxandra Stan

EDITURA HERALD Bucureşti
I.S.B.N. 973 – 98399 – 9 – 1
Ilie Cioară
FIINŢA UMANĂ
ŞI
ADEVĂRUL ABSOLUT
EDITURA HERALD
Bucureşti CUPRINS
Prefaţă…
1. Cum s-ascultă şi citeşte o poezie-oglindă
2. Adevărata bogăţie a sufletului
3. Adevăratul interes

4. Ascultătorul
5. A trăi în adevăr
6. Bătrânul egou încărunţit de vremuri
7. Cheia eternităţii
8. Chipuri, icoane, statui
9. Cine sunt?
10. Cine sunt cu-adevărat
11. Comoara
12. Conflictul dintre observator şi observat
13. Cum asculţi şi cum priveşti?
14. Cunoaşterea n-are margini
15. De ce crezuri?
16. De ce nu părăsim cunoaşterea psihologică…
17. Dezertarea din actualitate
18. Discipol şi maestru
19. Dârzenia „ego-ului”.
20. Doamne foloseşte-mă cât vrei!
21. Dumnezeu
22. Energia psihică fragmentară
23. Fiece dorinţă costă!
24. Iluminarea
25. Integritatea
26. Imobilitatea minţii
27. Importanţa identificării
28. Importanţa clipei
29. În ce fel întâlnim clipa
30. Încearcă!
31. Întâmpinarea vieţii
32. Misionarism
33. Mişcarea creaţiei

34. Moartea psihologică
35. Nicio şansă de salvare!
36. Nu opuneţi rezistenţă!
37. Pragul
38. Puritatea ascultării
39. Raritatea fenomenului „Eliberarea”.
40. Rugăciunea şi tăcerea
41. Sacrul întâlneşte Sacrul
42. Să trăim fără intervenţia gândirii
43. Sensul vieţii
44. Stai o clipă şi te-ntreabă!
45. Strigăt în pustiu
46. Taci opreşte-te, încetează!
47. Trăitori, nu vorbitori!
48. Urcuşul fără scări cu trepte

PREFAŢĂ

În loc de notă de prezentare, aşa cum am procedat în volumele anterioare, am alcătuit această prefaţă, drept sinteză a vieţii mele strâns legată de începutul şi aprofundarea „Cunoaşterii de sine”.

Până la vârsta de 55 de ani nu am avut nici înclinaţii şi nici îndemn de a mă exprima în vers sau proză, aşa cum întâlnim adesea la marea majoritate a scriitorilor mai mult sau mai puţin consacraţi. Eram un om obişnuit ca oricare altul, condiţionat de educaţia oferită de mediul rural în care mi-am petrecut copilăria.

Părinţii mei, gospodari înstăriţi, mi-au oferit pe lângă cele necesare pregătirii mele

intelectuale, şi un bun exemplu de cinste şi respect faţă de toţi semenii, fără niciun fel de discriminare.

Viaţa mea, ca şi a lor, a fost strâns împletită cu tragedia acestei ţări, petrecută după terminarea celui de-al doilea război mondial.

După o dictatură militară, oarecum justificată de interesele reîntregirii României Mari, iată-ne sortiţi să suportăm cea mai odioasă tiranie din câte au existat vreodată pe faţa pământului, şi anume: dictatura comunistă.

O infimă minoritate de câteva sute de comunişti, în mare parte străini de neam, ajutată de tancurile sovietice, pune stăpânire pe toate instituţiile statului.

În calitatea mea de modest salariat al unei asemenea instituţii, m-am arătat ostil, încă de la început, faţă de forţa brutală aflată în curs de stabilizare sub protecţia directă a ocupantului străin.

Aşa am ajuns, împreună cu mulţi alţi colegi din instituţie, să fim consideraţi potenţiali duşmani ai partidului comunist. Pentru acest motiv am fost puşi în urmărire în vederea internării în lagărele de detenţie, care împânziseră întreaga ţară. Informat la timp, m-am refugiat în comuna Vârtop din judeţul Dolj, unde în gospodăria părinţilor mei mi-am aranjat o ascunzătoare, cât mai bine camuflată.

Avertizat, printr-un vis premonitoriu, că voi fi căutat în vederea arestării, am dispărut în

ascunzătoarea mea cu doar două, trei minute înainte de sosirea organelor de urmărire.

Din acea clipă de maximă tensiune, mi-am dat seama, ţinând cont de nuanţa prevestirii, că „voi fi căutat” de autoritatea tainicului destin, care operează după propriile ei legi necunoscute nouă oamenilor. Nu-mi venise încă sorocul întemniţării. Deocamdată îmi era pregătit cu totul „altceva” de către veşnicul mister al vieţii în eterna ei mobilitate şi necontenită prospeţime.

Din acea memorabilă zi de 15 august 1948, mi-am impus un regim de severă clandestinitate, închis într-un pod de bucătărie, în semiîntuneric. Aveam treizeci şi doi de ani.

Ce anume puteam să fac într-o asemenea imobilitate?

În acel spaţiu extrem de restrâns, obligat să stau întins la orizontală zi şi noapte, am început în mod forţat să gândesc la propria viaţă. La tot ceea ce am făcut sau nu am făcut; gânduri după gânduri… un şir imens… fără sfârşit… dorinţe împlinite sau neîmplinite… succese şi insuccese, şubrede evaluări… vagi speranţe şi multe… multe regrete. Îmi era lehamite de toate!

Şi, totuşi, în clipele rare de totală tăcere, „ceva” vag, venit de undeva din profunzime, mă avertiza că va surveni o anumită schimbare, un eveniment surpriză. Cu mintea mea însă nu reuşeam să decifrez, în niciun fel, acest mister atât de tainic.

La câteva zile după instalarea mea în pod,

fără niciun alt avertisment, neprevăzutul se produce, totuşi.

Era un splendid clar de lună plină. Eu, perfect conştient, desprins de corpul fizic, m-am pomenit în faţa casei la câţiva metri deasupra solului. Ştiam unde îmi este corpul şi înţelegeam întreaga conjunctură în care mă aflam.

La simpla dorinţă m-am deplasat, prin alunecare, aproximativ patruzeci de metri – apreciere făcută după realitatea planului fizic. A urmat apoi revenirea la locul iniţial – tot prin alunecare, dar invers, cu spatele înainte. Deodată, însă, un gând necontrolat, însoţit de teamă, puse capăt întregului eveniment, copleşit de o nemaiîntâlnită euforie. Starea de emoţie mi-a destrămat structura corpului astral şi am revenit în podul unde zăcea corpul fizic, a cărui înfăţişare era aidoma unui cadavru. Intrarea în corp s-a realizat de la sine, fără ca eu să intervin în vreo formă oarecare. Acea alcătuire asemănătoare corpului fizic, formată din punctişoare luminoase, s-a orânduit în forma unui cordon, ceva mai gros, care, întocmai ca un şarpe în mişcare, mi-a pătruns în corp prin gură.

Concomitent cu pătrunderea materiei astrale (corpului astral) corpul fizic al fiinţei mele a prins viaţă. Inima bătea cu putere sub impresia surprizei oferite de acest straniu eveniment. Nimic nu s-a pierdut din memoria celor întâmplate în afara corpului carnal cu puţin timp înainte.

Din acea clipă, incomoda mea închisoare

autoimpusă a devenit, fără să exagerez, un adevărat paradis. De-acum, aveam o extraordinară preocupare. Viaţa îmi demonstrase prin revelaţia acestui fenomen, că nu există moarte. Înarmat cu o asemenea certitudine, am început aventura cunoaşterii lumii de după aşa-zisa moarte sau lumea astrală ori lumea paralelă.

Desigur că primele experienţe, realizate de această dată cu ajutorul voinţei, le-am făcut legat de planul fizic, iar confirmările legate de vederea astrală şi lumea obiectivă, consemnate la diferenţe doar de câteva minute, mi-au fost oferite de tata, mama, fratele meu şi soţia acestuia.

Alte confirmări au avut loc după scurgerea unei perioade lungi de timp, subiectul experienţei fiind legat de soţia mea, care locuia la Braşov.

În acest pod mi-am dus existenţa mai bine de doi ani şi şase luni, când. În cele din urmă, am fost nevoit să-l părăsesc, deoarece părinţii mei au fost izgoniţi din comună şi gospodăria lor a devenit sediul C.A.P.

Această perioadă a constituit pentru mine prilej de înaltă şcoală de iniţiere în lumea astrală. Zecile de experienţe ce au avut loc înacea vreme, mi-au dezvăluit o mulţime de taine, pe care nu le cunoscusem mai înainte.

Până la acea dată nu citisem nimic în domeniul respectiv. Atât fenomenul dedublării, cât şi toate descoperirile la care am avut acces, au fost pentru mine reale surprize, fapte şi informaţii cu totul inedite.

Amintesc o mică parte dintre aceste dezvăluiri:

— La trecerea „dincolo”, odată cu desprinderea definitivă de corpul fizic, unii decedaţi nici măcar nu sesizează efectul aşa-zis al morţii. Visul este atât de puternic şi-i domină în aşa măsură încât chiar după ani de zile ei se socotesc încă legaţi de corp şi de pământ. Viaţa imaginativă legată de planul fizic este transferată în lumea astrală prin intermediul procesului de gândire. Simpla imaginaţie oferă cadrul respectiv de continuitate fictivă, în funcţie de forţa de imprimare energetică a dorinţei.

— Gândul reprezintă în acea dimensiune limbajul universal, cu ajutorul căruia fiinţele se înţeleg şi comunică între ele.

— Situarea în lumea astrală este determinată de gradul de evoluţie morală a fiecărui ins în parte. Am întâlnit în peregrinările mele suflete fixate de multă vreme în hrube întunecoase şi într-un climat greu de suportat.

— De asemenea am urcat în sferele Sublimului, unde am ascultat o muzică divină care nu are niciun corespondent cu ceea ce auzim pe planul lumii terestre.

— Cu ocazia uneia din nenumăratele evadări din lumea fizică, (v. cartea: *Moartea morţii şi Desăvârşirea)* am întâlnit în lumea paralelă un grup format din bărbaţi, femei şi copii. La vederea lor, pe loc îmi vine un gând, concretizat apoi printr-o întrebare, formulată astfel:

— Este cineva printre dumneavoastră, care în existenţa de pe pământ a trăit în comuna Vârtop, judeţul Dolj?

— Da, există, îmi confirmă un bărbat – adică el.

— Cum te numeşti?

— Dumitru Păun este răspunsul său prompt, cu asigurarea că a fost câţiva locuitor al comunei mele. I-am fixat memorial figura şi îmbrăcămintea, ca aspect specifică ţăranilor de la sfârşitul veacului trecut. A doua zi l-am întrebat pe tatăl meu dacă ştie ceva în legătură cu existenţa acestui om. Pe măsură ce descriam figura şi îmbrăcăminea entităţii astrale, tata, un om calm din fire, a început să manifeste semne de vădită emotivitate. În final, îmi destăinui că el l-a cunoscut pe omul descris de mine, apoi adăugă:

— Tu nu aveai de unde să-l cunoşti, fiindcă el a murit cu mult înainte de naşterea ta.

Această dovadă era desigur oferită tatălui meu, care probabil se îndoise de unele afirmaţii pe care le făcusem.

— Tot în perioada acestei claustrări, mi s-au descoperit, la solicitarea mea, fragmente din câteva vieţi anterioare. Ca înfăţişare a corpului astral eram diferit de la o reîncarnare la alta şi niciuna dintre acestea nu semăna, în vreun fel; cu actuala mea înfăţişare. În toate întrupările nu am fost decât bărbat.

— Am solicitat, de asemenea, să mi se dezvăluie şi ipostaze legate de viitorul acestei

existenţe. M-am deplasat astral într-o celulă foarte umedă la Securitatea din oraşul Sibiu. Acolo fiind, s-a deschis o uşă de fier şi a fost introdus un bărbat înalt, pe care, întrebându-l cum îl cheamă, mi-a răspuns că se numeşte Faina. Un alt fragment descoperit cu anticipaţie privea închisoarea Făgăraş.

În mai puţin de un an am trăit efectiv ambele dezvăluiri astrale. Arestat la Braşov, am fost trimis prin Securitatea din Sibiu, la închisoarea Făgăraş. Faina a fost un coleg de suferinţă, cu care, în timpul detenţiei, m-am împrietenit.

— Iată însă un alt experiment de o deosebită îndrăzneală, izvorâtă din ignoranţa celui ce aprecia că totul îi este îngăduit în acea lume a veşnicelor mistere.

Într-o bună zi un gând, pe cât de năstruşnic pe atât de înflăcărat, îmi cuprinde întreaga fiinţă. Voiam, pur şi simplu, să-l întâlnesc pe Atotcuprinzătorul Dumnezeu. Cu mintea mea inocentă, detaşată de tot ce era lumeasc, doream cu ardoare o asemenea întâlnire.

Iată-mă deci în afara corpului fizic, înveşmântat, ca să zic aşa, în structura mea astrală. O dorinţă năprasnică se adresează unui

Dumnezeu impersonal cu rugămintea fierbinte de-a mi se revela. Urmează o ţâşnire verticală şi un urcuş fulgerător imprimat de energia minţii. În cursul acestui suiş am sesizat trei desprinderi, începând cu corpul astral. Din mine, nu mai rămăsese în final, decât un punct

luminos, în stare de Pură Conştiinţă cu vizibilitate în toate direcţiile. Făceam parte dintr-un imens ocean de puncte luminoase, asemenea mie. Fiecare punct era independent şi dispunea de capacitatea de a se mişca după propria dorinţă, ca şi mine de altfel. Toate punctele, însă, aveau ceva comun: o lumină gălbuie. Asta a fost totul, adică întregul experiment.

Revenirea în corp s-a produs instantaneu, fără urmări emoţionale. Aveam doar o stare de bucurie reţinută, cu totul îndestulătoare. De fapt, aceasta a fost adevărata ipostază a fericirii, în care dispăruseră cu desăvârşire: gânduri, dorinţe, imagini etc.

După trecerea câtorva minute bune, gândirea deficitară îşi începe meschina preocupare. Iată, îmi zic eu – ca „egou” de astă dată – nu am văzut nimic extraordinar, în afară de acele punctişoare luminoase. Ceva mai târziu, însă, mi-am dat seama că părăsisem pe lângă corpurile: fizic şi odic şi corpurile: astral, mental şi spiritual şi atinsesem cauzalul.

Divinitatea era, de fapt, acea Lumină care ne unea pe toţi cei aflaţi în ipostaza oceanului de Energie Cosmică.

Despre această Energie Sacră vom mai avea prilejul să amintim în această prefaţă, ca de altminteri şi în fiecare poezie-oglindă, în care se reflectă natura reală a propriei fiinţe.

Ştiam că voi fi arestat şi m-am împăcat repede cu acest gând. În destinul meu erau

înscrise atât arestarea cât şi suferinţele însoţitoare.

În aprilie 1951 am fost arestat, de la locuinţa mea din Braşov, apoi judecat şi condamnat la 6 ani de temniţă grea. Am ispăşit 5 ani şi şase luni, profitând de munca efectuată la Canalul Dunăre-Marea Neagră.

În timpul detenţiei, din cauza condiţiilor improprii de cazare, am efectuat puţine evadări în lumea astrală. Amintesc doar două mai semnificative: – în 1952 se aştepta venirea la Făgăraş a unei comisii de triere a deţinuţilor, în vederea trimiterii celor apţi la diferite munci. Nimeni nu ştia unde anume vom fi repartizaţi. La insistenţa unui prieten, reuşesc o evadare şi am viziunea lagărului de la Saligny, km. 4. Nu ştiam nimic despre existenţa acestui lagăr şi nici de comuna ce poartă numele inginerului care a construit podul de la Cernavodă.

Peste mai puţin de 10 zile am fost într-adevăr trimişi acolo, unde am muncit până la închiderea lucrărilor, în 1953.

— În această perioadă, din cauza muncii istovitoare, atinsesem limitele anemierii. Aveam doar 43 de kg şi nu mai ştiam nimic despre părinţi. Într-o perfectă desprindere îl întâlnesc pe fratele meu decedat, şi-l rog să-mi spună ceva în legătură cu cei dragi. Iată răspunsul:

„Tata şi mama au revenit în comună şi într-o săptămână vei primi scrisoare şi pachet. Şi să nu mai fi îngrijorat, căci veţi fi iarăşi împreună”.

Chiar în cursul acelei săptămâni, am primit pachet şi o scrisoare ce confirma revenirea acasă a părinţilor mei, care se refugiaseră la Craiova. La ieşirea din închisoare s-a realizat şi ultima parte a comunicării fratelui meu.

În anul 1956 sunt pus în libertate şi mă stabilesc în Bucureşti. Aici, acelaşi destin mă îndeamnă spre un cerc de spiritişti, condus de dr. Ionel Ionescu Vlădeşti. El mi-a pus la dispoziţie ceea ce dorisem tot timpul, încă de la primul meu contact cu lumea astrală. Şi anume: o seamă de cărţi, cât mai multe cu putinţă care să-mi satisfacă atât curiozitatea asupra lumii paralele cât şi setea mea de perfecţionare spirituală. În fiecare săptămână primeam câte o astfel de carte, pe care o devoram, împletind lectura cu practicarea şi testarea îndrumărilor respective.

Acest cerc de înaltă spiritualitate era condus din lumea astrală de o entitate, care s-a recomandat Antal. El ne-a dirijat, în mod inteligent, mai întâi pe drumul mistic creştin, prin practicarea Rugăciunii lui Iisus, iar în final, la „Cunoaşterea de sine”.

* (v. cartea: O călăuză astrală şi Ferestre spre Infinit). La un moment anume acest cerc ajunsese să numere 20 de membri. Riscul era mare. Asemenea preocupări erau osândite cu înverşunare şi urmărite de către organele de represiune ale doctrinei marxist-leniniste. De fiecare dată, însă, ghidul astral ne dădea asigurări că nimic nu se va întâmpla, fiindcă el ne apără. Şi

aşa a şi fost.

În acea perioadă numărul evadărilor mele a crescut simţitor. Fiecare dintre membrii acestui grup de idealişti voia să afle câte ceva de la cei dragi, trecuţi dincolo de pragul vieţii pământeşti.

Iată câteva aspecte mai semnificative despre ceea ce se petrece „dincolo”:

— Entităţile aflate în planurile superioare de evoluţie pot coborî la cele aflate mai jos, pentru a le ajuta să evolueze, însă sufletele fixate momentan pe un anumit plan nu pot să urce mai sus.

Aici, îmi spune o altă entitate, învăţăm ca la şcoala primară. Ea dispunea chiar de o tăbliţă, în care îşi însemna anumite îndrumări date de un învăţător, pe care l-am văzut aşezat la o catedră.

— Am întâlnit o femeie care-şi acoperise faţa şi întregul corp cu o pătură. Întrebată de ce face acest lucru, răspunsul ei a fost simplu: pentru „a sta locului”, apoi a continuat „pentru întărire spirituală”.

Aici, în lumea noastră, gândirea haotică aleargă fie în trecut, fie în viitor, dar de fiecare dată ea este nevoită să se întoarcă la corpul fizic. Or, în lumea astrală, lipsa corpului face entitatea să alerge fără rost, epuizându-şi energia în dauna evoluţiei spirituale.

— Iată un alt caz de întâlnire cu cineva care a dorit să fie incinerat. Era vorba de un bărbat, considerat ca o somitate în domeniul medicinii. L-am găsit sub o cuvertură, care-i acoperea corpul

până sub bărbie. Nu i se vedea decât capul. Curiozitatea, inspirată desigur de cineva din acel climat, m-a îndemnat să ridic acel înveliş. Nu o mai făcusem niciodată până atunci. Şi iată surpriza: corpul astral, de la cap până la picioare, lipsea cu desăvârşire.

Biata entitate, din jenă că-i văd goliciunea, făcea semne disperate din cap, insistând să-i aşez pledul în poziţia iniţială. În urma acestei întâlniri, am aflat că prin incinerare, aşa cum se realizează în cuptoarele cu temperaturi de peste o mie de grade, estedistras şi corpul astral. Odată cu arderea bruscă, nefericitul suportă o suferinţă extraordinară, pentru că legăturile dintre corpul fizic, eteric şi astral sunt încă menţinute.

Fenomenul este binecunoscut. După deces se constată creşterea în continuare a părului, unghiilor ca şi alte semne. Corpul eteric sau odic, animator al structurii fizice, menţine încă un timp legătura cu aceasta şi suportă şocul dureros al arderii pe care-l transmite şi corpului astral.

După aproximativ doi ani l-am întâlnit din nou. De data aceasta el îşi refăcuse corpul astral, care era identic cu tiparul corpului fizic.

— Un alt locuitor al lumii astrale, fără să fie întrebat, îmi spune: „Ştii, aici hoţii au cheile închisorii asupra lor”.

Prin aceasta se înţelege că cei aflaţi în ipostaza de ispăşire a unor fapte incriminate precum hoţia, se pot elibera oricând, odată cu recunoaşterea răului săvârşit, însoţită de căinţa

respectivă şi de hotărârea de a nu mai greşi în viitor.

În genere vorbind, la trecerea noastră dincolo, Sacral aflat în profunzimea fiinţei noastre ne pune în faţă atât răul, cât şi binele săvârşit în decursul ultimei întrupări. Şi, în funcţie de ceea ce am făcut, ne creăm noi înşine mediul de ispăşire sau de bucurie corespunzător.

Conştientizarea răutăţii săvârşite, însoţită de regretul respectiv, ne eliberează din cadrul de ispăşire. Suferinţa ispăşirii se imprimă în structura „sinelui personal”, şi la o nouă întrupare vom greşi mai puţin sau deloc.

Sacral vrea ca noi să fim fericiţi. Ispăşirea suportată în acea lume este un act de dragoste, săvârşit cu scopul propriei perfecţionări.

În sfârşit, un alt voiaj în lumea duhurilor îmi oferă o minunată lecţie de înaltă atitudine etică, nemaiîntâlnită nicăieri pe planul existenţei noastre terestre.

Aminteam, ceva mai înainte, că după eliberarea din închisoare am studiat o seamă de cărţi care tratau fenomenul dedublării. Printre alte descoperiri, am aflat că semnul crucii constituie o armă potenţială împotriva entităţilor negative. Am folosit semnulrespectiv, aşa cum obişnuieşte preotul când dă binecuvântarea Efectul a fost devastator. Simplul gest efectuat cu mâna dreaptă sat stângă a spulberat o întreagă ceată de entităţi astrale, care m; înconjuraseră cu intenţii vădit ostile.

Am întâlnit însă şi o situaţie în care eu am fost imobilizat de t entitate, prin simpla întindere a mâinii sale. Era un spirit evolua care, de fapt, nu-mi făcuse nimic rău. Un îndemn interior m-Ł determinat să încerc şi în acest caz eficienţa semnului.

În continuare, am folosit de nenumărate ori semnul crucii *k* întâlnirile mele, niciodată dorite, cu entităţi duşmănoase, care populează dimensiunea astrală, la fel ca şi în lumea noastră. Şi, de fiecare dată, trăiam un oarecare sentiment oferit de satisfacţia dezagregării acelor făpturi astrale.

Aflat într-o asemenea împrejurare, înconjurat de entităţi ostile iată că din interiorul fiinţei mele îmi apare un impuls intuitiv, care mă îndeamnă să nu mai folosesc acest semn, el fiind apreciat tot e; un act de violenţă. Adică, la violenţa lor, eu răspundeam tot cu un act de violenţă, coborându-mă la nivelul atitudinii respective.

Şi, deodată, ridic mâinile în sus, ca gest de predare şi le spun „Fraţilor, sunt un pământean şi am fost trimis în lumeţ dumneavoastră să întâlnesc pe cutare (rostesc numele fiinţe decedate), vă rog să mă ajutaţi!”

Entitatea aflată în imediata mea apropiere, care se pregătet să-mi înfigă cuţitul ridicat deasupra capului, a lăsat imediat mâna în jos. Şi, din agresoare, a devenit prietenoasă şi a rostit faţă de ceilalţi: „Haideţi mă, să-l ajutăm”!

Imediat am fost luat de mână şi condus,

alunecând împreună cu întregul grup, la locul unde se afla entitatea pe care o căutam.

Deschiderea întregii mele fiinţe, seninătatea şi blândeţea realizaseră o adevărată minune. Schimbaseră pe loc atitudinea duşmănoasă a acestora.

Acest experiment mi-a demonstrat că entităţile mai puţin evoluate – diavolii, cum îi numeşte biserica – au nevoie de bunătatea, înţelegerea şi blândeţea noastră şi nu de blesteme sau alte acte ori gesturi precum cel folosit de mine din ignoranţă. După această minunată lecţie – oferită de lumea astrală – cât de nepotrivită, absurdă şi duşmănoasă se învederează acea slujbă a moliftelor Sf. Vasile cel Mare. Blestemele repetate, însoţite de energia corespunzătoare, răsună pentru mine ca ceva anormal, monstruos.

Mă întreb: Cum poate oare aceeaşi limbă să rostească, pe de o parte, binecuvântări, iar pe de altă parte blesteme înfricoşătoare?

Acei presupuşi diavoli au nevoie de mai multă înţelegere şi dragoste din partea noastră, pentru că în fiecare dintre aceşti semeni ai noştri, puţin evoluaţi, se află una şi aceeaşi Scânteie divină, ca şi în fericitul care a atins sferele Sublimului, Iluminarea.

În fiecare făptură umană dăinuie atât principiul binelui cât şi cel al răului, care se manifestă ca „sine personal” egocentric, deficitar. Acest „egou” – structură fictivă, creaţie personală – este vinovat de toată tragedia umană. El ne-a

adus la actuala întrupare şi ne va aduce mereu, până în ziua în care vom reuşi să-i eliminăm energiile negative care-i susţin şubreda alcătuire. Faptic, acest „eu personal” reprezintă imperfecţiunea, care prin haotica lui rătăcire, întunecă firescul climat al perfecţiunii, adică al realităţii fiinţei noastre – divinitate nepieritoare, fără început şi fără sfârşit.

În legătură cu aceste călătorii ale mele în lumea astrală, Antal, ghidul spiritual, m-a încurajat la început. Aveam în momentul acela patru fotografii de fiinţe decedate, la care fusesem solicitat să mă duc. Şi Antal îmi răspunde: „patra fotografii – patra obligaţii. Aceste „comenzi”, cum le numeam la acea dată, au fost cu promptitudine onorate. După trecerea unei perioadei, la o altă şedinţă. Antal mă întreabă dacă am constatat vreo schimbare în bine a celor cărora le adusesem dovezi despre cei plecaţi.

— Ei spun că s-au schimbat, i-am răspuns eu.

— Mai lasă-i în pace. Să verifice şi singuri ceea ce doresc să ştie!

Sub directa îndrumare a lui Antal, după ce încercasem toate metodele, care ofereau promisiuni de înnobilare psihologică, m-am stabilit la practica indicată de mistica creştină, cu rostirea permanentă a Rugăciunii lui Iisus. Aşa am devenit călugăr în lume, ducând o viaţă plină de privaţiuni, în care mi-am pus toată nădejdea mântuirii sufletului.

După scurgerea a doua decenii de luptă

lăuntrică crâncenă, cu viziuni ale desăvârşirii, iată că într-una din zile, nemulţumit de mine, la un îndemn venit din adânc mă opresc. Venise momentul socotelilor. Meseria de contabil, pe care o practicăm pentru câştigarea celor necesare existenţei cotidiene, trebuia să mă îndemne şi la întocmirea bilanţului respectiv. Rezultatul acestei analize a fost cu totul nesatisfăcător, raportat la aspiraţiile mele.

Tot ceea ce realizasem în decursul acestei perioade, nu erau decât simple schimbări de suprafaţă. O vagă cosmetizare, care nu putea să mă mulţumească.

După prima mea evadare în lumea astrală, luasem hotărârea fermă de înnobilare a propriului suflet şi de atingere a acelei purităţi spirituale a cărei existenţă o intuiam doar.

Şubreda realizare, ascunsă sub masca „omului de bine”, nu era altceva decât o altă formă de degradare – mult mai subtilă, mult mai profundă, dar la fel de amăgitoare.

Şocul psihologic determinat de simplitatea şi incontestabila conştientizare, m-a condus la pacea sufletului sau pasivitatea minţii. Atunci când eşti încolţit din toate părţile şi nu mai vezi nicio posibilitate de scăpare, apare tăcerea cu resemnarea neputinţei. Acesta a fost momentul în care a apărut revelaţia. Şi iată ce-mi zic mie însumi:

— „Dacă mintea cunoscătoare, însoţită de dorinţă, voinţă şi încordare nu mi-a spart cochilia

condiţionării tempo-spaţiale, să încerc realizarea fenomenului respectiv cu pasivitatea minţii”.

Din acea clipă am început să practic „Cunoaşterea de sine”, folosindu-mă de simpla conştientizare, cu ajutorul Atenţiei globale a reacţiilor minţii.

Efectele nu au întârziat să se arate. Simpla întâlnire cu mişcarea minţii îi destramă acesteia energiile însoţitoare. Am remarcat că fiecare gând, dorinţă, imagine sau sentiment este vehiculat de o energie proprie, care-i imprimă autoritatea de afirmare. La scurtă vreme, dinamica gândurilor şi-a pierdut din intensitate, iar unele dorinţe au dispărut fără să lase urme reziduale.

Efectele vizibile, de necontestat, mi-au mărit încrederea în practicarea acestei simplităţi.

După câtva timp, într-o dimineaţă, la trezire, constat cu vădită surprindere că psihologic funcţionam diferit de cum o făcusem până în ziua precedentă – adică seara, înainte de adormire. Practic, mă comportam ca un întreg – corp şi psihic formam o unitate. Atenţia lucidă şi impersonală îmi oferea, odată cu seninătatea şi libertatea interioară, energie şi îndrumare pentru tot ceea ce făceam ca un firesc al împlinirilor solicitate de împrejurări.

În concluzie, *fără nicio intervenţie conştientă* din partea mea, mi se schimbase, în mod radical, mentalitatea.

Să întrerupem momentan şirul povestirii ca

să explicăm cum anume se formează mentalitatea sau modul specific de gândire al individului, ca şi al colectivităţii.

Fiecare individ funcţionează, din punct de vedere mintal, ca prizonier al unei scheme educaţional-morale şi spirituale implantate de mediul social în care s-a născut şi şi-a desfăşurat activitatea.

Pentru uşurarea înţelegerii să dăm câteva exemple: unul se naşte într-o familie de creştini; altul într-o familie de musulmani, sau de hinduşi, sau de evrei; un altul are parte de o familie în care părinţii au convingeri ateiste.

Primele noţiuni despre viaţă sunt imprimate tinerelor vlăstare de către familie. Iar familia la rândul ei, nu poate oferi altceva decât ceea ce a primit ea însăşi prin tradiţie de la părinţi, bunici şi întreaga lume antecedenţă a neamului respectiv.

Ceva mai târziu, urmează influenţa educatorilor, profesorilor, ca şi a mediului ambiant în care fiecare îşi desfăşoară o activitate profesională necesară existenţei pe plan fizic. Concomitent, se citesc diferite cărţi, iar mentalitatea individului suferă noi şi noi modificări.

Toate aceste acumulări memoriale alcătuiesc şi conturează, în final, modul subiectiv de abordare a vieţii. Unii. În urma literaturii studiate. Îşi părăsesc credinţa moştenită de la părinţi şi îmbrăţişează un alt crez religios. Este doar un transfer dintr-un tipar în altul apreciat ca fiind

superior celui avut anterior.

Or. În acest fel educaţia fundamentată face din fiecare ins în parte un veritabil robot, care, la întâmpinarea vieţii, răspunde în mod mecanic potrivit condiţionării sale.

Acest mod de gândire, care determină totodată şi comportarea individului, structurează „ego”-ul sau conştiinţa de suprafaţă, folosită frecvent în relaţiile cu semenii, cu natura, cu lumea în genere.

Fiecare om, educat potrivit acestei diversităţi, este un prizonier şi rămâne ca atare întemniţat în cochilia care-i mărgineşte cunoaşterea.

Dacă ne-am referi doar la diversele credinţe religioase, vedem cum ele separă oamenii şi-i pun adesea în conflict pe unii împotriva celorlalţi.

Toate religiile şi nenumăratele secte susţin că posedă adevărul. Dar întreaga lor demonstraţie nu face decât să scoată în evidenţă susţineri relative.

Dacă vreuna dintre aceste credinţe ar poseda Adevărul Absolut, ea n-ar mai putea fiinţa ca organizare structurată ierarhic: în vârf – şeful, cunoscător al tainelor, care singur îşi arogă importanţa sacramentală: în subordine alte trepte de mai mică importanţă, potrivit diviziunii harurilor respective; iar la urmă de tot, marea masă a credincioşilor, uşor manevrabili, din cauza lipsei de înţelegere a viului în ansamblul desfăşurării lui.

Trecutul istoric al vieţii de pe această planetă este plin de exemple, care demonstrează Şubrezenia diferitelor crezuri religioase. Să-ţi ucizi semenii doar pentru că au o altă credinţă decât a ta?! Şi nebunia atinge înălţimile infinitului, atunci când susţii că o faci în numele lui Dumnezeu!

Ce fel de Dumnezeu este acela care vă îndeamnă să urâţi, să brutalizaţi, să blestemaţi şi să ucideţi făpturi omeneşti ca şi voi?

Această crudă realitate se desfăşoară şi în epoca noastră. Sub privirile noastre, ale omului zis „civilizat”, se mai petrec astfel de orori. Oare şi noi luăm parte la aceste învrăjbiri, multe dintre ele alimentate şi de conducătorii spirituali, care ne promit mântuirea sufletelor?

Ceea ce afirmăm nu sunt simple păreri. Numai faptele, ele însele vorbesc. Şi ele nu pot fi niciodată contrazise, fiindcă ne stau continuu în faţă şi ne obligă să le privim. Nu întoarceţi privirea de la ele! Nu încercaţi să vă ascundeţi sub măştile întunecoase, adesea folosite pentru camuflarea intereselor egoiste, care vă determină atitudinea ipocrită!

Nu-mi luaţi în nume de rău această atitudine dârză, impusă chiar de Sublimul Adevăr, pentru demascarea a tot ce este egoism feroce şi interes pur lumesc.

O întrebare firească se impune, ca să putem eventual descoperi cauzele care au condus la nebunia şi la climatul întunecat existent pe

această planetă: A fost vreodată Terra văduvită de îndrumători de înaltă spiritualitate?

Desigur că nu a fost. Să ne referim doar la câţiva, în ordinea apariţiei lor ca cetăţeni ai acestui pământ:

— Mai întâi să amintim de Buddha din neamul Gautama, tribul Sakia, numit Iluminatul. El a arătat semenilor săi tot ceea ce a făcut până în momentul declanşării Iluminării. A transcens lumea finită şi s-a integrat în Neant, prin atingerea Nirvanei.

Se mai spune totodată că – prin trăire directă – s-a integrat în Sublim, odată cu spargerea cochiliei lumesculuі – condiţionarea tempo-spaţială.

Recent i-am citit istoria şi am rămas plăcut surprins să constat că ipostaza Iluminării – după cum susţine autorul – a avut loc dimineaţa, la trezirea din somn.

Însă nu acest trăitor al Adevărului Absolut şi-a scris viaţa şi experimentul Adevărului, ci alţii. Se cunosc, totuşi, suficiente amănunte, din care rezultă munca aprigă a lui Buddha cu sine. cu „eul personal*”, cu propria condiţie psiho-somatică structurată de mentalitatea lumesculuі.

Dar să vedem: Ce anume au făcut urmaşii după dispariţia lui? În loc să-şi însuşească experienţa lui, ei vorbesc doar despre omul Buddha, pe care l-au divinizat. India este plină de statui, cărora credincioşii lui se închină şi le solicită sprijinul, adresându-se formelor materiale

ce-i imortalizează chipul.

Cum să atingem ipostaza Nirvana, funcţionând ca dualitate?

De o parte: „eul personal” – rugătorul – ce-şi urmăreşte interesul egoist, iar pe de altă parte: divinitatea imaginară, asociată cu chipul structurii materiale.

Numai când subiectul sau „ego”-ul tace în mod desăvârşit – văzându-şi neputinţa – acea Energie primordială. Realitatea unică existentă pretutindeni, ni se revelează în toată splendoarea şi sacralitatea ei. În acea fericită clipă – ca integraţi în această veşnică esenţă – aflăm că numai Ea este eternitatea, necreată, fără început şi fără sfârşit. Descoperim totodată că numai simpla ei prezenţă operează transformări radicale în structura noastră imaginară, a omului condiţionat tempo-spaţial.

În continuare, să ne referim la un alt trăitor al Adevărului Absolut şi anume la Iisus Hristos. Nici de la El nu posedăm consemnări personale, privitoare la existenţa sa ca fiinţă întrupată în urmă cu două mii de ani. Nu ştim aproape nimic în legătură cu existenţa lui până la vârsta de 30 de ani, când a început să predice Religia Iubirii. Noua lui învăţătură l-a pus de îndată în conflict cu religia mozaică, fundamentată pe legea talionului – ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte.

Cât priveşte învăţătura divinului Iisus, ea nu ne-a fost transmisă de veritabili trăitori ai Adevărului, ci de nişte simpli ştiutori sau

cunoscători, care relatează, în mod simplu şi pe înţelesul tuturor, ce a făcut sau ce a spus învăţătorul în diferite împrejurări.

Noul Testament ne stă drept mărturie evidentă şi suficient de lămuritoare în legătură cu modalitatea şi specificul acestei transmiteri. Urmărind şirul evenimentelor, să vedem ce anume s-a împământenit.

Ce este astăzi religia creştină?

Este ea altceva decât o credinţă organizată ierarhic, cu îndrumări cuprinse într-o schemă care oferă, conştient sau inconştient. importanţă şi autoritate psihologică de sus în jos, până la umilul credincios?

Acumularea de cunoştinţe amplifică şi dimensionează structura amăgitoare a sinelui personal. Acest „eu” sau „ego”. sprijinindu-se pe acumulările memoriale, îşi arogă însemnătate nuanţată în funcţie de degradarea morală, ca mândrie, vanitate, orgoliu, trufie.

De la înălţimea amvonului, predicatorii, simpli vorbitori care repetă la infinit, îşi etalează cu emfază aglomerările memoriale în faţa maselor neştiutoare.

Ce fel de relaţii se pot stabili între oameni, în afară de o şubredă dependenţă, între cel ce ştie şi colectivitatea de credincioşi, apreciată de el ca ignorantă şi pe care nu se sfieşte să o speculeze, adunându-şi comori pe pământ?

Aceşti îndrumători l-au coborât pe Dumnezeu la nivelul minţii umane, justificând că au făcut-o

spre o mai bună înţelegere.

Şi care sunt rezultatele acestei manevrări intelectuale? Ele se văd. Sunt evidente prin ele însele şi pot fi sesizate de fiecare om care este cinstit cu el însuşi.

Dumnezeul coborât la nivelul lumescului a fost înţeles şi explicat în funcţie de păreri şi interpretări după capacitatea minţii individuale. Aşa au apărut diferite dizidenţe, din care mai apoi a proliferat un număr imens de secte.

Dumnezeul unic a devenit, după subiectiva apreciere a oamenilor, dualitate sau trinitate. Să nu ne mirăm că lucrurile au degenerat în acest fel.

Numărul sectelor va creşte, în mod obligatoriu, fiindcă interpretările intelectuale nu pot realiza altceva decât această diversitate, specifică lumii mărginite. Cu înţelegerea intelectuală – oricât ar fi ea de elevată – nu ne putem desprinde, în nicio împrejurare, de central „eu şi al meu” şi nici de circumferinţa care-i limitează frontierele şi-i protejează conţinutul.

Să ne referim la câteva afirmaţii făcute de Iisus, aşa cum ne-au fost ele transmise: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa”, „Eu şi Tatăl – una suntem”.

Ce vor să spună aceste cuvinte? În clipa când El le-a rostit trăia în mod real Adevărul Absolut, adică era în uniune directă cu Dumnezeu – numit Tatăl, pentru a fi mai uşor de înţeles de aceia care-l ascultau.

Oare divinul trăitor le-a spus vreodată că

ceea ce face El. ei nu pot să facă?

„Aflaţi Adevărul şi Adevărul vă va elibera, le mai spunea El apostolilor. Odată cu acest îndemn Iisus avea certitudinea că ei posedau capacitatea împlinirii respective. La care Adevăr se referea? Oare nu la Adevărul Absolut, despre care aminteam în cele două afirmaţii anterioare?

Tot El îi îndemna să caute împărăţia Cerurilor în interiorul fiinţei lor.

Ce înseamnă, de fapt, coborârea în inimă?

Încercaţi şi veţi descoperi singuri – pasivitatea minţii sau starea de „a fi”, ori Pura Conştiinţă. Şi, în această ipostază, veţi fi una cu Necuprinsul, cu Divinul Părinte, şi veţi realiza Calea spre Adevăr şi Viaţă.

Iisus le-a mai spus: „Fiţi smeriţi cu inima”.

Ce înseamnă asta decât tăcerea sau dispariţia necondiţionată a „ego”-ului?

După aceste simple punctări, încercaţi singuri să descoperiţi diferenţa dintre „a şti” ceea ce a spus Hristos şi a pune în practică îndemnurile şi cuvintele sale. El trăia în uniune cu Marele Adevăr, dându-se de exemplu ca trăitor direct cu ceea ce afirma în clipa respectivă.

Astăzi, aşa cum însăşi lumea creştină o demonstrează, învăţătura lui Iisus a devenit o simplă cunoaştere intelectuală, care uneşte pe credincioşi în comuniuni. Iar speranţa mântuirii nu este altceva decât o seacă proiecţie mintală, care oferă o fictivă şi infructuoasă stare de siguranţă.

Fondul psihologic al omului de odinioară, care-şi punea nădejdea în diferitele zeităţi sau idoli, nu s-a schimbat, de fapt, cu nimic. Ceea ce s-a schimbat este numai zeitatea, în carecredincioşii1 îşi pune nădejdea

Afirm şi pot demonstra fiecărui semen dornic de aflarea Adevărului, că întreaga cultură rezemată pe religie, educaţie şi tradiţie este complet greşită.

Dacă priv-m lumea din jurul nostru şi-apoi extindem această privire la întreaga hartă a vieţii pe pământ, vom putea descoperi că oamenii sunt entităţi izolate, fiecare ins fiind dominat în sinea lui de un egoism sălbatic, mai mult sau mai puţin dominant. În toate manifestările lui „eu şi al meu”, ca şi „eu şi familia mea, etnia mea. credinţa mea. Ţara mea” etc se demonstrează şubreda cultură de care aminteam mai înainte.

Fiecare individ face parte din ceea ce ştie, cunoaşte sau posedă o permanentă trambulină de autoapreciere şi autoritate psihologică.

În realitate, tot ceea ce posedăm ca ştiinţă sau bunuri materiale ne domină în chip autoritar, obsesiv. Fiinţa noastră reală, despre care vom relata spre sfârşitul acestei expuneri, este pur şi simplu dominată de învelişul exterior al conştiinţei de suprafaţă. Altfel exprimat: Şinele impersonal – realitatea divină a fiinţei – este împiedicat să se manifeste din cauza sinelui personal sau imaginaro! „ego”.

Cele două structuri: Realitatea şi ficţiunea nu

pot coexista în nicio împrejurare. Când una din ele este prezentă, cealaltă lipseşte cu desăvârşire. Perfecţiunea şi imperfecţiunea nu se pot asocia şi nici însoţi vreodată.

Simpla apariţie a Realităţii face ca irealitatea, ficţiunea să dispară în mod spontan, fără să lase urme reziduale, drept cicatrice memoriale.

În urmărirea descifrării Sublimului Adevăr, să luăm un alt exemplu de fericit trăitor al acestuia şi anume Krishnamurti. Fiu al unei familii numeroase de brahmani, el a fost adoptat, încă de copil, de către fondatorii Societăţii Teozofice, care vedeau în el reîncarnarea unei entităţi de înaltă spiritualitate.

În cadrul mişcării, a fost înfiinţat special pentru el. Ordinul Stelei, care cuprindea elita spirituală a acestei noi religii. În anul 1927, Krishnamurti îşi afirmă Eliberarea, desfiinţează Ordinul Stelei, se desprinde de teozofic şi începe să predice pe cont propriu „Cunoaşterea de sine”.

El a desfăşurat o intensă activitate de peste cinci decenii prin cuvântări, comentarii şi răspunsuri la întrebări în diferite oraşe din Europa, India şi America.

Pe parcursul acestei îndelungate perioade, el a fost ascultat de un număr imens de oameni de diferite grade de pregătire intelectuală. De la savanţi de renume pe plan mondial, până la oameni cu pregătire modestă, frecventele întâlniri cu ei au atins cele mai înalte cote înregistrate de

vreun predicator.

Într-o bună zi, la una dintre ultimele sale conferinţe, cineva l-a întrebat, câţi oameni l-au înţeles cu adevărat şi au realizat, prin ei înşişi, mesajul „Cunoaşterii de sine”. Răspunsul l-a dat prin ridicarea mâinii şi arătarea a două degete. Informaţia o deţin din citirea unui buletin informativ redactat periodic de către fundaţia care-i poartă numele.

În ceea ce mă priveşte, l-am înţeles din prima clipă, odată cu citirea primei cărţi, fiindcă Adevărul nu are decât o singură înfăţişare, care se dezvăluie prin sine însuşi. Şi toţi cei care! întâlnesc nu pot să ofere drept explicaţie decât unul şi acelaşi lucru, adică perfecţiunea înţelegerii prin integrarea fiinţei şi contopirea cu Marele Tot – Neclintirea şi mobilitatea înnoitoare, îmbrăţişând pe fiecare trăitor cu toţi aceia care-l realizează cu adevărat.

După trecerea în lumea de dincolo a acestui mare trăitor, mă aşteptam ca în locul lui să apară un alt cunoscător al Adevărului, care să lărgească şi să aprofundeze veşnica noutate a viului în eterna sa mişcare şi prospeţime.

Dar, care este realitatea? Ce s-a întâmplat după plecarea lui? Odată cu dispariţia lui Krishnamurti, urmată apoi de o scurtă perioadă, numărul adepţilor şi susţinătorilor săi a scăzut în chip dramatic. Iar cei mai apropiaţi discipoli ai lui se comportă exact pe dos decât au fost sfătuiţi şi îndrumaţi.

La întâlnirile lor, programate în numele maestrului, fiecare îşi dă cu părerea asupra mesajului transmis de realizatorul integrităţii fiinţei cu transcendenţa condiţiei umane.

Dacă în acest fel procedează urmaşii, înseamnă că avem de-a face cu o sectă sau mai multe, în funcţie de numărul şi felul subiectiv de interpretare a mesajului.

Dacă urmaşii lui Buddha şi Iisus Hristos au falsificat prin diversitate înţelegerea Adevărului, fiindcă nu au întâlnit nimic scris de mâna celor doi trăitori, în cazul lui Krishnamurti, lipseşte această justificare.

Fiecare are posibilitatea nu numai să citească şi să recitească afirmaţiile sale, dar să-l şi vadă şi să-l asculte prin înregistrările multiplicate fără nicio restricţie.

Oare nu el i-a sfătuit să nu vorbească decât despre propria trăire şi nu despre Adevărul descoperit de altcineva?

Un trăitor al Adevărului, oricât de binevoitor ar fi el, nu vă poate duce niciodată la suprema realizare. El vă indică doar direcţia în care să priviţi, în vederea descoperirii acelui misterios Adevăr.

Munca personală, descoperirea, ca şi meritul vă aparţin în întregime. Numai atunci şi doar atunci veţi putea vorbi cu autoritate, şi afirmaţiile dumneavoastră nu vor diferi cu nimic de cele ale descoperitorilor Sublimului Adevăr.

În general vorbind, toate câte se întâmplă în

rândul aşa-ziselor doctrine, ca şi în cele trei cazuri analizate, arată marea tragedie a sufletelor omeneşti.

Minţile oamenilor sunt atât de îmbătrânite de tarele timpului încât aceştia devin adevăraţi handicapaţi spirituali, incapabili să întâlnească şi să înţeleagă, prin ei înşişi, ceea ce este nou, trăitor şi activ în veşnica mobilitate a viului.

Desigur că o bună parte dintre cei ce vor citi aceste rânduri, vor fi chiar revoltaţi de asprimea cuvintelor rostite. Dar vă rog să mergeţi mai departe şi întrebaţi-vă pe loc: Cine este cel care se supără?

Nu cumva este ştiutorul „ego”, care în mod permanent îşi dă importanţă psihologică pe fondul acumulărilor îmbătrânite şi nesigure? O minte închisă într-un tipar, deci limitată şi susţinută de fondu memorial, este incapabilă să întâlnească Eternitatea. Sublimul aflu în profunzimea fiinţei proprii, ca şi dincolo de ea.

Cine oare este vinovat de întreaga mizerie umană?

Cine creează contradicţiile, conflictele omului cu el însuşi, şi cu restul lumii?

Nu cumva este acest eu personal, care ştie şi repetă la nesfârşi; doar ce a zis Buddha, Iisus sau Krishnamurti, fără ca afirmaţiile lui să fie descoperire proprie?

Ce poate să ofere o asemenea pălăvrăgeală, văduvită de trăirea descoperirii personale. În afară de confuzie şi amărăciune?

Pentru mine, această lipsă de înţelegere, împletită cu un condamnabil dezinteres faţă de fenomenul viului, constatat la marca majoritate a semenilor, constituie o mare dramă, pentru care nu poi avea decât o sinceră compasiune. În contextul acestei atitudini amintesc de asemeni nedumerirea unor interlocutori, care m-au întrebat: De ce fenomenul spargerii „ego”-ului şi urmările lui fireşti este atât de rar întâlnit?

Aici au răspunsul clar, care nu cere decât un pic de onestitate în descifrarea propriei mentalităţi:

Observaţi cum omul condiţionat de acumulările trecutului este la fel ca un căţeluş în lesa împletită cu migală de el însuşi?

Când vedeţi sau auziţi ceva, conştientizaţi cum mintea prizonieră a timpului ţâşneşte automat cu propriile evaluări şi vă pune în imposibilitatea de a accede la adevărul vehiculat de clipa care apare şi dispare fulgerător?

Tot ceea ce a fost înregistrat memorial, apare ca o umbră a trecutului, care acoperă prospeţimea noului, făcând imposibilă înţelegerea şi trăirea realităţii viului, a vieţii în general.

Această minte sau intelect ne cauzează tot zbuciumul prin gândire şi temeri, care ne risipesc energia şi întunecă apele sufletului.

Îndoiţi-vă de tot ceea ce citiţi, auziţi sau faceţi căci numai ipostaza îndoielii vă permite să realizaţi singuri, prin proprie investigaţie, descoperirea Sublimului. Aceeaşi îndoială să o

aveţi şi faţă de ceea ce afirm eu în vers sau proză. De fiecare dată când citiţi refaceţi experimentul, care este totdeauna nou, plin de prospeţime, viu şi trăitor.

Acest mod de întâmpinare a vieţii transformă prin înnobilare structura deficitară a „eului individual”. Şi. concomitent, se pune temelie unei vieţi adevărate, în care Iubirea oferă frumuseţea şi fericirea necondiţionată, la care aspiră fiecare vieţuitoare.

Legat tot de fenomenul Krishnamurti – uşor de verificat, fiind şi el la îndemâna fiecărui cercetător interesat – să încercăm lămurirea unui alt aspect al comportamentului uman de o frecvenţă incontestabilă.

Există, la o seamă de oameni, pe de o parte, setea de acumulări de cunoştinţe şi, pe de altă parte, la aceeaşi oameni, o condamnabilă indiferenţă faţă de punerea în aplicare a acestor achiziţii. Oare între zecile sau poate sutele de mii, care l-au frecventat şi audiat pe acest trăitor al Adevărului, să nu fie nici măcar unul, care să-i continue mesajul de trezire a omului la realitate?

Ce observăm că se întâmplă şi la noi, în această parte a lumii, în perioada de după ’89?

În domeniul fenomenelor de parapsihologie şi spiritualitate au apărut o mulţime de cărţi. Marea majoritate a acestora sunt simple compilaţii sau traduceri din alte limbi. Altele pun la dispoziţie cititorilor metode, sisteme şi crezuri, care promit dezvoltarea de însuşiri ieşite din comun.

Asemenea practici conduc, nu rareori, la dereglări psiho-somatice. Am cunoscut câteva cazuri de entuziaşti interesaţi de trezirea energiei Kundalini, care se plângeau de unele efecte psiho-somatice incontestabile. Într-unul din aceste cazuri medicul psihiatru a interzis continuarea practicii respective.

Tot aici este momentul să amintesc şi discuţiile purtate cu câţiva bioenergeţi. Unii, cinstiţi cu ei înşişi, mi-au mărturisit că au obţinut reale succese de ameliorare şi chiar vindecarea completă a unor maladii, dar, după aproximativ un an, spre surprinderea lor, presupuşii vindecaţi au revenit la tratament pentru aceleaşi afecţiuni cu simptome mai agravante decât în faza iniţială.

În acest caz mă întreb: Cum a operat duhul sfânt, cu care unii dintre ei susţin că fac aceste vindecări? Divinitatea nu operează cu jumătăţi de măsură, când ea ni se revelează cu adevărat.

Să mai reliefăm că toate fenomenele de parapsihologic ca dedublarea, levitaţia, apariţia stigmatelor, clarviziunea etc. sunt determinări ale energiei vitale, existentă în stare latentă în fiecare om. Ele sunt legate de climatul limitat al condiţiei umane. Neînţelegerea sau supraevaluarea acestor însuşiri, apreciate ca paranormale, degradează moral şi spiritual, prin importanţa psihologică ce şi-o arogă subiectul respectivei manifestări.

Să revenim însă la ceea ce spuneam mai înainte, cu privire la lăcomia acumulării de cunoştinţe şi la dezinteresul faţă de punerea lor în

aplicare.

Erudiţia memorială amplifică şi dimensionează conştient sau inconştient structura „ego”-ului. Individul care cunoaşte ceea ce au propovăduit marii filosofi ai lumii, fondatorii de religii, vestiţii teologi, ca şi toţi alcătuitorii de metode nu este decât un simplu robot, care nu face altceva decât să repete afirmaţiile altora. Un asemenea ştiutor îşi arogă, cu sau fără vrerea lui, importanţă psihologică.

În lumea de „dincolo” sufletele sunt atrase spre trepte ascendente la vertical, în funcţie de însuşirile lor morale şi nu de multitudinea cunoştinţelor care le dimensionează fondul memorial. Să amintim de asemenea, că celor apreciaţi drept genii în lumea noastră datorită operelor lor, nu li se conferă gradul de sfinţenie sau de evoluţie spirituală. Să nu ne amăgim!

Orice cunoaştere a modului de funcţionare a spiritului uman în lumea noastră, când este reală, ne înveşmântează în haina modestiei şi a onestităţii.

Faţă de semenii care se supraapreciază prin ceea ce cunosc sau posedă, nu putem avea decât un profund sentiment de milă. Nimic mai mult!

Să mai amintim că în urmă cu câtva timp oamenii de ştiinţă au descoperit că materia este energie, iar energia este mişcare. Or. mişcarea impulsionată prin ea însăşi semnifică, de fapt, chiar natura intrinsecă a viului. Prin urmare, de la grăuntele de nisip şi până la stele şi galaxii, adică

peste tot, nu există decât o Unică Energie Primordială. Diversitatea formelor, ca şi aspectele exterioare care particularizează lucrurile, este determinată de gradul de condensare a acestei Unice Energii.

Şi aici, pe plan fizic, dezvăluirile tainelor naturii se realizează tot în ipostaza pasivităţii minţii. Noul sau descoperirea socotită invenţie apare şi este sesizată numai de către celule proaspete, desprinse din marea rezervă cerebrală.

Şi care este, în general vorbind, atitudinea oamenilor faţă de surpriza prilejuită de invenţie?

Istoria ne arată, şi nu de puţine ori, că o seamă de invenţii la început au fost fie desconsiderate, fie negate, iar unii inventatori au fost catalogaţi ca impostori sau chiar socotiţi nebuni. Şi asta o făceau nu oamenii de rând, ci academicieni de seamă. În mintea lor limitată de ceea ce ştiau, nu putea să încapă înţelegerea ineditului. Desconsiderarea sau negarea constituia cea mai comodă formulă pentru a-şi proteja şubreda personalitate.

Dar oare în epoca noastră nu întâlnim acelaşi fenomen?

Minţile mărginite, pline de infatuarea cunoaşterii, se comportă oare altfel?

Sunt doar nişte simple întrebări, la care cititorul este invitat, în propriul interes spiritual, să aplice simplitatea introspecţiei.

Apropiindu-ne de sfârşitul expunerii, să încercăm explicarea a ceea ce vrea să

demonstreze titlul acestei cărţi: „FIINŢA UMANĂ ŞI ADEVĂRUL ABSOLUT1.

El mi-a fost impus, practic, de adâncurile fiinţei şi acceptat fără nicio replică sau vreo vagă împotrivire din partea alcătuirii mintale.

Ce este această fiinţă umană în ansamblul structurii ei?

Există oare în noi „ceva” continuu şi nepieritor, o realitate manifestată prin ea însăşi, fără început şi fără sfârşit, deci veşnicie necreată şi nemuritoare?

Adevăratul rost al nenumăratelor întrupări este acela de a descoperi noi înşine originea divină a propriei fiinţe.

Pe mine nu mă interesează dacă se acceptă sau se respinge ceea ce încerc să explic despre viaţă, despre om şi despre raţiunea existenţei lui ca fiinţă întrupată. Eu nu fac altceva decât să transmit ceea ce mi s-a îngăduit să aflu în mod direct, prin nenumăratele peregrinări în dimensiunea astrală. Apoi, în continuare, am fost obligat să transmit întreaga experienţă, aşa cum o fac şi prin această carte.

Afirm, nu doar ca idee, credinţă sau concept, ci cu certitudinea conferită de propria trăire, că nu există moarte, în sensul că Viul. existent în fiecare om, nu piere niciodată.

La acest Adevăr, adică la identificarea Viului cu fiinţa umană nimeni nu vă poate conduce. Direcţia în care trebuie să investigati o aflaţi în fiecare temă. Restul, adică truda, ca şi investigaţia

propriu-zisă, vă aparţin în întregime, precum şi meritul acesta inestimabile descoperiri.

Să încercăm explicarea celuilalt termen: Adevărul Absolut.

Ţin să reamintesc, şi o voi face cu fiecare prilej, că vorbele, cuvintele rostite sau aşternute pe hârtie sunt doar simple simboluri lingvistice. Ele încearcă numai – şi o fac în mod palid, cu totul superficial – să explice o Realitate aflată în spatele lor şi dincolo dele.

La începutul existenţei sale, omul trăia în comuniune directă cu natura, cu viaţa în ansamblul desfăşurării ei. Instinctul îi dirija paşii spre aflarea celor necesare existenţei, avertizându-l totodată de nenumăratele primejdii care-i puneau în pericol viaţa. Această perioadă a fost, desigur, de scurtă durată.

Într-o zi, un om îşi priveşte chipul oglindit în limpezimea lacului. Se uită apoi în jur la restul semenilor şi, spre nefericirea lui. odată cu prima autoapreciere, pune temelie „eului personal”. Aşa s-a desprins de Divinitatea călăuzitoare, socotindu-se şi el „cineva”. Cu trecerea vremii, acest „cineva” a prins tot mai mult contur şi importanţă. „Eu sunt mai frumos, mai iscusit, mai viteaz, vânător mai bun etc”. Apoi, degradarea s-a amplificat odată cu lăcomia determinată de acumularea de diferite podoabe sau alte bunuri materiale. Existenţa lui Adam, după atestările Bibliei, ca şi izgonirea din rai nu sunt decât o redare simbolică a ceea ce am schiţat anterior.

Ca să putem continua împreună această investigaţie se impun iarăşi întrebările: – Vedeţi oare, ca şi mine, că acest om, căruia îi place să se numească *Sapiens Sapiens*, a atins în epoca în care trăim culmea degradării morale, tocmai datorită acelui impuls primar de importanţă psihologică?

Realizaţi cumva că această structură egoistă este vinovată de întreaga tragedie ce caracterizează lumea pe care o străbatem?

Conştientizaţi oare, prin dumneavoastră înşivă (nu fiindcă vă spune altcineva), că întreaga cultură transmisă prin tradiţie este deficitară, fiind fundamentată pe importanţa lui „eu” şi „al meu”?

Dacă vedeţi la fel desfăşurarea lucrurilor şi dacă vă interesează cu adevărat asanarea morală a acestei lumi haotice, să încercăm împreună – dar fiecare pentru el – să descoperim Adevărul Absolut existent în noi şi în fiecare făptură umană.

Cum realizăm această investigaţie? Numai într-un singur fel – pornind de la prima greşeală săvârşită de acel străbun foarte îndepărtat.

Iată prima întrebare: Suntem noi corpul fizic?

Nicidecum. El are un început, urmat de o perioadă de creştere şi dezvoltare, apoi urmează declinul, pentru ca, la sfârşit, din acest corp să nu mai rămână decât o mână de pământ sau câteva linguri de cenuşă.

Dedublarea mi-a demonstrat, dincolo de orice îndoială, că acest corp nu este decât un simplu

înveliş, ca orice haină pe care o aruncăm când s-a degradat.

Să fim noi mintea, adică acumulările memoriale, care ne oferă importanţă psihologică?

Cum vi se pare această întrebare? Mai grea, mai derutantă sau o socotiţi absurdă? Doar pe ea vă sprijiniţi în procesul de gândire, exprimare şi înfăptuire. Să înaintăm cu paşi mărunţi, fiindcă numai aşa poate fi demascată.

Are cumva această minte continuitate? Dacă nu are, înseamnă că altcineva se află în lipsa ei? Prin urmare, mintea nu are această însuşire. Între un gând şi altul există o pauză în care ea lipseşte.

Mintea este într-o permanentă schimbare. Ceea ce la un moment dat apreciem ca valoare, vedem ceva mai târziu cum aceeaşi situaţie se defineşte ca fiind fără sens, chiar păgubitoare. Adevărul apreciat ca atare într-o clipă, devine ceva mai târziu minciună. Ambele aprecieri contradictorii revin acestei minţi.

În somnul profund şi fără vise ea nu există, iar la trezire constatăm că îşi începe hoinăreala. Mai presus de toate ea este învinuită de întreaga tragedie, cu care ne întâlnim la fiecare pas.

Dacă în investigaţia noastră eliminăm corpul şi eliminăm această minte, care prin demascare tace de la sine, ce descoperire realizăm?

În pacea sufletului, în pasivitatea minţii, în vidul psihologic sau neclintire cine există totuşi? Când mintea obişnuită tace, observaţi că odată cu tăcerea, apare o nouă minte, care se extinde la

Infinit şi se defineşte singură drept Conştiinţă pură?

Astfel descoperim că suntem un simplu „a fi” „aici şi acum”, fără margini – una cu Infinitul. În această simplitate nu există niciun fel de aşteptare sau scop, fiindcă „ego”-ul a dispărut cu desăvârşire. Acesta este Adevărul Absolut, existent în noi şi pretutindeni, care ni s-a descoperit prin El însuşi, atunci când i-am deschis poarta, odată cu tăcerea smerită a minţii.

Astfel de realizări, pe clipe de existenţă, operează transformări radicale, care în final, vor determina spulberarea cetăţii „ego”-ului. ai cărei prizonieri sunteţi, cât timp vă domină mintea personală însoţită de importanţa psihologică ce i-o acordaţi.

Concomitent cu dispariţia acestei ficţiuni, în contopire cu Sublimul, întâlnim Inteligenţa creatoare, Iubirea, Frumuseţea şi Fericirea, care ne dirijează întregul comportament, prin impulsuri intuitive, sfinte şi sfinţitoare.

Înainte de încheierea acestei relatări, ţin să evidenţiez şi câteva amănunte – legate de fenomenul spargerii centurii „ego”-ului, ca început al Eliberării psihologice, din dimensiunea tempo-spaţială a condiţiei umane.

Aveam vârsta de 55 de ani. Într-o dimineaţă, la trezirea din somn, constat că psihologic funcţionez diferit de cum o făceam înainte. Mintea îşi pierduse obişnuita agitaţie. Într-o stare deseninătate nemaiîntâlnită până atunci,

funcţionam în perfectă comuniune cu întreaga structură somatică.

Surpriza era aşa de mare încât m-a împiedicat să înţeleg şi să cuprind în cuvinte misteriosul fenomen. Citisem, desigur, şi aflasem o seamă de amănunte despre Iluminare, Eliberare, însă una este simpla cunoaştere intelectuală şi cu totul altceva trăirea directă a fenomenului respectiv.

Abia după aproximativ două-trei ore mi-am dat seama de ceea ce se întâmplase cu mine, fără să urmăresc acest „ceva”, ca ideal de împlinit. Eram, ca să folosesc o comparaţie, în situaţia unui orb din naştere, care în urma unei operaţii şi-a căpătat vederea. Totul în jur mi se înfăţişa ca ceva nou. Dispuneam de o privire de ansamblu. O minte care tace permite simţurilor să perceapă lucrurile aşa cum sunt ele.

Mintea în totalitatea ei devenise, prin tăcere, o imensă oglindă, în care se reflecta lumea exterioară. Şi ea, lumea pe care o cuprindeam cu simţurile, îşi dezvăluia propria realitate. Semenii, cunoscuţi sau necunoscuţi, erau priviţi la fel, adică fără nicio discriminare, cu un sentiment de iubire nemaiîntâlnit până atunci.

Dacă eventual se ivea vreo reacţie a minţii, aceasta dispărea imediat în contact cu scânteierea Atenţiei impersonale. O stare de bucurie potolită şi atotcuprinzătoare mă caracteriza în toate împrejurările plăcute sau dureroase. Adică întreaga comportare era aceea a unui simplu

martor, perfect conştient de tot ceea ce se întâmplă, fără să-mi afecteze pacea atotcuprinzătoare.

Ipostaza Sublimului este desigur dificil de descris, dar nu imposibil de realizat de un autentic trăitor. Pentru comunicare se foloseşte limbajul cu simple cuvinte, care nu trec prin filtrai raţiunii, fiindcă acolo nu există „ego”-ul cu estimările lui subiective. Exprimat altfel: Vidul psihologic este acela care trăieşte clipa, el exprimă întâlnirea şi tot el rămâne disponibil pentru clipa următoare.

Din întâlnirea directă cu acele clipe, permanent noi şi înnoitoare, am simţit nevoia, imprimată şi alimentată de impulsuri intuitive, să tratez „Cunoaşterea de sine” cu ajutorul versului. Îmi era mai la îndemână. În puţine cuvinte puteam să cuprind şi, concomitent cip trăirea, să comunic esenţa lucrurilor. În primul an am compus 30 f de poezii şi poeme. Ceva mai târziu, numărul lor a atins cifra aproximativ 1.000, din care 600 de teme sunt însoţite de explicaţii, la fel ca cele din această carte.

Să mai enumăr o seamă de efecte, care prin frecventele întâlnir cu reacţiile gândirii proprii, au dispărut cu desăvârşire, fără nici e, altă intervenţie din partea minţii mele.

Odată cu sesizarea fenomenului m-am simţit ca un vas spart, din care au început să dispară: interesul pentru dedublare, crezul religios, egoismul, dorinţele, teama, invidia, orgoliul etc. Conştiinţa de suprafaţă a rămas tot timpul

deschisă, oferindu-mi posibilitatea de a trece din dimensiunea finită în Nemărginire.

După întâlnirea acestui extraordinar fenomen, cu ajutorul viziunii globale am înţeles întreaga tragedie umană, determinată de greşita interpretare a vieţii, aflată într-o constantă mobilitate şi noutate de la o clipă la alta.

Faţă în faţă cu prospeţimea viului, fiecare individ – potrivit propriei condiţionări, rod al greşitei educaţii – se comportă cu totul inadecvat, pentru că mintea structurată anticipat nu poate în nicio împrejurare să cuprindă şi să înţeleagă frumuseţea vieţii. Umbra trecutului, este o schemă memorială, care întunecă şi deformează realitatea clipei prezente.

Să încercăm explicarea tentativei omului bine intenţionat, care a luat hotărârea să-şi înnobileze atât modul de gândire cât şi cel de comportare, în relaţiile sale cu semenii, cu natura, cu viaţa în ansamblul desfăşurării ei.

În acest scop actuala cultură îi oferă o gamă variată de soluţii, fiecare dintre acestea fiind însoţite, pentru a convinge, de o seamă de argumente.

Avem în faţă: metode, credinţe, dogme, ritualuri, teorii, practici şi concepte filosofice. Din toate aceste oferte, practicantul arc posibilitatea să aleagă una, două sau chiar mai multe deodată. În primul rând îşi fixează memorial, anticipat, un ideal „pe care metoda sau credinţa îl îndeamnă să-l pună în practică. Discipolul are deci la îndemână

un tipar în care de bunăvoie se închide, apoi, cu ajutorul acestui tipar, el începe să întâmpine provocările sau tentaţiile vieţii.

Există, aşadar, pe de o parte tiparul sau schema fixată memorial, drept metodă, iar pe de altă parte, practicantul, care prin eforturi de voinţă speră să atingă scopul sau ţelul final al împlinirii spirituale.

Din prima clipă – ca act de decizie şi selecţie a metodei – discipolul devine prizonierul acestei scheme, care promite rezultatul final. Folosirea prin repetare a practicii respective, creează obişnuinţă şi, cu vremea, ea devine obsesie psihologică.

Întreaga desfăşurare – de la început şi până la sfârşit – are loc în interiorul structurii limitate a „sinelui personal”, a cărui activitate excelează printr-un apăsător şi adesea sălbatic egoism. Practicantul se comportă ca un izolat, care-şi urmăreşte propriul interes. Toate eforturile făcute în acest sens îi amplifică cetatea „ego”-ului, în care s-a închis din ignoranţă sau greşită înţelegere, iar efectele, pe care el însuşi le evaluează, nu pot fi decât subiective, de suprafaţă şi cu totul amăgitoare.

Or, dacă aceste practicii ar conduce pe truditori la aflarea Realităţii divine a fiinţei umane, atunci ele însele – aceste practici – s-ar desprinde de omul împlinit, ca fiind inutile sau chiar dăunătoare.

Pentru propria lămurire, observaţi cum

fiecare dintre aceşti creduli practicanţi îşi laudă metoda, crezul sau teoria care-i condiţionează, fără a sesiza prizonieratul în care singuri s-au vârât?

Viaţa nu poate fi întâlnită şi înţeleasă în mod absolut, decât în stare de completă libertate şi seninătate a minţii. Viaţa fiind noutate de la o clipă la alta, ne solicită, ne obligă chiar să-i ieşim în întâmpinare cu o minte nouă, adică cu un creier nou şi cu noi celule cerebrale, nealterate, adică nefolosite anterior. Se ştie – afirmaţii făcute de către oameni de ştiinţă – că omul, pe întregul parcurs al vieţii sale* nu foloseşte mai mult de 10 – 15% din fondul său memo nal. După cum vedeţi posibilităţile noastre psihice sunt aproap infinite.

După aceste explicaţii va fi mult mai uşor să înţelegeţi procesu propriei condiţionări, ca şi spargerea cetăţii „ego”-ului.

Aşa cum arătam mai înainte, viaţa ne obligă să-i ieşim în întâmpinare fără acumulări memoriale.

Cum scăpăm însă de ele? Simplu, chiar simplu de tot! Iată cum întâmpinăm mişcarea minţii cu flacăra Atenţiei globale, care în este impusă de însăşi mişcarea viului. Fără această lumină şi seninătate oferite de Atenţie, nimic nu se poate înţelege în mod real.

În străfulgerarea Atenţiei, orice reacţie a minţii (gând, imagine, teamă, dorinţă) care funcţionează haotic, dominant şi obsesiv, este instantaneu dizolvată. Iar în vidul psihologic ce se

aşterne concomitent, apare o nouă minte extinsă la Infinit, ca stare de Pură Conştiinţă, pură înţelegere şi totodată ca acţiune transformatoare.

Această simplă stare de „a fi” este prin ea însăşi acţiune în care nu există entitatea care acţionează. Omul vechi, condiţionat de schemele lui comportamentale, îşi pierde din autoritate odată cu dizolvarea acelor reacţii haotice, necontrolate – energii susţinătoare egocentrice.

Numai în acest fel, prin simpla întâlnire cu reacţia minţii şi dispariţia ei, este străpunsă frontiera „ego”-ului. Şi, prin deschiderea de o clipă, ni se revelează fiinţa noastră reală, care singură operează transformări binefăcătoare.

Această Atenţie globală dezinteresată este însuşi Sacral în acţiune.

De fapt, există şi o atenţie dirijată de către voinţă, care se comportă limitativ şi subiectiv. Prin natura ei, această atenţie se defineşte singură ca neatenţie.

Luaţi aminte însă, ca din această modalitate de întâlnire simplă, cu dumneavoastră înşivă, să nu faceţi cumva teorie! Simpla conştientizare a „ceea ce este”, a ceea ce apare vehiculat de mişcarea vieţii, fără anticiparea vreunui interes sau aşteptare a ceva. oferă ipostaza de „a fi”, care singură operează. Atât şi nimic altceva.

Câteva cuvinte despre Neclintire:

Tot ceea ce este mărginit, închis într-o dimensiune, poate fi deplasat în funcţie de spaţiul disponibil existent în jurul său.

Faţă de acest adevăr incontestabil, evident pentru toată lumea, ce putem spune despre Energia Primordială sau Dumnezeu existent peste tot – atât în cele văzute şi sesizate de simţurile omului cât şi în cele nevăzute?

Putem afirma oare că Dumnezeu are însuşirea Neclintirii? (cuvântul însuşire este nepotrivit, dar nu avem alt termen). Desigur că El este Neclintire, fiindcă nu există spaţiul care să-i permită această deplasare, de care aminteam că o au obiectele.

Şi în această ipostază, cum altfel am putea noi să ne întâlnim cu Dumnezeu decât în pacea, liniştea sau neclintirea minţii? Din această descoperire sesizaţi, cumva, inutilitatea activităţii minţii?

Fericită – cu adevărat – este fiinţa umană care practică Religia tăcerii – cu rugăciunea tăcerii minţii smerite!

CUM S-ASCULTĂ ŞI CITEŞTE O POEZIE-OGLINDA

Titlul reprezintă tema în asamblul ei privită.

Tu şi tema sunteţi „una” – unitate împlinită;

Slovele cuprinse-n vers, sunt doar semne ce-ţi arată Cum s-ascultă şi priveşte mintea condiţionată.

Între ce citeşti şi-asculţi nimic nu se interpune;

Dă de-o parte autorul şi-orice gen de opţiune A gândirii agitate, care tot ce întâlneşte.

Prinde-n gheară sau respinge ori idei îşi

însuşeşte;

Din cumul se nasc metode de trecut în aplicare, Prin efort şi siluire, încontinuu repetare.

Nimic din toate astea nu îţi este de folos.

Dimpotrivă, îţi dăunează – „sinele” mai nebulos.

Mintea, inima deschisă într-o pură inocenţă.

Se ascultă sau citeşte fără scop, dar cu silinţă.

Fără vreaprejudecată sau dorinţă de-mplinit; Simplitatea-i tot misterul „sinelui” cel depăşit.

Tot ce îţi arată versul, dacă este adevărat.

Tu, prin simplă ascultare, eşti de-ndată integrat; N-ai nimica de făcut, de-mplinit, de urmărit.

Prin a ta nefăptuire ai trecut în Infinit.

Meritul îţi aparţine. Versul!… simplă indicare De-a privi-ntr-un fel anume, fără vreo acumulare. Asta cere Adevărul! Să-l întâmpini consecvent, C-o minte total golită; de trecut… independent. Fiecare titlu reprezintă tema pe care ne străduim să o tratăm prin cuvinte cât mai simple, accesibile tuturor a. Întâlnirea directă cu titlul temei, vă oferă deplinătatea fiinţei, indispensabilă înţelegerii minţii condiţionate.

Între citire sau audiţie, nimic nu se interpune. Se elimină deci atât autorul cât şi gândirea agitată, care ca „ego” ştiutor, încearcă să evalueze – prin reacţii memoriale – în vreo formă sau alta.

Depozitul de cunoştinţe, ca şi diferitele

metode de punere în aplicare prin efort şi siluire, cu repetări infinite, nu vă sunt de niciun folos practic. Aceste aşa-zise valori, aduse şi readuse în actualitate, nu fac altceva decât să amplifice structura sinelui personal, odată cu înrobirea şi mai profundă a fiinţei proprii.

Aşadar, mintea, inima, întreaga fiinţă complet deschisă şi într-o totală inocenţă, citeşte sau ascultă mesajul pe care versul încearcă să-l transmită. Atât în citire cât şi în ascultare nu există niciun scop anticipat, precum dorinţa care se vrea împlinită, de pildă.

În ambele ipostaze – de inactivitate a minţii – dacă versul exprimă Adevărul, acesta vă va străbate întreaga fiinţă integrându-vă în Infinit.

Meritul trăirii acestor clipe – în atemporalitate – vă aparţine în întregime. Prin conţinutul lui, versul nu a făcut altceva decât să vă îndrume, în sensul ca să vă priviţi şi să vă ascultaţi, fără să faceţi uz de acumulări de cunoştinţe care condiţionează memoria.

Adevărul absolut ne pretinde să-i ieşim în întâmpinare cu o minte inocentă şi smerită, liberă de orice posesiune anterioară.

Numai ca fiinţe total independente de trecutul perimat putem să întâlnim şi să ne identificăm cu Realitatea fără început şi fără sfârşit

— „Viul Nemuritor” există atât în fiecare fiinţă umană, cât şi pretutindeni în Sfera Existenţială.

ADEVĂRATA BOGĂŢIE A SUFLETULUI

Nimic mai de preţ pe lume decât pacea sufletească, Corp şi psihic laolaltă nasc o ordine firească; Sănătatea, armonia împreună fiind legate.

Dau condiţii de viaţă de extremă-nsemnătate.

Viaţa, în ansamblul ei, ca să poată fi-nţeleasă.

Cere omului în schimb, o struetur-armonioasă Integrată în prezent, de trecut independentă, în măsură să cuprindă noutatea-i permanentă.

Clipa-n veşnică schimbare este punctul de-ntâlnire între viaţă şi fiinţă, împletite-n contopire;

Este o-ntâlnire simplă, timpul nu o afectează.

Insul, desprins de „ego”, în Etern se integrează.

Toată avuţia lumii de-am avea-o-n stăpânire.

N-ar putea să egaleze o asemenea-mplinire.

Bogăţiile se pierd. Câţiva, le lăsăm pe toate, însă armonia noastră perlă e-n Eternitate.

Ea deschide orizonturi care depăşesc finitul.

Fiinţa prinsă-n mărginire cu plăcutul-neplăcutul; Toată pletora de gânduri se dizolvă dintr-odată, şi-ntr-o clipă de tăcere aflăm viaţa-adevărată.

Tot secretul: „golul psihic”, poartă spre Imensitate, întâlnit în mod spontan, prin a noastră simplitate. Performanţa se obţine numai într-un singur fel.

Când, atenţi, privim trecutul, cum se manifestă el, Fără trudă, siluire, fără niciun ideal.

Fiinţa nu e divizată în structură de dual;

Conştientizăm „ce este”, tot ce-apare ca gândire.

Prin acest contact direct, piere-ntreaga-nlănţuire.

Nu există ceva mai de preţ în această lume de haos, de suferinţă, de cmzime şi violenţă, decât pacea sufletului. Ea se instalează în mod simplu, direct şi spontan fără niciun efort, atunci când funcţionăm ca unitate. Adică în starea de „a fi acum şi aici” – corp şi psihic în perfectă uniune ca manifestare de Conştiinţă pură.

De fapt, starea naturală a fiinţei noastre este aceea de a dispune de o minte clară, tăcută şi proaspătă, prezentă pe fiecare clipă de existenţă, gata oricând să intre în funcţiune, în mod constant, când nevoile de viaţă ne solicită în acest sens.

O minte liniştită face ca întreaga structură somatică să funcţioneze normal, oferind în acest fel posibilitatea ca toate organele să-şi împlinească rolul de regenerare şi, eventual, de reparare a unor deficienţe incidentale.

O astfel de minte este complet desprinsă de amintirile, întâmplările şi experienţele trecutului. De asemenea, ea este străină de orice proiecte de viitor. Disponibilitatea ei, obţinută în mod firesc cu ajutorul atenţiei lucide şi atotcuprinzătoare, ne oferă posibilitatea contopirii cu viaţa, care curge neîncetat din veşnicie către veşnicie.

Nu dorim nimic în plus sau în minus faţă de

ceea ce viaţa însăşi ţie oferă, fiindcă în lumea pe care o străbatem nimic nu este întâmplător. Bucuriile şi necazurile vin şi trec după propria lor lege, lăsându-ne complet liberi şi independenţi, mereu în ascensiune, prin abandonarea poverilor trecutului, a trecutului care ne-a adus în actuala întrupare.

Viaţa abordată în această manieră, ca un întreg indestructibil, nu poate fi decât fmmoasă. Prezenţi cu toată fiinţa noastră inactualitate, – mereu alta cu fiecare scurgere de clipă – trăim din p ipostaza fericirii liberă de orice stimulent exterior sau interior.

Secretul acestui mod de trăire îl întâlnim prin practicarea direc a conştientizării reacţiilor minţii, care se declanşează automat provocările permanente ale vieţii în constanta ei desfăşurare.

La fiecare întâlnire cu viaţa – corect realizată – întâlnim gol psihic, o veritabilă fereastră spre Nemărginire. De-acum înaint scoşi fiind din timp şi spaţiu, toate problemele psihologice su realmente spulberate.

Transcendenţa din lumea finită în Infinit ne revelează faptul e suntem fiinţă nemuritoare, fără început şi fără sfârşit, perfecţiur prin Sursa Nemuririi din care, câţiva, foarte demult, am purces: la care ne vom întoarce.

Revenirea la Izvorul Sacru din care am pornit ca să facer experienţa în asociere cu materia brută, este un fapt pe cât de natural pe atât de neînlăturat. Întârzierea sau grăbirea plecări

definitive din această lume depinde de fiecare ins în parte.

Rostul venirii şi revenirii noastre pe Pământ este acela de a în elibera de balastul împovărător, pe care noi singuri l-am legat de suflet, odată cu diferitele ataşamente şi dorinţe care prin natura lor sunt înrobitoare.

ADEVĂRATUL INTERES

Câtă vreme-al nostru „ego” ne domină, stăpâneşte.

Lipsa de temeinicie sensul vieţii perverteşte;

Ceea ce gândim, vorbim sau prin „mâine” împlinim.

Privind ca printr-un ecran, încontinuu ne-amăgim.

Care este adevărul, privind viaţa pe Pământ?

Nu e lesne de văzut, de-nţeles şi de trăit.

Câtă vreme suntem robi în tiparele gândirii.

Obsedante şi-nvechite, nefiresc impuse firii. Toată alcătuirea noastră este-n *fond egocentristă,* Deci, un şir de interese, care-obsedant persistă, întărindu-se pe sine la oricare provocare;

Viaţa-i consecvent prilej de intensă cercetare.

Dar nu viaţa-ntâlnim când funcţionăm *ca „sine”* Prins de-aceste interese, ce-nscriu *falsa acţiune;*

El preţ pune pe avere, pe credinţe înşelătoare.

Pe renume şi succes – tot ce este îngâmfare.

Văduviţi de mintea clară, toate-n noi *sunt*

deformate: Căci meschinăria hâdă, înţeleaptă *se socoate;* în astfel de conjunctură, orice *fel* de *căutare* Este, faptic, proiectată după condiţionare.

Ce-ar fi de făcut atunci? Chiar nimic – cu-această *minte!* Problema este „ego-ul”! el – spulberat mai-nainte/… Văzut bine şi-înţeleasă întreaga-i desfăşurare.

Fără imdă, sau silinţă, el pe dată şi dispare.

În golul ce se creează, mintea e Imensitate.

O stare atemporală – noi cu ea în unitate;

Toată fiinţa-ndestulată de o *sfântă* puritate Năzuinţe, frământări – toate sunt înmormântate.

Dacă am ajuns aici, prin trăire – se-nţelege.

Nu mai e nimic de spus, căci aici e-o altă ***lege!***

Năzuinţe sau motive nu mai au ***nici***un suport.

Ipostaza împlinirii ne-a adus suprem ***confort.***

Mai avem vreun interes? Nicidecum! E ***aici, deja-mplinit!*** îl trăim cu fiinţa toată, într-un mod desăvârşit!

Rostul nostru pe Pământ este să ***descoperim*** Această stare de-a fi; şi-n Adevăr să trăim. Prin el curăţim mintalul, şi-n final, eliberaţi, încheiem experimentul de lumesc încătuşaţi.

Şi-n Sferele Infinite – părtaşi întru Veşnicie.

Lăsăm tot trecutu-n urmă, cu-ntreaga nimicnicie!

Iar în loc de încheiere, o utilă-avertizare:

Tot necazul este „eul” – piedică la integrare.

El e cel mai crud tiran, ipocrit şi mincinos.

Dar privit direct, în faţă, piere, că-i neputincios!

Este oare posibil să descoperim adevăratul interes al existenţei noastre, legat de această viaţă?

Dacă l-am putea descoperi, socotim că alta ne-ar fi atitudinea comportamentală în relaţia cu noi înşine, cu semenii şi cu viaţa în general.

Desigur că o asemenea descoperire este anevoioasă. Mai mult decât atât, ea devine cu adevărat imposibilă dacă ne lăsăm copleşiţi de mentalitatea care ne-a modelat minţile, prin sistemele educaţional-morale moştenite de la generaţiile anterioare. Întreaga educaţie poartă amprenta egoismului dezumanizam. Primele elemente de educaţie ni le-a impus mediul familial. Părinţii vor ca odraslele lor să devină „cineva”, de care să se vorbească în mod favorabil, cu respect şi chiar cu teamă. În acest scop averea, posesiunile materiale sub diverse forme constituie elementul esenţial, care oferă şi susţine prestigiul. Şi sprijinit de acest fond material, indiferent cum este câştigat, individul vizează un post cât mai înalt pe scara ierarhică, fie în administraţia statului, fie în oricare alt domeniu.

Or, dacă „eu” şi „al meu” are atâta importanţă în viaţa noastră a fiecăruia, ce fel de relaţii se pot înfiripa între oameni la nivelul unei colectivităţi? Răspunsul îl aflăm singuri, dacă ne

rezervăm puţin timp şi încercăm să privim în jurul nostru.

De pildă, acordaţi puţină atenţie acelei categorii de oameni care s-a dedicat anumitor crezuri cu caracter politic. Fiecare încearcă să ne demonstreze că urmăreşte interesul colectiv al întregii naţiuni. Dar, în realitate, interesul strict personal este ceea ce se urmăreşte cu asiduitate, adeseori chiar în detrimentul evident al binelui general.

În lumea credinţelor organizate sub formă de religii, observăm aceleaşi contradicţii flagrante între ceea ce ni se predică şi comportarea, diametral opusă în viaţa de fiecare zi, a celor care pretind că ne conduc pe calea mântuirii sufletelor.

La fel, în lumea comerţului şi afacerilor constatăm cum concurenţa neloială înregistrează, nu de puţine ori, victime ale răutăţii omeneşti.

După aceste simple observaţii conchidem că atâta timp cât individul funcţionează ca sclav al eului personal, comportarea lui în societate nu poate fi decât egoistă. Oriunde ne-am deplasa pe suprafaţa Terrei, vom întâlni acelaşi climat deficitar şi traumatizant.

Noi suntem cei care am creat această lume, nu altcineva din altă parte. Ca atare, numai de noi, de fiecare în parte depinde fie să schimbăm această mentalitate, fie să o menţinem!

Transformarea acestei lumi egoiste, ambiţioase, plină de ură şi de orgolii, trebuie să înceapă înainte de toate cu transformarea noastră.

În acest caz, ce ar fi de făcut?

Cu mintea noastră actuală, ajustată după calapoadele educaţiei primite, nu putem face chiar nimic. Toată problema care trebuie rezolvată este chiar ego-ul. El trebuie de îndată demolat, fiindcă numai în absenţa lui Realitatea existentă în fiecare dintre noi îşi poate îndeplini misiunea binefăcătoare de înnobilare a individului şi, prin el, a întregii umanităţi.

Aşadar, adevăratul şi unicul interes constă în eliberarea fiinţei noastre de sub dominaţia acestei structori tempo-spaţiale. În acest sens, nu avem altceva de făcut decât să observăm fiecare reacţie a minţii. Simpla întâlnire cu gândul, cu imaginea, cu senzaţia pe clipe de existenţă, aşa cum apar ele, conduce la destrămarea lor.

Iar în golul psihologic care se aşterne concomitent cu fiecar; dispariţie, dispunem de o energie imensă şi mintea se extinde: Infinit. Tot în acest gol psihologic realizăm unitatea fiinţei, care n. defineşte natura noastră divină.

Prin urmare, adevăratul şi unicul nostru interes spiritual est acela de demolare a ego-ului fiindcă el este vinovat de întreaga, tragedie umană, şi de obstrucţionarea plenitudinii fiinţei şi uniuni ei cu Marele Tot.

ASCULTĂTORUL

Fiecare poartă-n sine un viclean ascultător.

Acest arogant intrus, perturbant, sâcâitor.

Care-mpiedic-ascultarea ce înseamnă puritate înţelegere deplină, limpede seninătate.

În reala ascultare fiinţa toată e pasivă.

Atentă, perfect deschisă, tăcută deci inactivă;

Nici n-aşteaptă, nici nu speră după vreo realizare, în integritatea ei, – vigilentă-ascultare.

Este oare cu putinţă să-mplinim astfel de stări?

Răspunsu-l găsiţi în voi, după aprige-ncercări!

Să nu disperaţi nicicând, căci în toţi se află-nscrise Mii de posibilităţi – clare, sigure, precise!

Niciun fel de îndoială, daţi întreaga pasiune împlinirii cruciale. Niciun pic de-aversiune Pentru tot ce auziţi. Orişice întâmpinaţi cu firea complet deschisă – una cu ce ascultaţi!

Dacă ce-auziţi e fals, falsul nu vă afectează;

Trece doar pe lângă voi, niciun fel nu dăunează! De-ascultaţi ce-i Adevăr, în acea clipă Sublimă.

Zidul „sinelui”-i străpuns, în voi – clipă de lumină!

Ascultările, prin număr, omul vechi îl şubrezesc.

Şi-ntr-o zi – o zi surpriză – tainele se lămuresc.

Când insul, eliberat, atinge Imensitatea.

Suprema realizare – una cu Totalitatea.

Se iveşte fără voie o legitimă-ntrebare:

Cum se naşte-ascultătorul ce dă proasta ascultare?

El, de fapt, e ficţiune care-apare automat Din procesul de gândire „sinelui” înfeudat.

Ştim prea bine despre el că-şi asumă importanţă.

Şi prin ea priveşte lumea cu dispreţ, cu aroganţă.

Iată, cineva vorbeşte. El, de-ndată năvăleşte
Perturbând orice-nţeles. Ascultarea se opreşte!

Când exist-ascultător, care critică, acuză.

Insul s-ascultă pe sine şi prin sine acţionează.

Legătura se destramă. Seacă orice întâlnire.

Imposibil de-atins Adevăr, la fel Iubire.

Urmărind claru-nţeles, încă-n plus o întrebare: în ce fel putem scăpa de-a lui crudă-ncătuşare?

Ori de câte ori apare, fie-ndată-ntâmpinat cu atenţia globală, fără scop imaginat.

Întâlnirea cea tăcută îl dizolvă-n chip total.

Rămâne doar ascultarea integrată-n actual; Ascultarea-observarea nu sunt lucruri diferite în oricare-împrejurare în acelaşi fel privite.

Pentru a face mai lesne de înţeles ce înseamnă „ascultătorul 1 vom aborda mai întâi ascultarea, care poate fi asociată cu observarea şi tratate în mod corespunzător, nediferenţiat.

Corecta ascultare se realizează prin pasivitatea necondiţionată e minţii, cu inima şi întreaga fiinţă complet deschise. Nu se anticipează niciun ideal şi deci nu se aşteaptă împlinirea vreunui rezultat.

Atenţia lucidă, globală şi spontană este singurul instrument care oferă posibilitatea împlinirii corecte a acestui fenomen. Din punci de

vedere intelectual, atât explicarea cât şi înţelegerea ascultării este uşor de realizat.

Însă punerea în practică a acestei simplităţi întâmpină o seamă de impedimente, care, cu puţină insistenţă, pot fi uşor înlăturate. Fiecare ins dispune de întreaga capacitate pentru a duce, totuşi, la bun sfârşit această indispensabilă atitudine psihologică absolut necesară cunoaşterii reale a fiinţei proprii.

Aşadar, se ascultă şi se priveşte cu întreaga atenţie atât mişcarea lumii exterioare cât şi lumea gândurilor, imaginilor, senzaţiilor etc. Simplitatea contactului cu tot ceea ce auzim sau vedem concretizează pasivitatea minţii.

Iar în această stare de neclintire, fiinţa întreagă, unitate perfectă, în stare atemporală, ascultă, observă şi înţelege perfect, prin trăire, fără a face acumulări memoriale. Şi, din înţelegere, ţâşneşte în mod spontan acţiunea transformatoare, care subminează autoritatea eului personal.

Să amintim şi un exemplu de ascultare, încărcat de adâncă semnificaţie. Iată-ne, deci, ascultând pe cineva care vorbeşte şi vorbeşte – amintind de toate, amestecate: bune şi rele, fapte reale şi altele ireale, adevăruri şi minciuni după programarea propriei minţi Toate acestea curg prin noi, aşa cum curge apa unui râu, fără niciun fel de oprelişte. Este o ascultare simplă; mintea, atentă şi lucidă, se află în stare de pasivitate. Lucrurile reale, adevărate, ne determină să trăim

şi să simţim realitatea lor. Iar cele neadevăraie. false, nu ne afectează în niciun fel. Să revenim însă la tema propriu-zisă: ascultătorul.

În clipa în care provocarea vieţii ne solicită starea de atenţie, iată că apare un intrus! Acesta analizează, judecă, interpretează după propria ştiinţă, realizată prin cultură, experienţe, trăiri anterioare etc. Prin urmare, această apariţie – ascultătorul – aflată tot timpul în activitate, face imposibilă ascultarea de care aminteam anterior. Şi cum el este susţinut de cunoaşteri şi trăiri perimate, prin interpretare se alterează noutatea şi prospeţimea vieţii, în constantă preschimbare de la o clipă la alta.

Din cauza acestei apariţii intempestive, noi nu vom putea întâlni nici frumuseţea viului în veşnica lui mişcare şi nici Iubirea creatoare cu valorile ei inestimabile.

Tot din cauza acestei ficţiuni inoportune, noi nu putem întâlni nici fericirea acauzală, la care aspiră, conştient sau inconştient, fiecare locuitor al Terrei.

Şi-acum, urmează firească întrebare: Ce ar trebui să facem ca să ieşim din această fundătură? Nimic, sau aproape nimic! Pe deplin identificaţi cu flacăra atenţiei, ascultăm doar şi privim mişcarea acestei ficţiuni, fără să urmărim vreun scop anume sau vreun interes!

Simplul contact cu această perturbantă apariţie, o dezagregă imediat, fără să lase nicio urmă. În golul psihic, care survine de îndată,

suntem atraşi în Sfera Absolutului, cu care ne contopim, descoperind în acest fel realitatea divină a fiinţei noastre.

Dar să explicăm tema, privită din alt unghi.

„Cunoaşterea de sine” este pusă în mişcare de reacţiile minţii condiţionate, sub numele de ascultător sau ştiutor. Acest intrus, când este întâmpinat cu flacăra atenţiei, se dizolvă fulgerător. Iar în golul astfel creat nu rămâne decât simpla ascultare sau observare atotcuprinzătoare. În această ipostază ne manifestăm ca stare de Conştiinţă pură acauzală şi atemporală. A TRĂI ÎN ADEVĂR

O, Doamne, de când Te caut – milenii nenumărate.

Zi şi noapte, în tot timpul am dorit să te-ntâlnesc şi să nu mereu cu Tine, vrerea Ta s-o împlinesc.

Cu întreaga mea iubire, Ţie să mă dăruiesc.

Asta năzuia adâncul – Scânteia pură din mine, încontinuu însetată, dornică să te slujească şi, prin Tine, fiinţa toată s-o transforme, s-o sfinţească, Iar deşertăciunea firii, prin Iubire s-o-ntregească.

Dar structura mea fictivă – „eul” mârşav şi meschin, Mă-ndruma pe căi străine, spre nepotrivit destin.

Cerul tot şi tot Pământul pentru Tine răscolite.

Am scrutat în Soare, Stele – formulări închipuite.

Mii de ani am rătăcit închinându-mă la Soare
El Te-a-nlocuit pe tine în a mea imaginare.
Descoperindu-mi eroarea şi greşita căutare.

Coborât-am pe Pământ, frământat de-acelaşi gând.

Dar, la fel ca mai-nainte, tot aceeaşi rătăcire.

Din creaţiile Tale: plante, gâze, animale Le-am slăvit ca zeităţi cu-nsuşiri atemporale,
Aduncându-le ofrande în rostiri de osanale.

Şi acelaşi „eu” viclean, vrând a lui asigurare.

Din lut, lemn, sau piatră… şi-a făcut zei pe potrivă, Construindu-le lăcaşuri, temple, pagode, altare, Unde mii de slujitori se-nchină cu vădită-ngâmfare. Alte mii de ani trecut-au în aceeaşi rătăcire.

Când pe firmamentul lumii se iviră inspiraţiiânvăţători;

Ei prin propria lor viaţă – ca reali îndrumători, încercat-au să arate drumul fără de erori.

Însă n-au fost înţeleşi. Tot „ego-ul” e de vină;

S-a apreciat doar omul, nu trăirea lor divină.

Ca experiment de viaţă, care-nseamnă şi-acţiunea Ce transformă, luminează haosul şi-ntunecimea.

Ce vedem acum în lume demonstrează pe deplin.

Că păcatul cel dintâi e şi azi al lumii chin.

Astăzi forma e schimbată şi etapa diferită însă mintea omeanească e la fel de rătăcită.

Toată vina rătăcirii o poartă acest „egou”.

O construcţie fictivă, centrată pe „eu” şi „al meu”;

Lacom, caută plăcere şi respinge suferinţă.

Şi din jocul de contrarii îşi nutreşte a lui fiinţă.

Ce înseamnă Adevărul şi trăirea ce-o aduce
Neîndoielnic, n-o să ştim cât timp „eul” nu se duce
Numai în a lui absenţă minunea ne consfinţeşte şi
ne-arată pe de-a-ntregul Adevărul ce sfinţeşte.

A trăi în Adevăr, fiinţare-i ceas de ceas

Corp şi psihic – unitate – conştient cu clipa-n pas.

Nici trecut, nici viitor, numai actualitate;

Asta-i tot, nimic în plus. E doar Sfânta Simplitate.

Fiinţa-ntreagă e imensă, cuprinsă-n Eternitate.

Nu-s dorinţe, nu-s dureri, este numai libertate;

Fericirea fără margini, absolut nemotivată;

Se impune de la sine; cu Iubirea-ngemănată.
Cum să te mai caut, Doamne? Scânteia Sacră din mine.

Prin „ego-ul” dizolvat, are-acum acces la Tine!

Stăpânul necontestat al acestei planete, aşa cum se manifestă el astăzi, în pragul celui de-al treilea mileniu, cu starea lui comportamentală de zi cu zi, nu-şi poate justifica nici pe departe calitatea de *Homo Sapiens Sapiens.*

Cu toate minunatele lui descoperiri tehnice,

care-i oferă nenumărate şi variate comodităţi de existenţă, totuşi în faţa vieţii, în ansamblul desfăşurării ei, el se dovedeşte un veritabil handicapat, întrucât nu-şi cunoaşte adevărata origine şi nici destinul, rostul existenţei sale psihosomatice, el se manifestă şi acţionează cu totul haotic.

Lacom şi ambiţios, plin de orgolii, speriat de nesiguranţa zilei de mâine, îngrozit de perspectiva inevitabilului sfârşit, de dispariţia în neant: iată doar câteva din atitudinile prin care el întâmpină mişcarea şi frumuseţea vieţii.

Ca fiinţă temătoare, plină de tot soiul de incertitudini el caută, din cele mai îndepărtate timpuri, „ceva” mai presus de sine, în care să-şi pună toată încrederea, care să-l sprijine şi să-l ajute în clipele de grele încercări.

În urmărirea permanentă a acestui interes subiectiv, personal, omul, încă din vremurile cele mai îndepărtate ale întunecatei sale istorii, s-a închinat rând pe rând la Soare, la Lună, la Stele.

Apoi, coborându-şi privirea pe Pământ şi-a creat dumnezei din animale, gâze şi plante. Şi când nici acestea nu i-au satisfăcut aşteptările, şi-a construit el însuşi nenumăraţi zei şi zeităţi. Din lut. lemn sau piatră, imaginaţia omului şi-a creat zeitatea după înclinaţiile şi bunul său plac. Acestor zei le-au construit apoi altare, pagode, temple şi diverse alte lăcaşuri de cult, unde anumiţi slujitori săvârşeau zilnic diferite ceremonii. În vremuri de criză sau de grele încercări se aduceau zeilor

diferite jertfe – chiar şi fiinţe umane. Şi acest lucru se făcea fie pentru îmblânzirea zeului, fie ca ofrandă pentru a-l obliga să-i ajute pe oameni!

Toate aceste tentative nu sunt altceva decât rodul firesc al unor minţi rătăcite şi total desprinse de realitatea aflată în profunzimea fiecărui ins în parte.

Să amintim că omul, la începutul existenţei sale, trăia în strânsă comuniune cu divinitatea din el, care-l dirija prin impulsuri intuitive şi dragoste. Această perioadă nu a durat prea mult, fiindcă autoaprecierea a pus temelie ficţiunii „eu”.

Începând din acel nefericit moment, omul s-a îndepărtat tot mai mult de divinitatea fiinţei proprii, înregistrând în mod corespunzător nefericirea, pe care ne-au transmis-o şi nouă, urmaşii acelui îndepărtat străbun.

Odată cu instalarea ego-ului arogant, posesiv şi temător, individul nu putea în niciun fel să reia legătura cu realitatea din el, şi nici să descopere acea siguranţă şi fericire pe care o tot caută omenirea până în zilele noastre.

Astfel, din rătăcire în rătăcire, s-au scurs multe mii şi zeci de mii de ani de căutări zadarnice, cu înscrisuri tot mai degradante pentru biata făptură umană.

Dar, iată că, în sfârşit, pe întreaga suprafaţă a planetei încep să apară câteva fiinţe umane cu totul deosebite, de o înaltă moralitate spirituală. Aceştia au încercat să arate oamenilor prin propria lor trăire o altă modalitate de întâmpinare

a vieţii. Însă, din păcate, ei nu au fost înţeleşi, sau au fost în mod greşit apreciaţi. Iar unii dintre ei au plătit chiar cu viaţa negarea zeilor şi zeităţilor imaginare şi derutante. Astăzi înţelegem foarte bine comportarea acelor habotnici, ale căror minţi posedate nu puteau să aibă o altă atitudine decât aceea impusă de obişnuinţele respective, care le structurau ego-urile. Fiindcă o minte cu cât ştie mai multe şi practică ceea ce ştie, cu atât este mai posedată. Practic, o asemenea minte poate să înţeleagă şi să admită doar falsele valori din propria cochilie, care-l ţin pe om prizonier.

Să revenim însă la modul de viaţă din epoca noastră. Ce observăm astăzi pe întregul cuprins al acestei planete? Rătăcirea de odinioară nu a dispărut. Dimpotrivă! Ea s-a menţinut şi s-a transmisde la o generaţie la alta, dar sub alte aspecte. Fondul însă a rămas acelaşi. Oamenii, neputând înţelege sacralitatea care le defineşte esenţa propriei lor fiinţe, au coborât divinitatea la nivelul minţii structurată de acelaşi „sine” limitat şi posesiv.

În mod firesc ne întrebăm: Ce sunt oare diferitele credinţe organizate sub denumirea de religii, cu nenumăratele lor secte, dacă nu simple structuri fundamentate pe acelaşi bătrân şi anacronic ego?

Dar metodele, sistemele conceptuale filosofice, analizele şi toate celelalte practici, care dau asigurări de unire a omului cu Sublimul? Sunt oare altceva decât simple închipuiri sau proiecţii

mintale bazate pe mintea ştiutoare?

În tema de faţă nu încercăm să demonstrăm sau să susţinem vreo teorie sau credinţă religioasă, ci doar evidenţiem fapte care nu pot fi contestate, pentru că acestea îşi confirmă prin ele însele întreaga şi incontestabila lor realitate.

Toată responsabilitatea acestei rătăciri revine „sinelui" structură limitată la „eu" şi „al meu", care urmăreşte în mod consecvent plăcerea şi respinge tot ce-i displace. Întreaga lui mişcare este imaginativă, cuprinsă în limitele timpului şi spaţiului, generatoare în mod fatal de confuzii, nesiguranţă şi suferinţă.

După ce am văzut toate acestea, urmează inevitabila întrebare: Ce înseamnă trăirea în Adevăr?

Atâta vreme cât gândim, simţim şi acţionăm ca sclavi ai ego-ului, nu suntem în stare să dăm răspunsul adecvat! Numai în absenţa lui lucrurile devin clare şi se poate răspunde fără nicio umbră de îndoială.

A trăi în Adevăr înseamnă a trăi în prezent, ca fiinţă deplină, atentă şi lucidă, în constantă mişcare cu clipele care se succed ca noutate şi prospeţime absolută. Aşadar, nici trecutul şi nici viitorul nu intervin în perpetua actualitate.

În această pasivitate a minţii, fiinţa întreagă devine imensă, contopindu-se în Eternitate. Fericirea acauzală şi fără margini precum şi Iubirea creatoare se impun de la sine prin trăire atemporală. Aceasta fiind trăirea, de ce să te mai

căutăm Doamne!?

Prin dispariţia „ego”-ului, Scânteia – puritatea divină din noi – are acum acces la Tine, contopindu-ne prin trăire în Veşnicie!

BĂTRÂN EGOU ÎNCĂRUNŢIT DE VREMURI

Bătrân „egou” încărunţit de vremuri şi veşnice erori.

Te-am prins şi demascat de mii şi mii de ori;

Atent fiind, cu pana cu grijă-am consemnat Ţi-am demascat oroarea, prin fapte blestemat.

Real, deplin ţi-am demonstrat că, faptic, nu exişti.

N-ai pic de consistenţă, – prin ficţiuni te mişti.

Trecutul tatămamă, călătorind spre mâine.

Prin care tu te-afirmi, – e doar deşertăciune.

Înveşmântate-n „sine”, simţire, gânduri, fapte.

Sunt veşnic interese prin timp însămânţate;

Orgoliul hâd – emblema – de fapt, te defineşte!

Prin tine, veşnic omul se zbate, chinuieşte.

Nu ştii ce-i frumuseţea, Iubirea fără margini.

Ce-apare-n miezul clipei, lipsită de imagini.

Oferi doar tulburare; eşti ură şi dispreţ.

Speijur gropar al Terrei, distrugi tot ce-i măreţ!

La poarta Infinită zadarnic tu vei bate.

Nu-i loc de poposire pentru trăiri deşarte!

Când tu dispari cu totul, apare Nenumitul, Imens şi Necuprins Fireasca-înţelepciune,

prezentă-n orice ins. Deci, tacă flecăreala (i absurdă, indecentă.

Căci tu prin ea te-afirmi, minciună consecventă;

Te defineşti drept diavol, cu-al tău egocentrism;

Numai tăcând descoperi hidosul conformism.

Ce este acest „egou”, despre care amintesc în fiecare temă, ca problemă fundamentală ce determină şi permanentizează stările conflictuale ale individului cu el însuşi şi cu restul lumii?

El apare ca structură fictivă, imaginară, susţinută de trăiri şi experienţe anterioare; prin urmare, este un material perimat, învechit şi fără nicio valoare actuală.

Omul obişnuit este atât de condiţionat de egoism încât nici măcar nu sesizează propria lui înrobire, manifestată de fiecare dată prin gândire, simţire, exprimare şi atitudine. Uneori, egolatria capătă valenţe atât de categorice încât insul nici măcar nu concepe că ar putea exista şi un alt fel de viaţă.

Interesul personal extins apoi la familie; neam, etnie, rasă şi ţară găseşte atâtea şi-atâtea justificări în propriul avantaj, încât demonstrează până la evidenţă meschinăria umană.

Chiar şi acele manifestări de generozitate sau altruism împrăştie reverberaţii de vanitate şi orgoliu însoţite de satisfacţii personale.

Insul care se exprimă ca „eu” şi „al meu”, este o caricatură de om, fiindcă îşi acordă o

desăvârşită importanţă prin tot ce gândeşte, spune sau face.

Dar cea mai păgubitoare şi indecentă atitudine a lui se dovedeşte atunci când încearcă să abordeze Divinitatea – Realitatea existentă prin ea însăşi –, prezentă în toate câte sunt văzute şi nevăzute, ca şi în noi toţi, prin natura ei identică atât ca substanţă cât şi ca esenţă.

Or, cum ar putea minuscula găoace, care este mintea omului, să cuprindă imensitatea oceanului de Energie Cosmică?

Şi totuşi acest îndrăzneţ „ego” spune fără încetare că ştie şi cunoaşte ce este Dumnezeu, Iubirea creatoare, nemurirea etc. Mai mult, el afirmă şi oferă chiar soluţii de abordare şi rezolvare a marilor probleme care frământă omenirea.

Un singur lucru nu conştientizează acest „ego”; că propria lui prezenţă constituie toată tragedia şi suferinţa de pe întreaga suprafaţă a Ternei. El este principalul şi singurul duşman al fiinţei umane. Mişcarea lui haotică, fictivă şi derutantă generează, menţine şi permanentizează amărăciunea şi suferinţa omului.

Însă atunci când o rază de lumină, emanată de Conştiinţa pură, pătrunde în sfera mărginită a minţii şi-i revelează întreaga ficţiune, această minte se smereşte şi tace.

În golul psihologic astfel realizat, are loc integritatea fiinţei şi unirea ei cu Absolutul. Omul nou, real, adevărat, nu-şi face apariţia decât în

absenţa totală a acestei structuri conformiste, cu totul nepotrivită la întâlnirea cu prospeţimea constantă a eternei mişcări a vieţii.

Aşadar, după ce l-am batjocorit în fel şi chip cu ajutorai versului, în final îi arătăm „egoului”, acest înveterat duşman, că prin comportarea lui este chiar diavol. Egoismul, aroganţa, minciuna, clevetirea, violenţa, ura şi întreaga deşertăciune din lume, reprezintă numai şi numai opera lui nefastă.

Este suficient însă ca o simplă scânteiere a atenţiei lucide să lumineze domeniul limitat al existenţei sale, că acesta se risipeşte fulgerător. În acea clipă ni se revelează Divinitatea, care ne copleşeşte întreaga fiinţă cu inestimabilele ei daruri.

De-acum, ca realitate atemporală, cunoaştem prin trăire directă Iubirea, frumuseţea, bunătatea, inteligenţa şi fericirea fără limite şi motivaţii.

CHEU ETERNITĂŢII

Mii şi mii de ani trecură-n disperate căutări.

Pornite în miez de noapte şi continuate-n zori.

De-a-ntâlni Eternitatea şi sublima integrare.

Fericirea mult râvnită – suprema realizare. Dar cu orice căutare, amăgirea mea mai mare.

Şi scrâşnind din dinţi mereu, compleşit de disperare, O luam de la-nceput, cu mai multă înverşunare.

Şi, la fel ca mai-nainte, tot „ego” şi fragmentare.

Când de toate încercat-am făr s-apară rezultate, Mi-am dat seama în final, că potecile-s deşarte.

Şi că orice drum trasat nu-i decât închipuire.

Iar firescul rezultat – o mai mare amăgire.

Renunţat-am deci la toate, fără nicio osebire, Crezuri, dogme, ritualuri practicate cu-ndâijire, Tehnici vechi şi analize tot la fel de-aţâţătoare Toate, toate azvârlite cu întreaga mea vigoare.

Iată-mă deci faţă-n faţă cu viaţa în mişcare.

Stau tăcut în faţa ei, fără nicio aşteptare.

Gându-mi este total mut, nu e nicio urmărire.

O tăcere absolută copleşeşte-ntreagă fire.

În astfel de ipostază – Imens – fără mărginire, Inocent cuprind pe toate, fără nicio îngrădire;

Nu-s în mine judecăţi despre rău sau despre bine, Toate îmi apar cum sunt şi percep prin acţiune.

Tot ce e cuprins astfel e pe dată rezolvat.

Nu-s probleme, nici conflicte, sunt în viaţă integrat; Iar în mintea mea bătrână s-a produs o transformare, De-acum ea-i nemărginită şi atotcuprinzătoare.

Tăcerea-i singura cheie de pătruns în Infinit Ea deschide perspective Sacrului de împlinit;

Ne stă practic la-ndemână prin a noastră simplitate. Când, atenţi, doar ascultăm a minţii activitate. E o simplă ascultare, când întreaga fiinţă tace.

Energia-n noi s-adună, întregimea se reface;

Goliţi de orice trecut, ne integrăm în Etern.

Fără vreo anticipare sau dorinţă ori îndemn.

Încă de timpuriu, odată cu primele sclipiri raţionale care l-au consfinţit ca stăpân pe Pământ, omul a simţit nevoia să descopere acea forţă superioară despre care instinctul îi dădea certitudinea că există cu adevărat. Două erau motivele care-i stimulau investigaţia:

Mai întâi, spaima în faţa unor fenomene ale naturii, pe care nu putea să le înţeleagă, ca: fulgerul, tunetul, trăsnetul, seismele etc. În al doilea rând, era incertitudinea oferită de mediul ostil în care-şi ducea existenţa zilnică. Tot felul de sălbăticiuni mult mai puternice decât el îl pândeau la fiecare pas, ca să-l vâneze.

Acest om primitiv, cu un asemenea fond psihologic, putea oare să afle cheia care deschide poarta Eternităţii?

Interesul egoist, climatul psihic confuz şi anxios sunt şi vor rămâne totdeauna piedici, care obstrucţionează şi fac imposibilă orice fel de investigaţie. Căci, cum ar putea cineva, dominat de meschinul său interes, dualist şi haotic să întâlnească Esenţa pură a Armoniei veşnice? Întunericul şi lumina nu pot fi niciodată comparate şi nici asociate în vreo formă oarecare.

De la strămoşul primitiv de odinioară s-au scurs multe milenii, în această îndelungată perioadă au fost descoperite multe taine ale naturii. Numărul celor rămase nedescoperite este, desigur, mult mai mare şi el creşte cu fiecare nouă descoperire. Pe linie tehnică s-au aflat multe şi

minunate lucruri, care astăzi ne oferă numeroase comodităţi de viaţă. Dar problema de care ne ocupăm aici, nu a evoluat prea mult.

Pericolele de odinioară nu ne mai impresionează astăzi în aceeaşi măsură. Însă incertitudinea a căpătat alte motivaţii.

Concomitent, mintea omului a diversificat căile de investigaţie, fie ca om religios, fie ca filosof sau analist, urmărind de fapt, acelaşi ideal: descoperirea căilor de acces spre divin. Însă astăzi, ca şi în trecutul îndepărtat, omul face una şi aceeaşi greşeală. Vrea şi cuprindă ce este de necuprins cu micuţa lui găoace a minţii, totdeauna limitată. Ce am putea spune oare despre o asemenea prezumţioasă îndrăzneală? Nu prea multe cuvinte. O astfel de cercetare este întemeiată pe ignoranţă, pe lipsă de pietate, şi pe condamnabilă trufie. Cred că aceste cuvinte mai dure exprimă mult prea puţin în legătură cu aceia care susţin că-l întâlnesc cu ajutorul minţii lor împovărate de cunoştinţe, de credinţe oarbe şi de concepte.

După ce am încercat toate modalităţile folosite în decursul timpului de către practicanţi, am ajuns la certitudinea că însoţiţi de mintea cunoscătoare, nu vom putea atinge niciodată realitatea existentă dincolo de limitele ei. Pentru a uşura înţelegerea acestei susţineri, precizez că un vas plin este inutilizabil. Însă îndată ce este deşertat şi bine clătit, el devine apt pentru a fi umplut cu altceva.

Aşadar, după ce am renunţat la toate, fără nicio excepţie. – metode, analize, credinţă, rostiri de formule etc. – în mine s-a instalat starea de smerenie tăcută, în care nu era niciun fel de aşteptare. În această ipostază, mintea complet pasivă a fost spontan invadată de Eternitatea care era deja în profunzimea fiinţei mele.

Cu noua calitate a minţii, întâmpinăm de acum mişcarea vieţii ca simplu martor, perfect imparţial la derularea fenomenelor.

Nu vă grăbiţi să respingeţi, dar nici să aprobaţi spusele autorului, care încearcă să vă transmită acest mod de abordare a vieţii. Puneţi în practică, şi ceea ce veţi descoperi singuri vă va aparţine în întregime.

Atenţie însă la simplitatea întâlnirii!

Poarta Infinitului se deschide singură, oferindu-ne splendorile *împărăţiei cerurilor* aflate în interiorul fiinţei proprii. Prin urmare, cheia care deschide Calea Eternităţii este tăcerea necondiţionatăpacea sufletului sau neclintirea lucidă a minţii. CHIPURI, ICOANE, STATUI

Din îndepărtate vremuri, ignoranţa şi cu teama încontinuu aliate. Una pe-alta sprijinite, ca un „tot” îngemănate.

Astăzi, ca şi altă dat, întâlnite laolaltă.

Omul c-a lor jucărie, viaţa să-i necugetată.

Neştiind ce-i Adevărul, sprijin caută-n afară:

Chip – icoana socotită o structură imaginară, în măsură să-i aducă siguranţa mult râvnită şi viaţa să-i preschimbe ca-mplinire fericită.

Divinului neînţeles i s-a dat chip omenesc.

Cuprins în statui, icoane după model pământesc;

Alte chipuri, de zişi-sfiinţi – fiinţe intermediare între om şi Dumnezeu, tot la fel de-amăgitoare.

Istoria umanităţii, plină e de zeităţi.

Creator al lor tot omu-i prin a lui activităţi;

Niciun fel de diferenţă între-atunci şi ce-i acum.

Aceeaşi minte confuză – viaţa… cenuşă şi scrum.

Numărul de zei-zeiţe între timp a mai scăzut Dar conceptul, înţelesul, e la fel de revolut

Teama a rămas aceeaşi şi – cu ea – şi evadarea, în lucruri imaginate omul căutând salvarea.

Năzuieşte la minuni prin icoane operate:

Vindecări de maladii care nu pot fi tratate.

Uneori doar prin contact, altă dată prin credinţă în forţe miraculoase ce-l scapă de neputinţă. Explicaţia e simplă, faptele-s adevărate, în icoanele mai vechi se găsesc acumulate Energiile umane, drept credinţe înflăcărate în imaginea pictată sunt doar gânduri preacurate.

Potrivit cu-a lui credinţă şi-ntr-o-anume atmosferă.

Energia din icoană către boală se transferă şi produce vindecarea, estimată drept minune.

Sfântului pusă în seamă drept preasfântă acţiune.

Dar Divinul, Necuprinsul, e mereu prezent în noi.

Noi şi El – unicitate – nicicând nu există doi;

Când tu taci – adânc, total – în tăcerea ta perfectă Nechemat şi nedorit, El deplin, se manifestă!

N-accepta şi nu respinge cele-aicea relatate.

Eşti dator prin tine însuţi s-afli cele-adevărate Despre energia pură. Frumuseţe şi Iubire.

Şi, pe loc, să te desprinzi de confuzii şi-amăgire!

Omul din toate timpurile, din trecutul îndepărtat ca şi din prezentul imediat, neînţelegând rostul existenţei sale legat de un corp perisabil, se comportă ca vietate temătoare.

În starea cea mai înapoiată a dezvoltării sale – înfiriparea socială primitivă – el îşi punea nădejdea în diverse obiecte, cărora le atribuia virtuţi magice, capabile să-l ajute în împrejurări dificile Aceste obiecte numite fetişuri, erau confecţionate de mâna credinciosului şi ele, de obicei, reprezentau chipuri de oameni sau de animale.

La fel era şi cultul totemurilor, prin care erau zeificate animalesocotite ca strămoşi ai triburilor respective. În India de astăzi, bovinele sunt apreciate ca animale sacre. Unii credincioşi îşi manifestă respectul faţă de ele, lustruindu-le cu multă evlavie copitele.

Religia în ansamblul manifestărilor ei a

evoluat, evoluţia fiind un fenomen cu totul natural. Căci orice început, prin firea lucrurilor se dezvoltă prin acumulări de noi şi noi elemente, care vin să întregească forma primitivă şi incompletă, insuficient demonstrată.

Astăzi, religiile ca forme de credinţe organizate s-au diversificat mult. Şi fiecare acreditează pretenţia că numai ea reprezintă calea cea adevărată.

Religiile de bază, incapabile să demonstreze Unicitatea Adevărului suprem au prilejuit dizidenţe, din care apoi au proliferat zeci şi sute de secte. Opiniile sau părerile diferite, totdeauna însoţite de un climat psihologic contradictoriu, turbulent, separă oamenii şi-i învrăjbesc pe unii împotriva celorlalţi.

După această scurtă digresiune să vedem ce am moştenit de la strămoşii noştri de odinioară?

Oare nu aceeaşi neînţelegere, incertitudine şi teamă ne marchează, în mod constant, şi viaţa noastră de zi cu zi? Şi cum reacţionăm la toate aceste impulsuri ale minţii condiţionate? Nu căutăm, oare, întocmai ca primitivii, sprijin la lumea din afara noastră?

Descoperirea este personală. Aici nu facem altceva decât să semnalăm o stare de lucruri menite să îndemne cititorul la propria lui investigaţie.

Fetişul de astăzi – reprezentat de icoane, statui şi alte obiecte – diferă doar prin semnificaţia aparte dată chipului respectiv ca

Dumnezeu, sfânt, sfântă etc. În rest, aceeaşi atitudine aidoma străvechiului fetişism.

Ne întrebăm: de ce acest stăpân al Pământului care, prin minunata lui minte tehnică, a descoperit lucruri extraordinare, să tremure totuşi în faţa vieţii la fel ca omul primitiv?! Ce l-a împiedicat să pătrundă în tainele profunde ale propriei fiinţe? L-a atras lumea exterioară în aşa măsură încât a uitat adevărata comoară ascunsă în adâncurile fiinţei sale?

În adâncurile istoriei el singur şi-a creat un număr imens de zei şi zeităţi, dându-le nume după nevoile proprii. Apoi, cu vremea şi-a dat seama de rătăcire şi, în final, a devenit monoteist. Desigur că prin această mişcare s-a înregistrat un progres, impus de trăitori de înaltă spiritualitate.

Dar, cu toate acestea, noua viziune nu i-a adus omului schimbări de natură să-i transforme întreaga mentalitate. Teama, ca rezultat al unei vieţi neînţelese, a rămas aceeaşi. Iar protecţia este căutată la fel ca pe vremea primitivului, în lucruri exterioare.

Supraestimarea icoanelor rezultă şi din efectele de necontestat pe care ele le au asupra unor bolnavi socotiţi incurabili. Însă puterea lor de vindecare este determinată nu de chipul pe care-l reprezintă, ci de energia umană înmagazinată înăuntrul icoanei, în primul rând, amintim energia pozitivă a pictorului. Dragostea, însoţită de gândurile lui curate şi respect faţă de sfântul a cărei figură încearcă să o redea cât mai fidel,

constituie primul germen al vindecării.

Icoanele vechi, expuse vreme îndelungată în biserici şi mănăstiri, au în ele acumulate energiile sutelor sau miilor de credincioşi care şi-au pus în ele toată nădejdea. Iar un bolnav, în disperarea lui, doar atinge aceste icoane şi se vindecă de îndată, prin simplul transfer de energie din icoană în suferind.

De noi şi numai de noi, de fiecare în parte, depinde continuarea rătăcirii sau curmarea ei de îndată.

Vremurile ne solicită să descoperim divinitatea din noi, prin investigaţii interioare. Noi, omul real şi Sursa Supremă, formăm o singură unitate – prin natura ei nemuritoare.

Încercaţi şi iarăşi încercaţi acest experiment direct. Fără muncă personală, nimic durabil şi revelator nu se poate realiza.

Când mintea noastră obişnuită tace smerită, fiindcă îşi dă seama de neputinţa ei, în golul psihic astfel creat apare divinitatea din noi. care singură se manifestă.

Ea este Iubire, frumuseţe, bunătate fără margini care operează transformări în om şi, prin el, în lumea întreagă. CINE SUNT?

Sunt eu corpul? Nicidecum! Este doar haină carnală.

Care-n timp se degradează, ca orice haină banală;

Când uzura avansează, este practic părăsit.

Viul împlinindu-şi rostul, după cum l-a folosit.

Sunt eu ştiinţa ce-o posed, adunată cu migală.

Căreia i-am închinat energia mea totală?

Nu-s nici ea, căci ştiinţa-i trecătoare.

Noutatea de o clipă – veche-n clipa următoare.

Mai mult chiar, tot ce pare adevăr sau axiomă.

Mâine-i condamnat ca fals – contestat de-o nouă formă;

fără cu, robit de ele, sufăr şi mă amăgesc, încercând neîncetat prin timp să mă definesc.

Sunt eu geniul sau talentul, ce de fapt m-a consacrat Prin lucruri făr de seamăn, scrise-n chip infatuat?

Nu mă văd a fi real, autentic, om complet.

Prin a mele însuşiri, exprimate-n mod concret.

Sunt la fel ca orice om, cu defecte şi păcate, în plus, încă mai trufaş, prin a mea însemnătate.

Aceleaşi amărăciuni şi temeri mă însoţesc, în a vieţii abordare, când cu mine mă-ntâlnesc.

S-ar putea să fiu averea, bogăţia adunată?

Eu, de fapt, pe ea mă bizui, acordându-i grija toată.

Sufletu-i lipit de ea pân la identificare.

Iar reversul? Griji şi temeri şi, adesea, disperare.

Ea creează-n mine haos şi în timp mă stăpâneşte.

Rob devin averii mele – firea-ntreagă

copleşeşte.

Existenţa ei precară n-are cum mă defini.

Sunt cu totul diferit, în a fi şi-a mă numi.

Mă-ntreb de nu cumva sunt imaginea frumoasă.

Pe care mi-am făurit-o într-o viaţă neînţeleasă?

Dar şi ea e trecătoare, se preschimbă neîncetat.

Eu rămân şi de-astă dată tot la fel de derutat.

Şi-n final, iar întrebarea: Cine sunt în mod real?

Dând apoi de-o parte totul, în mod clar, raţional.

Am văzut că-n lumea asta, totul este trecător.

Că nimic nu înfăţişează, omu-ntreg, cuprinzător.

Când tac cele arătate, fiindcă viaţa lor e scurtă, în tăcere, sunt lumină – fiinţă nouă renăscută;

Infinită-mi e vederea, mulţumirea mea deplină.

Ca desprins complet de timp, aflu esenţa-mi divină;

Piară deci talent şi-avere, piară orice cunoştinţă.

Un gol nesfârşit se naşte, şi o pură conştiinţă Ce-mi arată fără greş, că sunt viu, nemuritor şi că nu mor niciodată – un fapt cert, revelator.

Dacă omul şi-ar descoperi realitatea propriei fiinţe, orice problemă de viaţă ar fi rezolvată în

chipul cel mai fericit posibil. Iar relaţiile interumane şi buna înţelegere ar statornici un adevărat paradis pe această planetă.

Să vedem însă cum este privită această problemă de către oamenii de ştiinţă pe de o parte, şi de către teologi pe de alta.

Deocamdată, ştiinţa actuală susţine că omul este creatura corpului său. Deci viul care animă structura somatică este un rezultat al acestuia.

Religia, dimpotrivă, spune că sufletul reprezintă omul adevărat, iar corpul este doar un instrument de exprimare pe plan fizic. Adică acest corp este opera sufletului.

Autorul, în urma unui număr impresionant de experienţe de dedublare, apreciază corpul la fel ca veşmintele pe care le îmbracă zilnic. În clipa când acestea se deteriorează, prin uzură sau accident, sunt părăsite de către entitatea care doar le-a folosit.

În concluzie, omul real – adică acea fiinţă independentă, existentă prin ea însăşi – nu este în niciun caz corpul.

Să extindem analiza şi asupra laturii psihologice a fiinţei, punându-ne aceeaşi întrebare: Suntem noi oare ştiinţă acumulată şi păstrată memorial, la care apelăm mereu şi de care suntem în mod exagerat legaţi, socotindu-ne stăpâni ai adevărului?

Talentul şi geniul care ne consacră, deosebindu-ne de ceilalţi muritori, doar pe acest fundal se sprijină!

Să ne continuăm însă cursul investigaţiei, susţinută tot pe fapte concrete, incontestabile, şi să vedem ce se întâmplă cu aşa-zisul adevăr, socotit la un anumit moment axiomă?

După o vreme, aşa cum însuşi trecutul istoric a dovedit-o de nenumărate ori, acest adevăr axiomatic este apreciat ca fals de către o altă descoperire. Aşadar, şi pe această direcţie lucrurile şi faptele se dovedesc schimbătoare şi, ca atare, ele nu ne pot susţine realitatea fiinţei.

Iar talentul sau genialitatea, ca însuşire, este tot atât de şubredă ca orice deşertăciune. Omul din interior are aceleaşi slăbiciuni comune oricărui om de rând. Mai mult chiar, aprecierile exagerate ale semenilor influenţează negativ prin ispita orgoliului sau a trufiei. Cu alte cuvinte, moralitatea omului de geniu este pusă la grea încercare.

Să fim noi cumva acea imagine frumoasă, creată de noi înşine şi susţinută de averea pe care am reuşit să o acumulăm?

Ce descoperiri facem atunci când privim oamenii care posedă valori şi bunuri materiale cu mult deasupra limitei unor necesităţi decente? Ei se identifică atât de mult cu averea lor, încât privesc şiapreciază semenii numai prin acest etalon: contul din bancă şi beneficiul anual.

Şi încă o constatare; unii dintre aceştia, mai grijulii, din surplusul care-i copleşeşte fac gesturi de generozitate – cu reclama respectivă – spre a-şi asigura un loc mai avantajos, la ttecerea

„dincolo”, în viaţa cealaltă. Bieţi oameni, rătăciţi într-o lume neînţeleasă! Pentru voi, doar un singur îndemn: Treziţi-vă! Alta este menirea omului pe pământ.

Puneţi stavilă lăcomiei, a multului care pretinde şi mai mult, la infinit. Folosiţi averea pe care o posedaţi, ajutând în mod dezinteresat pe săracii şi pe nevoiaşii acestei lumi.

Şi totuşi, cine suntem, în mod real? Nici corpul, nici mintea, nici însuşirile minţii, fiindcă toate acestea sunt trecătoare. Toate au un început şi un sfârşit.

Perfect conştient, văd nemijlocit deşertăciunea acestei lumi şi mintea mea tace smerită. Nu am nicio alternativă, nici chiar la nivelul de înţelegere al acestei minţi mărginite. În tăcerea care se lasă misterul îşi dezvăluie singur tainele. Fiinţa întreagă se extinde la infinit. O lumină nemaiîntâlnită ne copleşeşte binefăcător. Scoşi din timp şi spaţiu dispunem de o conştiinţă pură – în uniune perfectă cu Fiinţa Supremă.

Acestea toate la un loc demonstrează că viul din noi este, în esenţa lui, nemuritor. Nu are început, nici sfârşit, nu doarme niciodată, fiind aşadar pururea treaz.

Acesta este rezultatul final al aplicării corecte a „Cunoaşterii de sine”.

CINE SUNT CU-ADEVĂRAT?

Într-o clipă de răgaz, fiind deplin armonizat

Rupt complet de-al meu trecut, deci total independent, îmi pun singur întrebarea: cine sunt

cu-adevărat?

Cine-i omul care-şi are fiinţa-ntreagă în prezent?

Tot ce văd şi ce aud, traduc prin acumulări

Mintea condiţionată de-nvechite aprecieri

Noul e interpretat printr-o seacă opţiune

Eu sunt deci cel ce s-afirmă: produs ieri, privind spre mâine.

În atare ipostază, nu-s defel realitate.

Doar mintală ficţiune, un produs memorial.

Incapabil să privească ce-i „acum” – firesc, real.

Adus de şuvoiul vieţii, în totală simplitate.

În plus, altă degradare: pe chip îmi aşez o mască.

Masca omului de bine, cultivat, cinstit şi bun;

Şi a mea dorinţă aprinsă e de-a fi apreciat Dup-asemeni aparenţe – om corect, civilizat.

Fondul, însă, total altul – hâd, confuz, egocentrist, într-o veşnică alertă, şi preocupat deplin să-şi arate în afară un alt chip, complet străin De noroiul din lăuntm, rod al „sinelui” meschin.

Iar în prag de acţiune, un al treilea s-arată.

Un alt „eu”, care pe dată E condus cu frenezie de un momentan capriciu:

Bunul plac şi amăgirea – omului – unic indiciu.

Iată-mă în trei aspecte, dar nu sunt numai atât!

Zac în mine euri multe – un adevărat tumult,

îmi schimb chipul şi lăuntrul stăpânit de-mprejurări.

E-o schimbare necurmată de valori după valori.

Tu dă vălul de o parte – pentru asta să trudeşti şi-o mulţime de aspecte vei putea ca să zăreşti Prin reacţii şi imagini înţelegi insul real.

Ce de veacuri poartă-n spate un trecut memorial. Singur îţi rezolvi problema, prin contact direct cu tine;

Laserul ce dezagregă plăgile adânci din tine E atenţia globală, îndreptată permanent Spre „ce este”, „ce apare” şi „ce este evident”!

Şi-apoi, în continuare, împreună să vedem Ce anume se întâmplă când, de fapt, ne observăm? În contact direct cu noi, trecutul întreg dispare.

Făr să lase vreun reziduu, fără vreo anticipare.

Mintea mea particulară, „sinele”, „eul” bicisnic.

A fost practic dizolvat, iar în locul lui… Nimic!

Iar acest „Nimic” – climatul împlinirilor măreţe.

E fereastra larg deschisă spre Etern, spre Infinit;

Realmente stăpânită de o ordine concretă De-o totală armonie, şi de-o linişte perfectă.

Fiinţă-ntreagă-i fără margini, cuprinsă-n Imensitate.

Făr-a şti anume cum, sunt de fapt Sacralitate.

Ăsta-i „Omu-adevărat” ce s-ascunde-n fiecare.

E fiinţa universală ce nu are asemănare Mai devreme, mai târziu, se va împlini real;

Muncă aprigă se cere cu „ego”-ul fragmentar.

Tot ce afli, te obligă să-i ieşi „sinelui” în drum.

Să-l observi, să-l înţelegi şi să îl preschimbi în fum;

Prin a ta integritate, să-i dărâmi mereu cetatea să-i sfărâmi cătuşa-i dură, care e dualitatea.

De data aceasta începem investigaţia pentru a descoperi realitatea fiinţei noastre din starea de atemporalitate. Aşadar, într-o clipă de linişte totală şi de deplină armonie, devenind independenţi prindesprinderea de trecut, ne punem singuri întrebarea: Cine suntem cu adevărat?

În această fericită ipostază descoperim că întreaga activitate a minţii se sprijină pe elementele unui trecut perimat şi pe proiecţii imaginare trimise spre viitor. Aşadar, prin ea suntem ieri, privind spre mâine, incapabili să întâlnim în mod real prezentul viu şi activ, noutate constantă de la o clipă la alta.

De asemenea, influenţaţi fiind de aceeaşi minte condiţionată, încercăm să ne camuflăm urâciunea care ne caracterizează, ascunzându-ne sub diferite măşti avantajoase, potrivit intereselor personale. Masca omului de bine, corect, onest,

evlavios, bine intenţionat este atât de frecvent folosită, încât ego-ul şi-a format o a doua natură!

Şi, în sfârşit, un al treilea aspect, ivit în pragul unei acţiuni, determinate de surprinza unui capriciu momentan, care face inoperante celelalte două atitudini.

Dacă adâncim cercetarea, vom descoperi că reacţiile minţii la permanentele impulsuri ale vieţii, ne impun un număr infinit de aspecte, în funcţie de meschinăria interesului egoist.

În această călătorie spre adâncurile fiinţei noastre, ni se cere multă seriozitate şi perfectă imparţialitate. Altfel nici nu poate fi realizată investigaţia care are ca punct de plecare liniştea interioară.

Mă întreb, cu îndemnul ca fiecare să o facă la fel pentru sine însuşi, dacă în timpul citirii acestei teme, aţi simţit curiozitatea să puneţi în practică, pe loc, cele semnalate?

Îndată ce vălul a fost dat la o parte, vă puteţi întâlni în mod real, cu puzderia de aspecte semnalate de reacţiile minţii? Orice problemă de viaţă o rezolvaţi singuri, cu ajutorul atenţiei globale, declanşată instantaneu la mişcările memoriei, ca reacţii la impulsurile ce ni le aduce fluviul viului, aflat într-o perpetuă mişcare.

Contactul real şi dezinteresat cu noi înşine face ca trecutul să dispară, fără să lase reziduuri memoriale.

Şinele particular, eul sau mintea ştiutoare şi-a încetat orice activitate. În locul rămas liber, în

care nimic nu se mai mişcă, ni se oferă climatul împlinirilor măreţe. Prin fereastra astfel deschisă, fiinţa întreagă ne este invadată de lumina propriei noastre realităţi. Omul adevărat, atemporal şi fără dimensiune, îşi afirmă singur Sacralitatea prin impulsuri de Iubire creatoare, în măsură să transforme în mod radical omul actual şi, prin el, lumea în ansamblul ei.

COMOARA

Neîncetat şi insistent, de milenii ni se spune.

Că în noi ar fi ascunsă o comoară – înţelepciune.

Şi-n a ei descoperire – Iubirea absolută ne-ar ferici pe deplin, Iar prin sfânta ei putere, ne-ar crea un alt destin.

Istoria ne arată că mai mulţi exploratori.

Au făcut investigarea misterioasei comori;

Dar puţine amănunte prin slove ni s-au transmis De acei ce-şi împliniră nepreţuitul lor vis.

Iisus a cuprins-o în pildă, transmisă pe ocolite C-ar fi-nchis-adânc sub brazde – comparări închipuite:

De ţarină şi comoară, strâns legate de pământ.

De fapt, este trup şi suflet – un vremelnic legământ.

Câţi trudit-au să dezgroape comoara cea minunată.

Cum i-a îndemnat s-o facă fiinţa Lui neîntinată!

Ce vedem, astăzi, în lume este haos şi-

amăgire!

Nicio urmă de comoară, tot aşa, nici de Iubire!

Şi acelaşi Christ a spus – oferind asigurarea.

Că în orice om există atât zestrea, şi vigoarea De-a se rape pe deplin de-acea zgură pământească.

fără sacra împlinire – fiinţa să i-o definească. Dacă vrei, vino cu mine, împreună să-ncercăm Ca deşertăciunea lumii, practic, să o spulberăm!

Şi vom folosi drept scule: o atenţie totală.

Privirea şi ascultarea – toate-n clipa actuală.

Toată atenţia pe noi, la oricare provocare.

Nu anticipăm nimic; stăm cu clipa-n integrare.

Doar privim şi ascultăm şi-n tăcerea ce survine.

Comoara cea din adâncuri se iveşte de la sine.

Într-o clipă dăm de-o parte zgura dură de păcat.

Iar particula divină, ce spontan a triumfat.

Drum luminii ne deschide către Marea înţelepciune.

Care dirijează lumea prin divina-i acţiune.

Nu se fac deloc eforturi, nu e nicio siluire.

Nu-s credinţe, nici speranţe către ieri sau către mâine.

Stai tăcut, având în faţă clipa care-acum soseşte.

Şi, îndată te desprinzi – clipei noi te

dăruieşte.

Mori pentru trecută clipă şi-nviezi pentru prezent, în mişcare consecventă, eşti real, independent.

Fericirea – înţelepciunea, unite-n Eternitate.

Prin cunoaştere de sine, acum eşti Divinitate.

Despre *Comoara* existentă în profunzimea fiinţei umane s-au rostit şi se rostesc fără încetare nenumărate predici. Tot în legătură cu această realitate, îmbrăcată în diferite simboluri de exprimare, s-a scris şi un număr impresionant de cărţi. Fiecare autor: teolog, filosof sau analist, prin enunţuri formulate adesea în chip abstract, nu a făcut decât să-i confirme existenţa doar din punctul de vedere intelectual.

Or, simpla acreditare a existenţei sale reprezintă mult prea puţin pentru omul cu adevărat interesat să descifreze tainele fiinţei sale. Iisus Christos, folosind calea indirectă, o abordează prin cuprinderea ei în pilda cu agricultorul, ţarina şi comoara aflată sub brazda de pământ.

Ce este de fapt această comoară, a cărei descoperire capătă o inestimabilă valoare? Ea este tot ce are mai de preţ fiinţa umană în propria ei structură. Este Scânteia divină, care ni se revelează ca factor de Iubire, frumuseţe şi bunătate acauzale. Prin acest punct luminos, strălucitor se atestă Divinitatea omului ca fiinţă nemuritoare.

A rămâne însă doar la acest nivel de

informare, cu satisfacţia că ne cunoaştem originea divină, nu înseamnă absolut nimic! Ce au realizat înaintaşii noştri, care doar au predicat despre acest mare adevăr, fără să ne arate şi modalitatea descoperirii lui?

Haosul existent astăzi în lumea întreagă este prin el însuşi destul de grăitor! Şi fiecare om interesat, printr-o simplă privire de ansamblu a faptelor, poate, fără nicio dificultate, să ajungă la aceeaşi constatare!

Acum depinde de noi, de fiecare în parte, fie să continuăm calea rătăcirii de mai înainte, fie să reconsiderăm totul şi să punem temelie serioasă unui nou început de viaţă nouă, complet diferită de cea actuală.

Noul mod de viaţă, pe care mă străduiesc să-l fac cunosfcut, nu se sprijină nici pe credinţă oarbă şi amăgitoare, nici pe vreo speranţă înşelătoare şi nici măcar pe efortul de voinţă, ca instrument de împlinire a unui ideal spiritual.

Toate aceste mijloace au fost îndelung experimentate şi efectele lor sunt mult prea evidente ca să nu le luăm în seamă. Lăsaţi-le deci deoparte, în cazul că le folosiţi, şi încercaţi o nouă modalitate de întâmpinare a vieţii.

Aplicarea corectă a „Cunoaşterii de sine” vă poate conduce direct, chiar din prima clipă, în climatul Conştiinţei lucide sau comoara ascunsă sub brazdă de lumescul perturbam, confuz şi înşelător. Dacă vă îndeamnă cugetul să încercaţi acest experiment, iată ce este de pus în aplicare.

Drept instrument, folosiţi doar atenţia globală, lucidă şi dezinteresată. Fiecare gând, imagine, dorinţă, sentiment, ambiţie, teamă, lăcomie etc., care năvălesc în prezent ca reacţii ale minţii condiţionate, sunt întâmpinate cu flacăra atenţiei. Nu urmărim niciun scop, ci doar conştientizăm tot ce apare pe bolta conştiinţei de suprafaţă. Toate câte sunt întâmpinate în această manieră dispar fulgerător. În aceeaşi fracţiune de secundă se instalează, în mod natural, o binefăcătoare pace, sau echilibrul psihologic.

Mintea, de-acum complet pasivă, se extinde la infinit. Corp şi psihic, ca desăvârşită unitate, se integrează firesc în Marea Energie Cosmică. Suntem una cu întregul existenţial. Iubirea şi inteligenţa se împletesc şi conduc întreaga fiinţă.

Clipa prezentă astfel trăită – ca stare atemporală – nu înscrie reziduuri memoriale. Ea este spontan părăsită, pentru a face loc întâlnirii, în aceleaşi condiţii, cu clipa care urmează.

Numai asemenea întâlniri şubrezesc din temelie structura egoistă a insului condiţionat de influenţele nefaste, adunate de-a lungul îndelungatei sale istorii.

Câţiva, cetatea „ego”-ului, ai cărei prizonieri sunteţi, se va prăbuşi. Din acea fericită clipă, veţi putea comunica prin relaţie directă cu Eternitatea. Numai în acest fel se va pune pe Pământ o solidă temelie umanismului real, sub directa îndrumare a Divinităţii.

Acesta era experimentul direct, cu extensie

universală, oferit de divinul Iisus pământenilor. Din păcate, el nu a fost înţeles. Această simplă semnalare este confirmată cu prisosinţă de însuşi formalismul sec şi de egoismul sălbatic al celor care s-au angajat să continue experienţa christică predicată cu două mii de ani în urmă.

Prin urmare, nu activitatea minţii condiţionate, ci inactivitatea ei ne conduce la descoperirea comorii spirituale. Altfel exprimat: Moartea psihologică ne deschide perspectiva, atât a integrităţii fiinţei noastre cât şi a contopirii ei în Realitatea eternă şi imuabilă. CONFLICTUL DINTRE OBSERVATOR ŞI OBSERVAT

Întâlnirea cu „ce este” nu-i deloc un fapt uşor, Totuşi, fenomenu-n sine e-accesibil tuturor când există interesul înţelegerii de sine în final concretizată drept reală acţiune.

Să vedem ce se întâmplă la contactul strict global.

Cu persoane, lucruri, fapte – cu natura-n general? Cum privim şi ascultăm provocarea permanentă, Strict legată cu mişcarea, prin ea însăşi evidentă?

Între lucrul observat şi ochiul care observă.

Se strecoară-observatorul cu-ale lui aprecieri Ce se bizuie temeinic pe un fond memorial Tot trecutu-înregistrat, readus în actual.

Astfel, conflictul apare între prezentul real şi imaginea de „ieri”, formulată ireal.

Care critică, compară, dezaprobă sau acceptă, Imposibilă-ntâlnirea printr-o astfel de

reţetă.

Prin urmare, observatorul este „eu” imaginar,
Care-mpiedică contactul cu al vieţii tainic dar
Dând prilej la contradicţii, la conflicte şi durere;

Toată suferinţa lumii – prin a lui asociere!

Prin atenţie globală îl vedeţi în chip total.

Chiar în clipa când apare – ca lucid cunoscător, Demascarea lui spontană, fără altă urmărire.

E ea însăşi acţiunea ce-l condamnă la pierire. Deci observatorul piere şi apare observarea.

Este doar simplă privire, clară şi pătrunzătoare.

Ce cuprinde şi-nţelege prin clipe înnoitoare;

E trăire, ca şi moarte, într-o veşnică mişcare.

E relaţie directă – stare de comuniune.

Iar fiinţa-i integrală, practic făr-dimensiune.

Structură atemporală, armonie fără margini.

Fără cauze – efecte, şi lipsită de imagini.

Pe-acest fond de libertate devenim de fapt Iubire, însă nu acea iubire căutată în vreo formă – ca-mplinire;

Noi cu ea în uniune – ipostază sfinţitoare.

Care singură transformă firea noastră-nşelătoare.

Întâlnirea cu realitatea vieţii – prospeţime şi noutate absolută de la o clipă la alta – prezintă un anumit grad de dificultate. Însă în faţa unui practicant serios, care înţelege valoarea experienţei, lucrurile se desfăşoară în mod firesc. Mai mult decât atât, simplitatea întâlnirii cu „ce

este”, concretizată fără niciun fel de efort în acţiune transformatoare, uşor de sesizat, constituie un veritabil sprijin şi îndemn în experimentul cunoaşterii.

Să vedem însă în mod real ce se întâmplă la întâlnirea noastră cu semenii, cu lucrurile şi faptele, cu natura în general?

Cum privim şi ascultăm permanenta provocare determinată de mişcarea vieţii, în ansamblul şi diversitatea ei?

Iată de fapt, ce ni se dezvăluie. Între organul de simţ care observă şi ascultă şi lucrai observat sau auzit, apare observatorul sau ascultătorul susţinut de fondul memorial. Această apariţie perturbă înţelegerea corectă a fenomenului prezent, datorită interferenţei dintre vechiul perimat şi anacronic cu noul real, viu şi actual. Cu alte cuvinte, reacţia memoriei – depozitara unor trăiri anterioare – denaturează înţelegerea prezentului în desfăşurarea lui naturală pe clipe de existenţă. Din cauza acestei imixtiuni, apare inerentul conflict dintre prezentul real şi activ şi imaginea unor trăiri de odinioară; odată cu apariţia acestei ficţiuni contactul cu prezentul se întrerupe, fiindcă atenţia ne este atrasă de aprecierile trecutului, care critică, acceptă sau dezaprobă.

Aşadar, întâlnirea prezentului cu amintirile trecutului face imposibilă înţelegerea.

Acest intras este, de fapt, „ego”-ul, a cărui structură este constituită din elemente perimate,

învechite, ca imagini ale unor trăiri de mai înainte. El este vinovat de întreaga confuzie a sufletului omenesc.

Din interiorul acestui conglomerat de amintiri – în prezent doar imagini moarte, ficţiuni fără viaţă – izvorăsc toate stările conflictuale, cu nelipsita amărăciune şi suferinţă ce degradează moral şi şubrezesc sănătatea corpului fizic.

Cultul „ego”-ului, susţinut de lăcomia adesea sălbatică a interesului personal, este izvorul suferinţei şi al haosului existent astăzi pe Pământ, ca o adevărată molimă ce cuprinde toate straturile sociale.

Dacă aceste simple semnalări v-au condus propria investigaţia la aceleaşi concluzii, înseamnă că singuri aţi aflat calea spre adevăr.

Conştientizarea mişcării acestui intrus conduce în mod sigur la destrămarea lui. Căci orice ficţiune atinsă de scânteierea spontană a atenţiei este instantaneu spulberată fără să lase urme memoriale.

Practic, întâlnirea directă cu observatorul face ca acesta să dispară, iar în loc nu rămâne decât simpla observare, care, prin ea însăşi, înseamnă atât înţelegere cât şi acţiune laolaltă.

Clipa trăită în acest fel se dă uitării, pentru a putea întâmpina şi cuprinde cu aceeaşi simplitate clipa următoare. Este, dacă vreţi, o veritabilă trăire şi moarte psihologică, într-o veşnică mişcare.

Astfel, ca fiinţă deplină, în perfectă armonie

şi stare atemporală.

Întâlnim şi înţelegem realitatea şi frumuseţea vieţii. Numai la acest nivel de trăire – cu minunata simplitate – întâlnim Iubirea, care îşi revarsă puritatea binefăcătoare, ce transformă egoismul şi întreaga hidoşenie a deşertăciunilor lumeşti.

CUM ASCULŢI ŞI CUM PRIVEŞTI?

Stai, opreşte, fii atent – o atenţie globală!

Nici trecut, nici viitor, fii cu clipa actuală, între tine şi ce-asculţi, piară deci păreri, imagini.

Fii doar pură ascultare, fiinţa-ntreagă fără margini!

Ca unealtă, observarea – vie, limpede şi clară. Se priveşte şi s-ascultă în lăuntru şi-n afară întreaga gândire-i mută – o tăcere mormântală.

Şi nu-i nicio aşteptare – proiecţie ideală.

Toate astea la un loc dau o ordine perfectă.

Fizic-psihic, firea-ntreagă e-n relaţie directă, în măsură să-nţeleagă în mod cert, real, temeinic.

Orice fenomen de viaţă, fie el cât de vremelnic.

O asemenea-ntâlnire este pură meditare; împlinită în tot timpul, în oricare-mprejurare;

Punct de sprijin şi plecare este liniştea totală.

Fiinţa-ntreagă-n armonie – o stare atemporală.

Pacea vă oferă-n schimb o minte înnoitoare.

Total ruptă de ce-i vechi, în prezent integratoare;

Psihic, sunteţi fără centru, fără margini, sunteţi chiar Imensitate, în măsură să cuprindă a

clipei Eternitate. Prin aceste-ntâlniri simple, omul vechi se şubrezeşte.

Şi-n structura egoistă o spărtură se iveşte.

Prin ea pier, se scurg, dispar energii acumulate.

Ce vă ţin încătuşaţi din vremile îndepărtate.

Eliberarea-ncepută se continuă în timp, până la epuizare.

Când, pierind întregul „eu” – trista condiţionare.

Scânteia – Sacrul din noi – se întoarnă glorioasă la Sursa Iniţială, Mai devreme, mai târziu, asta-i soarta orişicui: Eliberarea totală.

Iată-ntreaga perspectivă a cunoaşterii de sine.

Tainica îngemănare cu fireasca acţiune;

Singura care transformă, şi-n final eliberează Fiinţa condiţionată de-al său „eu”, ce-o degradează.

Permanent să luaţi aminte că ştiutul vă închingă.

Grabă este prin urmare de-nţeles firea nătângă;

Clipei daţi-i tot respectul – cu smerenie-ntâlnită.

Prin ea se deschid splendori către lumea Infinită.

Claritatea, precizia şi fluenţa acestei tematici „desfăşurată cu ajutorul versului, este atât de cuprinzătoare încât reluarea ei ca notă explicativă pare anevoioasă şi mai puţin dinamică.

„Cunoaşterea de sine” se sprijină pe simplitatea ascultării şi privirii atât a lumii exterioare cât şi a celei interioare – ca reacţii ale minţii cunoscătoare. În final, exterior – interior nu constituie decât o singură mişcare.

Iar instrumentul care le însoţeşte este flacăra Atenţiei, ca străfulgerare lucidă a Conştiinţei pure ce ne caracterizează realitatea fiinţei.

Prin acest minunat contact dintre noi şi cursul vieţii, realizatdirect şi în mod spontan, mintea ştiutoare – ca trecut şi viitor – este total exclusă. Gândirea este complet mută. Mintea întreagă se află într-o desăvârşită pasivitate, în care nu se aşteaptă ceva ca scop sau proiecţie ideală. Ordinea, echilibrul psihologic din interiorul fiinţei noastre conferă deplinătatea firii – corp şi psihic – unitate imuabilă, capabilă să realizeze relaţia directă cu fiecare fenomen de viaţă.

O asemenea întâlnire o putem numi şi stare de meditare. Ea poate fi realizată în orice condiţii de viaţă – în singurătate sau în mijlocul unei mulţimi zgomotoase, de pildă. Punctul de plecare al meditaţiei este liniştea, în care fiinţa întreagă se află în stare atemporală.

Pacea sufletului – neforţată şi nedorită, aşa cum arătam mai înainte – ne oferă o nouă minte, care ne integrează pe clipe prezente în Eternitate.

În această ipostază simplă de „a fi”, nu există centru din care să privim şi nici frontiere care să ne dimensioneze. Suntem Infinitul în constantă mişcare, pe clipe în desfăşurare. Prin aceste

întâlniri cu noi înşine, structura egoistă ai cărei prizonieri suntem, îşi pierde din rezistenţă. Iar, în final, o adevărată fisură apărută în centura „ego”-ului marchează fenomenul eliberării. Concomitent cu această fericită operaţie – surpriză absolută neaşteptată, dorită sau imaginată – încep să se scurgă energiile fragmentare ale „ego”-ului.

De-acum conducerea întregii fiinţe este asumată de către Inteligenţă, care acţionează prin impulsuri intuitive.

Precizăm că fenomenul eliberării sau Trezirii de sub tutela sinelui personal este ireversibil. El ne deosebeşte de restul semenilor, prin aceea că ne imprimă o altă optică a vieţii şi o nouă mentalitate.

Mai devreme sau mai târziu, fiecare pământean va trebui să treacă examenul acestui fericit fenomen. El reprezintă punct de referinţă pe traiectoria spiralei de evoluţie morală atinsă de insul respectiv.

Din acel moment evoluţia capătă un ritm tot mai accelerat, cueliminări masive de energii fragmentare, acumulate ancestral în asociere cu materia.

Câţiva, într-o clipă pe care nimeni nu o poate cunoaşte dinainte, Scânteia pură, perfecţiune absolută, se întoarce la Sursa Sacrului, de unde cu milioane de ani în urmă a coborât, pentru a face experienţa în dualitate cu materia brută.

În încheiere, mai reamintim că orice sfat legat de evoluţia spirituală ne obligă să îl punem

grabnic în aplicare. Corecta aplicare determină efecte benefice asupra noastră cât şi a lumii, în general.

Întregul proces al cunoaşterii începe şi se sfârşeşte odată cu scurgerea fulgerătoare a clipei. Să-i acordăm deci clipei întregul respect, prin întâmpinarea ei cu mintea smerită. Numai în acest fel ea ne oferă frumuseţea vieţii şi totodată ne destăinuie misterele Infinitului.

CUNOAŞTEREA N-ARE MARGINI

Dacă viaţa e mişcare, deci, prin clipe noutate.

Şi cunoaşterea, la rându-i, are-aceeaşi calitate;

Tot la fel, nemărginirea pe-amândouă le cuprinde.

Fiind legate împreună, fiinţa-n Infinit extinde.

Noi, prin orişice contact cu – existenţa în mişcare, întâlnim Eternitatea în clipita care moare; – Cale liberă, deschisă, lăsând clipei ce urmează.

Şi mereu în veşnicie suntem altă ipostază.

De n-ar fi Eternu-n noi n-am cunoaşte Veşnicia.

El, mereu este prezent când întâlnim armonia;

Atenţia e instrument, e unealta cea divină.

Care spulberă ce-i haos, cu-a ei rază de lumină. Orişicare întâlnire cu „ego”-ul mărginit.

Ne transcende fără vrere în măreţul Infinit;

Deci cunoaşterea ne duce veşnic în

Nemărginire Asta e menirea ei, ca firească împlinire.

Dar cu timpul „eul” piere – Sacrul se eliberează.

Şi-atras, se-ntoamă-n Sursă, unde se şi integrează;

Iar cunoaşterea de sine nu-şi mai află niciun rost Fără „sine”, ce cunoaştem, dac-a dispărut ce-a fost?

Privind astfel, aici totul de la sine se sfârşeşte;

Drumu-i lung, cărarea-ngustă, ce prin timp se defineşte Datori azi, prin orice clipă să-ntâlnim ce-i fără margini.

Să dezintegrăm „ego”-ul cu făloasele-i imagini.

Asta e menirea noastră, cât trăim pe-acest Pământ.

Să distrugem fără preget egoistul legământ.

Ce ne ţine prizonieri din vremuri îndepărtate;

Viaţa s-o cuprindem ritmic, cu clipele integrate.

„Cunoaşterea de sine” se sprijină numai pe fapte certe şi accesibile fiecărei fiinţe umane, care funcţionează la capacitatea de înţelegere naturală. Şi iată un prim fapt, strict legat de titlul temei: Viaţa se manifestă ca realitate aflată într-o perpetuă mişcare şi, deci, noutate de la o clipă la alta. Aşadar viul, ca existenţă proprie, este prin natura lui mişcare şi totodată prospeţime care nu se repetă niciodată.

Iar cunoaşterea al cărei obiect este acest viu, nu poate avea decât aceleaşi însuşiri, ambele contopindu-se în esenţa Infinitului.

În acest fel dacă întâlnirea cu viaţa este reală, atunci în acel moment, fiinţa noastră se integrează în Eternitate. Apoi, de-ndată se desprinde, lăsând conştiinţa liberă pentru un nou contact cu viaţa, a cărei prospeţime şi mişcare diferă de clipa anterioară.

Dacă n-am avea în noi Eternitatea, întâlnirea cu această necuprindere sau veşnicie ar fi imposibilă. Această afirmaţie poate fi dovedită pe loc de fiecare practician. Este suficient să ne îndreptăm atenţia globală spre oricare dintre reacţiile minţii şi vom vedea cum acestea dispar de-ndată, iar în vidul psihologic astfel creat se instalează armonia. Această stare **de 41** fi" reprezintă calea de comuniune a întregii fiinţe cu Absolutul.

Prin urmare, cunoaşterea – corect aplicată – ne conduce în mod sigur, de fiecare dată, în Nemărginirea cu care spontan ne contopim. De altminteri, acesta este rostul coborârii noastre pe Pământ.

Iar în funcţie de pasiunea noastră, după o vreme de vieţuire în cele două dimensiuni, lumea fizică şi cea astrală, printr-un şir de vieţi succesive, – energiile „ego"-ului se epuizează. În acest fericit eveniment, Sacrul din noi se întoarce la Izvorul Luminii, de unde cu milioane de ani în urmă a pornit în anevoioasa călătorie în asociere

cu lumea materiei brute.

Din acea clipă cunoaşterea nu-şi mai află rostul pentru că nu mai există „sinele personal”, generatorul tuturor cauzelor care ne-au adus mereu în învelişul de lut al acestei lumi.

Drumul însă este foarte lung, iar cărarea foarte îngustă, la începutul descoperirii ei. Însă râvna, pasiunea celui care a dat peste ea, o tot lărgeşte fără să precupeţească nicio clipă de odihnă, atât ziua cât şi noaptea.

Cât timp trăim legaţi prin corp de acest pământ, nu avem ceva mai de folos şi mai de preţ de îndeplinit decât această desprindere de sclavia eului înrobitor. Şi, iată, simplitatea cunoaşterii ne stă la îndemână şi ne îndeamnă să o folosim cu încredere. Vremea amăgirilor, ale cărei rezultate sunt mult prea evidente ca să mai continuăm camuflarea lor, a durat deja mult prea mult.

În pragul mileniului al treilea, realitatea impune o revizuire severă a tuturor practicilor care au adus omenirii haosul existent.

Vremurile solicită un nou gen de abordare a vieţii, în care Iubirea şi Inteligenţa – prin descoperire proprie – să-şi poată revărsa întreaga influenţă binefăcătoare, pentru îndumnezeirea fiinţelor umane. DE CE CREZURI?

Ne stă-n faţă harta lumii. Azi şi-n timp desfăşurată, împreună s-o privim – prin trăire laolaltă.

Tema noastră: Crezurile – cum sunt ele-înregistrate în istoria de veacuri ca şi-n

actualitate.

Tot pământu-i plin de crezuri, din epoci îndepărtate.

Omul singur fiind măsura, dându-le realitate;

Ficţiune, neîndoielnic, prinsă-n forme diferite.

Interesele sectare încontinuu urmărite.

Crez politic, social, economic, filosofic.

Forme de manifestare ale „eului” nevolnic

Ce urmăreşte-o-mplinire – scopul său egocentrist.

Interesul personal, urmărit idealist.

În trecut ca şi-n prezent, crezul cel religios.

A avut destule forme împletite ingenios.

Legând Sacral cu lumescul – afectiv, raţional.

Omul îndemnat să creadă într-un Adevăr real.

Crezurile de tot felul pe oameni îi divizează.

Născând astfel contradicţii şi conflicte ce-afectează Pacea-n ins, la fel şi-n lume. Haosul proliferează uneori războaie crunte, dezbinarea s-agravează.

Ce vedem pe harta lumii? Ca şi-n vremuri de demult Crezurile-s-nvrăjbire, amăgire şi tumult.

Credinţă adevărată n-a fost practic niciodată.

Nu-i nici azi, nu va fi mâine, nu va exista vreodată.

Să nu ne încurcăm în vorbe! Să vedem realitatea! Orişice credinţă-i oarbă! O formă în timp creată, Individul o acceptă şi o crede însemnată Potrivit cu-a sa culoare, şi cum este-

nfăţişată.

Prin credinţă, tu afirmi că Divinul e Iubire.

Că în noi ar fi ascunsă o particulă divină.

Ce nu moare niciodată, că-i un strop din Nemurire.

Că minunea asta mare ar trona în noi stăpână.

Eu, credul, accept ce spui şi repet la fel ca tine;

Toate-s numai simple vorbe, fără vreo acoperire.

Asta face omenirea vrând astfel să se aline Lăsând celor ce urmează vorbele drept moştenire

Când e spus un adevăr, toţi îl vom vedea la fel, Fiindcă faptul este fapt, ce s-afirmă doar prin el!… în tot timpul, în tot locul, nu se nasc disensiuni, Alungate sunt pe dată orice fel de chestiuni.

Să-ncercăm şi-un alt exemplu: să privim luna pe cer! Toţi deodată şi intens, numai un simplu privit!

Luna spune doar că este. Fiind cu ea-n contact direct, Mai e loc de vreo credinţă despre-al Terrei satelit?

Cum vom rezolva problema unor crezuri ce-s smintite? Prin investigări directe, de fiecare-mplinite;

Vremurile asta cer – Rătăcirea să-nceteze!

Omul, în a lui fiinţă, real să se integreze!

Faptul Sacrului din noi, prin trăire revelat în stare total smerită, când credinţa a-ncetat.

Piară orice-acumulări – înscrisuri memoriale.

Ele fiind trecutul mort – în actual, ireale. În această ipostază Sacrul vine înspre noi.

fără el, prin el se afirmă fără vreri sau din nevoi.

Unde e rostul credinţei când trăieşti doar Adevărul?

În contact direct cu faptul – strict-exclus imaginarul!

Întrebarea, prin natura ei clară şi tranşantă, ar putea fi apreciată ca incitatoare de acele mentalităţi subjugate de calapoadele crezurilor impuse educaţional prin diverse tradiţii. Întreaga noastră activitate, care emană dintr-un anumit fond psihologic, determină cu sau fără voia noastră, nenumărate efecte, a căror realitate nu poate fi nici contestată nici camuflată.

În acest sens, să încercăm împreună investigarea acestei teme. Vom începe aşadar, cu descifrarea diferitelor crezuri moştenite prin şiroi de generaţii, în raport cu efectele pe care acestea le-au produs asupra oamenilor.

Întreaga populaţie a planetei este influenţată, mai mult sau mai puţin vizibil, de un anumit crez, a cărui vechime se pierde în negura îndepărtată a istoriei. Iar importanţa fiecărui crez este determinată de interesul subiectiv, individual sau de interesul de grop sau comunitar. În acest sens, amintim câteva aspecte ale crezului în general (**dacă-l** reconsiderăm ca unicitate de structură) cum ar fi: crez politic, social, economic,

filosofic, religios etc.

În ansamblul său, crezul cuprinde un mănunchi de principii, comandamente sau convingeri, care limitează mentalitatea individului. Prin conţinutul său, fiecare crez însuşit sau adoptat de om determină, în mod inevitabil, separaţie şi dezbinare între el şi restul semenilor condiţionaţi, la rândul lor, de alte crezuri. Pacea în lume se destramă şi de aici proliferează contradicţii, stări conflictuale şi adesea crime şi chiar războaie nimicitoare.

Conflictele pe motive religioase sunt, prin natura lor, cele mai dezgustătoare. Să vorbeşti şi să predici despre iubirea şi bunătatea lui Dumnezeu, şi, în acelaşi timp, să propagi ura şi să binecuvântezipe cei care merg să-şi ucidă semenii care au alte credinţe decât ale lor! Ce fel de creatură este acela care binecuvântează mulţimile şi, direct sau indirect, instigă la ură şi la acte de violenţă!

Credinţă adevărată nici nu a fost şi nici nu poate fi vreodată. Orice credinţă este oarbă, dacă nu este urmată şi susţinută de certitudinea descoperirii personale a ceea ce se susţine.

De pildă, ni se spune că există Iubirea adevărată, că există Dumnezeu şi că în fiecare om ar exista o particulă divină, la fel ca în toţi ceilalţi semeni. Apoi că prin această scânteie suntem nemuritori. Iar noi, prin firea noastră credulă, acceptăm în mod intelectual tot ce ni se spune, fără nicio acoperire. Mai departe nu mergem,

fiindcă nici cel care ne îndoctrinează din anumite interese lumeşti, nu ştie mai mult decât atât.

Asta face omenirea din cele mai îndepărtate timpuri!

Or, când cineva a descoperit Adevărul prin identificarea cu El, acest trăitor al adevărului are capacitatea să ne îndrume şi pe noi spre Marea Trezire.

Adevărul nu izvorăşte din păreri, iar aflarea lui nu prilejuieşte disensiuni. Toţi cei care îl descoperă îl văd la fel, fiindcă Absolutul este unicitate.

Dacă, de pildă, noi toţi privim luna de pe cer, în aceeaşi clipă şi cu aceeaşi intensitate, mai este loc de vreo credinţă asupra existenţei sau nonexistenţei acestui satelit al Pământului?

Oare cum vom rezolva problema credinţei în totalitatea manifestărilor sale? Numai într-un singur fel: când mintea noastră îşi înţelege singură limitarea şi nebulozitatea şi, sub lumina Realităţii, prin deconspirare, tace smerită!

Odată cu tăcerea minţii condiţionate creăm condiţia venirii spre noi a Adevărului, care ne transformă radical vechea mentalitate. O conştiinţă Pură ne însoţeşte de-acum prin impulsuri de Iubire şi fericire.

A trăi în Adevăr înseamnă a pune temelie paradisului pe Pământ. Şi numai în acest climat vom vedea în mod real în aproapele nostra propria noastră fiinţă. DE CE NU PĂRĂSIM CUNOAŞTEREA PSIHOLOGICĂ?

Întrebarea precis pusă în scop de-atenţionare Celor ce cunosc, şi ştiu, ahtiaţi de-acumulare.

Cât mai multe informaţii pe drum zis-spiritual.

Unde scopul, interesul reprezintă-un ideal.

Credinţe, filosofii, practici, dogme şi metode.

Dau soluţii şi promit prin formule – gânduri sonde. De-a întâlni ce-i necuprins, însoţit de cunoscut.

Cunoaşterea preţuită chiar de la bun început.

Infinitul, Necuprinsul, Iubirea transformatoare.

NU pot fi de fel cuprinse cu mintea cunoscătoare.

Care este mărginită, în tot timpul limitată.

Funcţionând prin trecut, fiinţa toată-i posedată.

Cât ar fi de emdită, mintea individuală

Practic e neputincioasă – fără pic de îndoială, – De-a-ntâlni în mod real măreţiile divine, împlinirile-i semeţe sunt reduse doar la „sine”.

Efortul – o altă cale prin care acelaşi „eu”.

Sfătuit e şi îndemnat de-a se urmări mereu.

Prin proiecţie mintală, vizând propriul interes.

Zbuciumul şi îndârjirea înscriu al fiinţei

regres!

Cunoscutul – mărginirea, „ego”-ul cu-ntreaga-i ştiinţă.

Tot ce face, ce-ntreprinde, e mereu în neputinţă De-a-ntâlni Eternitatea în continuă mişcare.

Absolută noutate cu-nsuşiri transformatoare. Numai când „ego”-ul tace, fără alt deziderat.

Şi de-a timpului povară pe deplin eliberat E la fel ca vasul gol, în măsură să primească Energia fără margini, şi în ea să se topească.

Asta-i rostul părăsirii totalei acumulări, Ţelu-împlinirii finale, preţioasei integrări.

Ce se află la-ndemâna oricărei fiinţe umane.

Care, faptic, înţelege sfaturile-nguste, vane.

Ce ne ţine-ncătuşaţi de absurdul cunoscut?

De ce nu-l eliminăm chiar acum şi absolut?

Oare nu-i vedem efectul – piedică realizării? Nu-nţelegem că el este temelia-infatuării?

Când omul e confruntat cu „Nimicul” psihologic.

Din orgoliu nu-l acceptă, de nu are suport logic. Starea de-a fi „cineva” îi dă „sinelui” prestanţă, în asta rezidă „răul”, asta-i marea ignoranţă!

Umană nefericire stă-n această limitare:

Câmp de lupte, confruntări, năzuinţi amăgitoare.

Ce se războiesc continuu zi de zi şi-n miez de noapte, Uneori nervos rostite, alteori prin gânduri – şoapte…

Totul e confuz, haotic, nu-i nicicând în om lumină, înţelesul? Imposibil! Realitatea divină Nu constrânge, nu forţează-n niciun fel.

Lasă omului tot dreptul de-a se depăşi pe el.

După aceste demonstraţii, tot la fel apreciezi?

Este oare aşa de greu „Nimicul” să-l integrezi?

Să elimini tot trecutul ca nefast, neputincios. Universal să devii, un clar „Tot armonios”? Nu căta în altă parte sprijin sau vreun ajutor.

Cheia de pătruns misterul? în al tău interior!

Când dispare cunoscutul, Nesfârşitul se arată.

Tu cu El – lumină pură – Uniune-adevărată!

Descoperirea Sacrului – Realitatea nemuritoare a fiinţei noastre.

— Nu se obţine prin acumulări de cunoştinţe, drept, corolar al erudiţiei informaţionale.

În acest sens, scopul, ca ideal de atins prin trecerea timpului este în viziunea „Cunoaşterii de sine” cu desăvârşire exclus.

Practica demonstrează în chip evident, că numai o minte inocentă, liberă de orice influenţe ale trecutului şi care nici nu aşteaptă ceva, ca împlinire de viitor, este disponibilă să întâlnească tainicul Necunoscut. Aşadar, golul sau vidul psihologic – ca stare atemporală – concretizată prin simplitatea lui „a fi, aici şi acum” este începutul şi sfârşitul întâlnirii viului pe clipe de existenţă. Toate credinţele religioase, sistemele

filosofice, metodele şi practicile – creaţii ale minţii omului obişnuit, – dau soluţii şi asigurări încurajatoare care, în final, se dovedesc inadecvate, ba chiar mincinoase.

Astfel, ele ne dau asigurări că mintea ştiutoare poate să întâlnească, prin diferite practici, realităţi aflate dincolo de posibilitatea ei de cuprindere ca: Dumnezeu, Iubire, Adevăr etc. De fapt, asta face omenirea de mii şi mii de ani. Şi fiecare generaţie nu a făcut altceva, decât să preia această formulă de viaţă şi să o predea, la rândul ei, generaţiei următoare.

Or, fiecare acumulare de cunoştinţe fortifică psihologic structura existentă a sinelui personal, totdeauna mărginit.

Iar acesta, prin eforturi îndârjite, îşi urmăreşte împlinirea egoismului sălbatic care-l caracterizează. Încorsetaţi de calapoadele unei astfel de minţi, nu vom putea niciodată să întâlnim Eternitateaaflată într-o constantă mişcare şi noutate absolută.

Dar când acest „sine” tace, fără să aştepte sau să dorească ceva, fiinţa noastră se întregeşte. Iar ca om complet, cu adevărat liber de orice condiţionare, rămâne aidoma unui vas gol – de fapt, stare de conştiinţă pură. În acest fericit moment, Energia nemărginită umple golul şi fiinţa întreagă se identifică cu Divinitatea. Aşadar, integritatea fiinţei noastre nu poate avea loc decât cu preţul părăsirii întregii acumulării memoriale.

Să vedem în continuare de ce este atât de

anevoioasă părăsirea cunoscutului.

Acumularea, în general vorbind, constituie materia primă care pune temeiuri ego-ului ambiţios, arogant, totdeauna posesiv şi conservator prin însăşi natura lui. Şi el se opune cu vehemenţă sau prin recurgere la ipocrizie oricăror tendinţe înnoitoare.

Datorită însuşirilor care-l definesc, omul ţine morţiş să fie „cineva”, de care semenii să vorbească în termeni de respect şi admiraţie. În această atitudine rezidă întreaga motivaţie care-i marchează ignoranţa. Pentru el, problema golirii psihologice declanşează o adevărată criză şi, ca atare, luptă cu toate mijloacele ca să nu-şi piardă identitatea.

Nefericirea omului izvorăşte, se menţine şi se perpetuează numai în interiorul acestei ficţiuni. Aici, niciodată nu este lumină, nici ordine şi nici odihnă. În acest spaţiu limitat, se dau lupte permanente între dorinţe şi idealuri, care îşi caută împlinirea în dauna celorlalte forme de exprimare asemenea lor. Haosul şi amărăciunea dau măsura calităţii vieţii individului, în funcţie de fondul acumulărilor închise în cochilia acestui „ego”.

După această succintă demascare, vă este tot aşa de greu să abandonaţi întregul fond memorial şi autoaprecierea psihologică, pentru ca, astfel eliberaţi, să putem întâlni inestimabila pace sau pasivitate a minţii?

Nu căutaţi sprijin în afara fiinţei proprii, căci nimeni şi nimic nu vă poate ajuta. Realizarea

Trezirii ca şi meritul împlinirii ne aparţin în întregime.

Cu Atenţia lucidă, atotcuprinzătoare şi dezinteresată, întâm

92 pinaţi, în mod simplu, şinele înrobitor! Simplitatea întâlnirii îi spulberă energiile şi, odată cu ele, întreaga-i existenţă. Iar în locul rămas liber apare Adevărul absolut, – adică Izvorul a toate câte există – care ne revelează esenţa divină a fiinţei noastre.

DEZERTAREA DIN ACTUALITATE

De ce refuzăm prezentul, alergând spre ieri sau mâine?

Suntem oare conştienţi de-această evaziune?

Prezentul e viu, activ – Realitate-absolută;

Iar ce-a fost şi ce va fi e trăire-nchipuită.

Dezertarea din prezent motivată-i de-o plăcere.

Imagini de trăiri moarte, ca un fagure de miere.

Gândirea – ca amintire – le dă viaţă şi vigoare.

Dar, prin proiectarea-n timp, sunt de fapt, epuizare.

Or, hoinarul gând ce pleacă spre trecut sau viitor.

Ne destramă energia – permanent, păgubitor.

Şi ca fiinţă incompletă doar amărăciuni culegem.

Iar al vieţii sens real nicidecum nu-l înţelegem.

Altă dată dezertarea e concretizată-n fapte.

O paletă de soluţii sunt de-ndată abordate:

Teatru, cinema, concerte, lecturi-cărţi sau stadioane şi-ncă alte evadări, toate nu-s decât capcane.

Iată-ne vers vi se arată sensul vieţii-adevărat, împlinit doar prin „a fi” cu prezentul integrat.

Stăm în faţă cu „ce este”, gând imagine, dorinţă.

E o simplă întâlnire – fără scop sau năzuinţă. Între noi şi ce vedem, nimic nu se interpune.

Iar această ipostază naşte sfânta acţiune.

Care orişice destramă. În noi, liniştea-i deplină.

Când „ego”ul complet tace, fără merit, fără vină.

Instrumente la-ndemână: observarea, ascultarea şi atenţia globală, ce ne-oferă integrarea.

Prin tăcerea neforţată ne-am extins la Infinit.

Şi aici, ca fiinţă nouă, rezolvăm orice conflict.

Trăind cu clipa prezentă întâlnim Eternitatea.

Dezertarea-şi pierde rostul, uniţi cu Realitatea.

Revelaţiile vieţii doar prin clipe se-ntâlnesc, Minunatele-mpliniri cu Iubirea se mpletesc.

V-aţi pus vreodată întrebarea asupra nestatorniciei propriei minţi? De ce părăseşte prezentul şi evadează fie spre trecut, mai mult sau mai puţin îndepărtat, fie spre un viitor, ca

proiecţie mintală?

Şi, încă o întrebare: Oare conştientizaţi că numai prezentul este viu şi real, în mod absolut, iar trecutul şi viitorul nu sunt altceva decât trăiri imaginare?

Dezertăm din prezent fiindcă nu ne place şi atunci recurgem la trăiri închipuite şi la plăceri pe potriva lor. De fapt, gândirea, ca reacţie a memoriei, este cea care le dă viaţă şi vigoare. Iar reversul nu poate fi altul decât o învederată epuizare.

Faptic, gândul care pleacă din prezent spre ieri sau spre mâine, fragmentează întreaga fiinţă. Nu mai suntem om complet şi ca atare, nici nu dispunem de capacitatea necesară întâlnirii întregului vieţii.

Or viaţa, în scurgerea ei firească, ne pune faţă în faţă cu evenimente ale căror cauze noi înşine le-am creat câţiva, şi i e obligă să le suportăm efectele. Însă în această conjunctură de fiinţă incompletă, noi nici nu putem înţelege viaţa şi nici întâmpina în mod corespunzător efectele, ca revers al faptelor noastre.

Altă dată dezertăm din actualitate prin recurgerea la diferite soluţii, potrivit înclinaţiilor noastre. În acest caz, evadarea este concretizată prin frecventarea sălilor de teatru, concerte, cinema, stadioane sau postarea în faţa micului ecran. Alţii evadează în citirea cărţilor, din care fac o adevărată pasiune. Ei citesc de toate, bune sau rele, folositoare sau nefolositoare. Pentru

astfel de cititori cartea este ca un drog, care le umple timpul, fără să-şi dea seama de adevăratul rost al vieţii de pe Pământ.

Prin această temă, autorul încearcă să vă arate atât sensul real al vieţii, cât şi ce anume ar trebui să fie împlinit. Însă libertatea de a face una sau alta vă aparţine în întregime. Pentru întâlnirea şi înţelegerea corectă a vieţii, ni se cere să stăm faţă în faţă cu tot ce apare pe ecranul conştiinţei de la o clipă la alta, ca gând, imagine, dorinţă, teamă. etc.

Între noi şi tot ce vedem sau întâmpinăm, nu se interpune absolut nimic. Practic, ne integrăm în prezent prin simplitatea stării **de 4** fi", fără să urmărim un scop sau un ideal şi fără să aşteptăm ceva.

În această postură, înţelegerea şi acţiunea transformatoare constituie o singură mişcare, care degradează întreaga structură a „ego"-ului. Prin dispariţia lui, în întreaga fiinţă se instalează o binefăcătoare pace, cu ajutorul căreia ne integrăm în Necuprins.

Fiecare întâlnire directă cu clipa prezentă ne transcende în Eternitate. Iar bucuria oferită de integrare face inoperantă orice tendinţă de dezertare din actualitate.

Acces la revelaţiile vieţii nu putem avea decât într-o singură împrejurare şi anume: Când funcţionăm ca fiinţă deplină, în perfectă contopire cu prezentul viu şi activ. DISCIPOL ŞI MAESTRU

În confuzie-i tot omul, când aude doar

formule.

Prea zgârcite-n exprimare, fără explicări destule Omului să-i lămurească certa lor realizare, în măsură să-i aducă fericita transformare.

Iată două dintre ele: „Când discipolul e gata şi maestrul se iveşte”; „Discipol, la fel, maestru, în tot omul se întâlneşte”.

Aste două formulări înscrise memorial însuşite-s de „egou” ca fond individual.

Prin ştiut el îşi afirmă şubreda-i însemnătate.

Depărtându-l şi mai mult de-Adevăr-Realitate.

Să vedem, ce vor să-nsemne vorbele ce-au fost rostite?

Ce se-ascunde-n a lor spate, cum sunt ele împlinite!?

Mai întâi, ce-i un discipol, ce anume-l defineşte?

E un practicant „egou”; prin ce spune, ce gândeşte, întreaga-i activitate e-o constantă urmărire

De-a se afirma pe sine – de-a ajunge la mărire.

Mediul lui de dezvoltare e un spaţiu limitat.

Totdeauna năbuşit de ştiutu-acumulat.

El e pregătit temeinic pentru marea instruire.

Doar atunci când îşi cunoaşte anacronica gândire.

Înţelesul fiind deplin, mintea tace – e smerenie totală.

Asta-i dă temeinicie pentru ştiinţa cea reală.

Dar tăcerea nu e scop, împlinită prin efort.

Ci se-aşteme-nţelegând că al său trecut e mort.

Şi-acum, cine-i maestrul? O stare atemporală.

Ce s-afirmă ca Iubire, prin Imens, funcţională! Însuşiri neînchipuite, prin geneză poartă-n sine.

Ea, prin simpla ei prezenţă e şi Sfântă Acţiune.

Ei îi datorează fiinţa opera de transformare.

Un adevărat mister pentru mintea-nşelătoare;

Doar discipolul tăcut are-acces la izbăvire.

Când devine conştient de întreaga lui simţire.

Când priveşte şi ascultă în totală simplitate.

O adevărată artă – Să cuprindă insistent clipele – realitate Asta-i este pregătirea pentru marea întâlnire

Cu maestrul făr de seamăn – Autentica Iubire.

Întâlnim adesea formula stereotipă: „Când discipolul este pregătit şi maestrul se iveşte”. Am aflat de această lozincă fie citind anumite cărţi, fie pur şi simplu prin rostirea ei de către aceia care îşi arogă o anumită importanţă psihologică pe temeiul ştiutului, ca înregistrare memorială.

Formula este ispititoare. Unii, atraşi de preocupări spirituale după ce au acumulat o seamă de cunoştinţe, îşi închipuie că, pe baza lor, ar putea deveni maeştri, capabili să lumineze

minţile neştiutorilor. Tentaţia este mare. Pe lângă o anumită faimă, ei vizează în mod deosebit, potrivit dependenţei lor egoiste, şi o sursă de venituri pecuniare, ca formulă de existenţă pe plan fizic.

Şi iată cum, ştiutorul nostru, folosindu-se de o întreagă suită de abilităţi mintale, fariseism şi ipocrizie, îşi anunţă cu emfază erudiţia spirituală.

La scurtă vreme, din mijlociul mulţimii atât de credule şi ignorante se ivesc şi primii discipoli. Fiecare dintre ei se socoteşte, potrivit formulei amintite, că i-a sosit vremea de împlinire u idealului spiritual. Apoi numărul lor creşte, fiindcă primii discipoli atrag şi înfierbântă alte şi alte minţi de amatori, tot atât de puţin înţelegătoare ca şi a lor. În acest mod se stabileşte şi perpetuează relaţia dintre maestru – cel care ştie, care cunoaşte – şi masa de discipoli neştiutoare, dornică să afle şi să acumuleze cât mai mulic informaţii şi experienţe. Şi astfel se scurg ani după ani. Fiecare discipol, prin eforturi de voinţă susţinute, încearcă să-şi modeleze mintea cu ajutorai diferitelor practici, care-i condiţionează întreaga existenţă izolându-l de restul lumii înconjurătoare.

De fapt, această activitate îi amplifică structura propriului „ego”. Îndepărtându-l şi mai mult de realitatea fiinţei proprii.

Cu vremea, maestrul se degradează tot mai mult, socotind aprecierile favorabile ale discipolilor săi drept însuşiri reale ale fiinţei sale.

Iar discipolii, prin propria subestimare, devin veritabili handicapaţi spirituali. Nădejdea ce şi-o pun în maestru reprezintă o adevărată orbire. Practic, sunt nişte orbi care se lasă conduşi de un alt orb.

Prin această temă, autorul încearcă să vă atragă atenţia, cu îndemnul de a vă trezi din actuala rătăcire. În interiorul fiinţei proprii se află întreaga capacitate prin care puteţi descoperi singuri Adevărul şi Iubirea, care vă atestă Izvorul Sacralităţii.

În fiecare om există atât discipolul cât şi maestrul. Discipolul este, de fapt, „ego”-ul, sinele personal sau conştiinţa de suprafaţă, căruia i se impută întreaga amărăciune şi deşertăciune a vieţii.

Maestrul este Scânteia divină, Sacral, Realitatea sau Conştiinţa Pură. El este fiinţa reală din noi, care nu are început şi nici sfârşii. Nu s-a născut şi nici nu moare. Este deci nemuritoare.

Această Realitate aşteaptă ca fiecare om să o descopere.

Fiindcă numai ea ne oferă demnitatea de fiinţă umană, liberă şi independentă, atât de trecutul anacronic, perimat, cât şi de orice altceva. Şi iată ce este necesar de făcut în acest sens.

În clipa când, ajutaţi de Atenţie, seriozitate şi cinste, reuşiţi să descoperiţi şubrezenia discipolului, acesta, demascat, tace. Iar în tăcere Maestrul apare în mod spontan şi ne conduce prin

impulsuri intuitive, care reflectă Adevăr şi dragoste nepieritoare.

Acest Maestru interior, care nu ne înşală niciodată, ne sfătuieşte să învăţăm, prin experienţă directă, arta privirii şi ascultării cu toată simplitatea a reacţiilor minţii proprii determinate de contactul cu mişcarea vieţii.

În acest context, faptele se revelează singure, iar noi, în contopire cu ele, suntem Divinitate atotcuprinzătoare.

DÂRZENIA „EGO-ULUI”.

Nu-i uşor să-l demolezi, să destrami a lui structură.

S-a format prin multe veacuri şi-are componenţă dură:

Violenţa, viclenia, ura, îi sunt trăsături de bază.

Şi-un egocentrism feroce totodeauna-n el primează.

Cu el nu te poţi lupta prin voinţă, siluire.

Căci voinţa e chiar el, o formă de împlinire;

Tot efortu-l întăreşte, îi dă mai multă vigoare Omu-i şi mai posedat, degradarea lui mai mare.

Nici speranţe, idealuri, nici credinţe-nşelătoare.

N-au în ele acel germen de-nscrieri înnoitoare;

Toate făr-deosebire sunt doar proprii afirmări, în măsură să-i dea viaţă, şi mai mari denaturări.

Numai întâlnirea simplă îl slăbeşte neîncetat.

Nu se urmăreşte scop, nu-i nimic de aşteptat; întâlnirea e directă, de nimic nu-i mijlocită.

Toată-activitate lui e-ascultată şi privită.

Când începe destrămarea, siguranţa-i spulberată.

Furios, se tânguieşte pentru propria lui soartă;

Permanent prin viclenie caută să demonstreze.

Cât de nefiresc e totul ca omul să integreze.

Tu nu-l asculta defel, nu îi da nicio crezare.

Simplitatea întâlnirii îi destramă a lui amploare;

Insistenta observare şi-ascultarea consecventă.

Zi de zi îl şubrezesc şi-i scad forţa-i imanentă.

Întâlnirile prin clipe – lovituri adevărate

Vor străpunge câţiva zidul şi-a „ego”-ului cetate;

De acum e mult mai simplu, rând pe rând se scurg, dispar Energiile sectare, ce-i servesc ca îndreptar.

Zi şi noapte, fără preget, conştiinţa se goleşte şi-n final, Scânteia pură peregrinarea-şi sfârşeşte;

Pe deplin eliberată din greaua captivitate.

Triumfal se reîntoarce în Sacra Imensitate.

Cu acest „ego”, care ne terorizează întreaga viaţă, nu este deloc uşor să ne luptăm şi să-i demolăm existenţa! El s-a format de mii şi mii de ani şi excelează printr-o duritate care depăşeşte

cea mai crudă sălbăticie. Ambiţia, lăcomia, orgoliul, ura şi violenţa sunt trăsăturile lui de bază, care tind în mod insistent spre satisfacerea egoismului său sălbatic.

Orice confruntare directă cu el este sortită eşecului, pentru că dorinţa, voinţa şi efortul ca instrumente de împotrivire sunt chiar însuşiri ale sale, care-i determină propria activitate. Tot manifestări ale lui sunt şi credinţa, speranţa ca şi toate câte le imaginează ca scop sau ideal de împlinit.

Să mergem însă cu lămurirea până la capăt, evitând în acest fel orice umbră de echivoc sau ambiguitate. O voinţă bine antrenată sau o credinţă puternică, de pildă, pot să aducă unele schimbări în structura mintalului, adică a „ego”-ului, dar ele nu sunt decât simple schimbări cosmetice, de suprafaţă. Însă fondul rămâne neclintit, cu o degradare în plus – masca înşelătoare a ipocritului, care încearcă să-şi camufleze urâţenia interioară.

După ce mintea omului – nemulţumită de sine – a încercat tot felul de metode, analize, crezuri spre a-şi aduce sieşi modificări comportamentale şi a conştietizat propria-i neputinţă, refuză să meargă mai departe. Şi iată că, în stare de pasivitate, i se revelează spontan cheia autodepăşirii. În ipoteza tăcerii, o nouă minte, imensă, fără limite, dublată de lumină şi energie pure îi cuprinde întreaga fire. De-acum orice mişcare a „ego”-ului se destramă automat, fără

niciun fel de intervenţie din partea trăitorului.

Inactivitatea minţii, atenţia lucidă şi simplitatea întâlnirii cu mişcarea vieţii, constituie, de fapt, moartea „ego”-ului. Şi, pe măsură ce îşi vede periclitată autoritatea, el devine şi mai activ. Uneori este violent, alteori se tânguieşte şi apoi, prin viclenie, încearcă să ne convingă de inutilitatea noului drum. El nu încetează să ne spună că integrarea în Infinit este nefirească şi că plăcerea şi satisfacţia sunt mai potrivite firii umane.

La toate aceste tentative îi răspundem cu un NU categoric. Cu el nu se fac niciun fel de compromisuri, oricât de tânguitoare şi înduioşătoare i-ar fi atitudinea şi intervenţiile.

Simplitatea întâlnirii cu mişcarea haotică a ego-ului constituie adevărate bombardamente date la temelia circumferinţei care-i conservă conţinutul şi energiile fragmentare.

Câţiva, nimeni nu poate preciza când, zidul protector se fisurează. Acesta este începutul eliberării sau Trezirea. Prin deschiderea respectivă începe să se scurgă conţinutul vasului, care i-a păstrat falsele valori şi îndelungata existenţă imaginativă.

În final. Scânteia pură – adevărata natură a fiinţei umane – eliberată de toate învelişurile materiei, revine triumfătoare la Sursa Divină, adică la ea acasă.

DOAMNE, FOLOSEŞTE-MĂ CÂT VREI!

Clipe, ceasuri, zile, ani – viaţa-ntreagă

dăruită Ţie, Existenţă Vie, bunătate infinită.

Doamne, foloseşte robul, după cum îţi este vrerea, Celor răi şi celor buni să le-alin cumva durerea.

Tuturor să demonstrez mai întâi că nu e moarte.

Că viul din fiecare, în mod simplu se desparte şi se naşte-n altă lume, cu imense perspective.

Unde psihicul uman are-nscrisuri mai active.

Când omul este convins că, de fapt, nicicând nu moare, Devine mai grijuliu, mai dispus spre transformare Mai atent la gânduri, vorbe, felul cum acţionează. Şi-ntâlnind mereu „ego”-ul, tot mai des se integrează.

Prin cunoaştere mai află cât de mult a rătăcit, Căutându-te pe Tine, prin efort şi prin gândit.

Preţ punând pe teorii, pe credinţe-nşelătoare.

Toate însă l-au robit – suferinţa lui mai mare.

Că există fericire, ce nu e defel legată

De ceea ce ştie omul prin gândirea-i programată.

Care, practic, se-ntâlneşte în tăcerea absolută când fiinţa-i detaşată de structura-n timp formată.

Şi-n tăcerea obţinută prin atenţia globală.

Care dezagregă „eul” în substanţa-i ideală.

Sacrul din fiece om, neîndoielnic se arată.

Şi ne-ajută să atingem viaţa cea adevărată. Mergând încă mai departe, vine acea eliberare.

Care-i fenomen real, obţinut prin integrare;

Prin unirea cu prezentul, „ego”-ul se şubrezeşte.

Şi-ntr-o zi se fisurează – conţinutu-n timp goleşte.

Liberarea începută cu spărtura din „egou”.

Are loc zi după noapte, pân ce omul este nou.

Câţiva, ce-a purces din Tine se întoarce-n Infinit.

Tu, glorificat de-a pururi prin ce omul a simţit.

Astea, Doamne, încerc să spun şi la fel să demonstrez.

Prin întreaga mea trăire, cum, de fapt, mă integrez.

Semenilor care aspiră Adevărul să-l cunoască.

Şi în viaţă ca şi-n moarte Ţie să se dăruiască.

Foloseşte-mă cât vrei! Eu veghez şi zi şi noapte.

Să-ţi slujesc total smerit, prin gândire, spuse, fapte;

Din tot sufletul doresc ca, prin Tine, să fiu lumii de folos, Cunoaşterea s-adâncească, dispărând ce-i nebulos.

Prin această temă îmi ofer întreaga fiinţă bunului Dumnezeu, rugându-L să mă folosească după cum îi este vrerea, ca să aduc alinare oamenilor care suferă – buni sau răi.

Mai întâi. Îi implor ajutorul ca să pot demonstra cât mai convingător, că viul, care animă acest corp carnal, este nemuritor. Apoi, că

odată cu desprinderea de acest corp, prin aşa-zis moarte, ne naştem într-o altă dimensiune, unde, ca entitate astrală, avem mai multe posibilităţi de mişcare şi creaţie.

Iar, în continuare, încă o seamă de descoperiri oferite semenilor interesaţi de aflarea tainelor vieţii. Dacă omul atinge acea stare neclintită de certitudine a nemuririi, atunci el devine mai grijuliu cu gândurile lui, cu vorbele rostite şi cu faptele pe care le săvârşeşte.

În această ipostază, „ego”-ul, structură imaginară şi derutantă, suferă în mod implicit o seamă de mutaţii benefice.

Prin „Cunoaşterea de Sine” practicianul descoperă singur cum a rătăcit, prin căutări nepotrivite, să afle divinul folosindu-se de dorinţă şi de eforturi susţinute de voinţă. Şi mai află că teoriile, idealurile, crezurile şi rostirile de formule l-au purtat pe căi greşite, însuşirea lor nefăcând altceva decât să-i cauzeze şi mai multe suferinţe.

Tot prin aplicarea simplă a cunoaşterii, aflăm fericirea atemporală şi acauzală. Iar odată cu atingerea pasivităţii lucide a minţii – folosind Atenţia globală – întâlnim în chip firesc viaţa cea adevărată.

Urmărirea insistentă a acestor practici conduce în mod sigur la dizolvarea eului, cu fenomenul Eliberării sau Trezirea. Iar în final, odată cu desprinderea de învelişurile efemere lumeşti, materiale. Scânteia divină, care-i conferă realitatea, se întoarce la izvorul Luminii

nepieritoare.

Doamne! Prin trăire personală încerc să demonstrez tuturor semenilor care aspiră la cunoaşterea Adevărului, că, prin El, atât aici pe pământ, cât şi dincolo Ţie trebuie să se dăruiască şi pururea să-ţi slujească numai Ţie!

Doamne, foloseşte-mă cât vrei!

Eu voi răspunde la chemarea Ta atât ziua cât şi noaptea, smerit şi total supus, prin gânduri, vorbe şi fapte.

Şi, cu aceeaşi dorinţă fierbinte, prin Tine mă ofer să fiu lumii de folos pentru aflarea Adevărului, ca prin viaţă cât şi prin moarte Ţie să ne dăruim cu totul!

Să reţinem de asemenea că haosul şi nebunia care caracterizează sfârşitul acestui mileniu, pot fi spulberate numai prin „Cunoaşterea de sine”.

DUMNEZEU

Un cuvânt mult folosit, deseori banalizat.

Căruia prin seci imagini omul însuşiri i-a dat;

Dumnezeu – o entitate ce exprimă teamă, groază.

El – ca zeu al răzbunării – între oameni operează.

În războaie sângeroase, invocat în ajutor.

De fiecare în parte, socotit îndrumător la nevoi şi suferinţă e chemat cu mare-ardoare.

Apoi, după împlinire, lăsat grabnic în uitare.

Omul, neînţelegându-l, l-a închis într-un model şi, coborându-l din ceruri, i-a dat chip la fel cu el. În icoane-i zugrăvit spre a fi la îndemână.

Când nevoile o cer, salvator să intervină.
Diferitele concepte şi interpretări distincte.
Au făcut din Dumnezeu un prilej de mari conflicte;
Religiile cu zeci secte, în dispute permanente, îşi arogă întâietatea prin diverse argumente.
Iată cum, Marele Unu” a tot fost multiplicat
Prin credinţe diferite, oamenii s-au separat;
Tot din lipsă de-nţeles, alţii L-au negat total.
Punând preţ pe ce se vede, pe fondul material.
Dar cuvântul nu e fapt, nicidecum Realitate.
Doar un simbol ca oricare fără de însemnătate.
De există sau de nu, omul e dator să ştie şi-adevărul preţios să-i devină temelie
Ca-n orice investigare, se porneşte din „nimic”.
Făr-prejudecăţi, opinii doar golit suportul psihic;
Dacă mintea noastră tace, dar nu un tăcut forţat.
Ci interceptând mişcarea „eului” infatuat.
Ce se-ntâmplă atunci în noi? Cuprindem Realitatea!
Observăm că ne-am extins – una cu Eternitatea!
Personalitatea piere, suntem supraconştienţi.
Strâns uniţi cu Sacrul Vieţii de „egou” – independenţi!

Psihologic de murim, fără vreo anticipare.

Sacru existent în noi de la sine va apărea;

El fiind în tot şi în toate şi, la fel, în noi prezent.

Şi s-afirmă totdeauna prin Iubire consecvent.

De divin poţi spune multe doar când l-ai descoperit.

Altfel, e-o impietate de orgolios smintit.

Care judecă, socoate după ştiinţa lui deşartă.

Sacrul coborât în haos, ca predestinat de soartă.

Când, real, l-am cunoscut, îi servim ca instrument.

El prin noi s-afirmă singur în acel sublim moment; Exprimaiea-i se bazează doar pe fapte adevărate.

Cu Iubire, Bunătate, totdeauna-îngemănate.

Tacă, deci, făloasa minte! Fie, dar, total smerită!

Fiinţă-ntreagă să-l deschidem, vie Mila-i nesfârşită!

Energia Cosmic – pură – prin tăcut ne-mbrăţişează.

Şi-n a ei prezenţă vie, fiinţa-n timp evoluează.

Cuvântul „Dumnezeu”, însoţit în mod conştient sau inconştient de o anumită imagine, este atât de des folosit încât a devenit o banalitate. Dumnezeu, socotit drept zeu al răzbunării, care exprimă teamă, ba chiar groază, este solicitat adesea ca sprijin în rezolvarea răfuielilor omeneşti. În războaiele sângeroase,

fiecare parte beligerantă îi invocă prezenţa, ca însoţitor în lupte. În acest scop, slujitorii altarelor, consideraţi drept intermediari între om şi Dumnezeu, binecuvântează atât pe războinici cât şi armele ucigaşe. La nevoie, în probleme acute, Dumnezeu este invocat şi individual, cu îndârjită insistenţă pentru ca mai apoi, după atingerea scopului, să fie dat uitării.

Dintr-o greşită interpretare, omul ignorant l-a coborât pe pământ şi i-a dat chip după propria-i înfăţişare. Şi, pentru a-l avea la îndemână, i-a fixat imaginea în icoane şi statui, spre care-şi îndreaptă nădejdea la momentele de grea încercare.

Odată cu scurgerea vremilor, conceptul de divinitate, coborât la nivelul minţilor limitate, a fost diversificat. Astăzi, religiile cu nenumăratele lor secte separă şi învrăjbesc locuitorii Pământului. Uneori, au loc chiar conflicte sângeroase pe motive religioase.

Alţii, datorită opacităţii minţii lor, îi neagă însăşi existenţa. Pentru această categorie de oameni, materia brută este unica lealitate în întregul univers. Şi, ca atare, tot restul existenţial nu înseamnă altceva decât opera hazardului.

Ateismul este o adevărată urgie pentru suflet, cu implicaţii dezastruoase mai ales la trecerea în lumea astrală. Faţă de această categorie de semeni nu putem avea decât o profundă compasiune. Să nu rămânem, însă, doar la aspectul exterior al temei şi să adâncim, pe cât ne este posibil, investigaţia. Cuvântul „Dumnezeu”

nu este decât un simbol, nicidecum realitatea în sine. Această realitate trebuie căutată aşadar în spatele cuvântului. Datoria fiecărei fiinţe umane inteligente este aceea de a o descoperi. Căci numai din descoperirea realităţii se nasc certitudini – evidente prin ele însele – care fac inoperante orice fel de discuţii sau dispute contradictorii.

Între afirmaţia credinciosului şi aceea a eului nu există decât o simplă diferenţă de nuanţă, sprijinită pe o convingere sau alta. lanivel intelectual, potrivit condiţionării respective.

Unul crede că există Dumnezeu, celălalt, dimpotrivă, crede că nu există.

Or, credinţa, nesusţinută de descoperirea proprie a realităţii respective, este cu totul superficială. De fapt, această carenţă constituie obstacolul care împiedică realizarea religiei adevărate, universal acceptată.

Numai descoperirea Sacrei Realităţi prin experienţă individuală directă, va crea premise pentru statornicirea acestui Unic Adevăr. Mesajul lui Iisus Christos acesta era, de a forma o singură religie, fondată pe relaţia directă a omului cu Dumnezeu.

Să nu rămânem însă la acest nivel şi să mergem şi mai în profunzime cu incizia investigaţiei.

Dacă această Energie Cosmică există peste tot şi în toate, înseamnă că ea se află şi în noi, în fiecare fiinţă umană.

Christos atestă, în mod categoric, acest adevăr. Prin urmare, acel misterios Necunoscut trebuie căutat numai în profunzimea fiinţei noastre!

Dar putem noi oare cu mintea noastră cunoscătoare să aflăm acel „ceva” Necunoscut şi fără limite? Nicidecum! Orice tentativă ar fi zadarnică! Iar eventualele descifrări vor fi doar amăgiri, ficţiuni ale propriei minţi.

Aşadar, „Tacă mintea noastră ştiutoare”!

Odată cu tăcerea – o veritabilă moarte psihologică – mintea total smerită, liberă de orice trecut şi fără să aştepte vreo eventuală realizare, devine disponibilă noului.

Prin urmare, nu noi mergem spre această Realitate, ci Ea vine spre noi când vasul conştiinţei este complet golit. Concomitent cu această operaţie întreaga noastră fiinţă, pătrunsă de o infinită lumină, se identifică, prin topire în Marele Tot şi trăim din plin fericirea acauzală cu impulsuri de Iubire şi Frumuseţe fără margini

Despre Dumnezeu nu putem vorbi decât atunci când i-am oferit întreaga noastră fiinţă, ca instrument de exprimare a Lui.

În rest, orice atestare sau negare privitoare la propria-i realitate. constituie lipsă de pietate, orgoliu, trufie, cu înscrisuri degradante morale şi spirituale.

În concluzie, mai precizăm, că noi nu-L putem întâlni pe Dumnezeu decât prin Rugăciunea tăcerii smerite, şi că El însuşi ne îmbrăţişează

întreaga fiinţă, oferindu-ne toate binefacerile cu puteri sfinţitoare.

ENERGIA PSIHICĂ FRAGMENTARĂ

Gând, emoţie, dorinţă, interes, scop, ideal.

Sunt diverse energii, pulsaţii cu sens dual.

Care conturează omul prin structură mărginit.

Ele-s una cu „ego”-ul, un întreg nedespărţit.

Repetând la nesfârşit, energia mereu creşte

Insul şi mai înrobit – degradarea se-adânceşte;

Suferinţa se înscrie prin dorinţe ce se-nfruntă

Viaţa este neînţeleasă, este – o permanentă luptă.

Iar ego-ul se-nscrie cu impulsuri fragmentare.

Urmărite-n mod habotnic prin lipsă de integrare Plăcerea şi neplăcerea: factorii ce-l definesc.

Timpul fiind dimensiunea, unde toate se-mpletesc.

Prinşi de-aceste energii suntem a lor jucărie.

Viaţa noastră e confuză, fără nicio bucurie;

Permanent preocupaji de-ale noastre împliniri Veritabili izolaţi prin oricare înfăptuiri.

Întrebarea ce şi-o pune fiecare-ncătuşat Este-aceea de-a cunoaşte, de a şti cu-adevărat.

De-i posibil să elimini ale vremilor erori.

Prinse-n perimetrul minţii ca absurde-nregistrări.

Totul este cu putinţă prin cunoaşterea de

sine;

Ce cuprinde-ntreaga minte, gândirea ce intervine la întâmpinarea vieţii. Flagranta nepotrivire cu atenţia-i văzută, dintr-o singură privire.

Simplitatea întâlnirii, fără vreo anticipare, în mod consecvent destramă energia-nrobitoare.

Şi prin ea, hidosul „sine”. O clipă eliberat.

Ca unitate deplină, eşti cu viaţa integrat.

De-acu ai o altă minte, prin extins-universală şi o energie pură, fără vreun suport, totală;

Şi nimic nu te distinge de oricare fericit Ce-a-ntâlnit pe „cel ce Este fără-nceput şi sfârşit”.

Astfel de-ntâlniri transformă, fără să existe scop.

Energia fragmentară a „ego”-ului miop.

Care vede şi socoate prin a lui dualitate.

Deformând Sacrul din viaţă – splendida Realitate.

Fiecare gând, dorinţă, scop, interes, ideal sau sentiment sunt. prin natura lor, energii şi imagini înregistrate memorial, care, în contact cu mişcarea vieţii, îşi manifestă prezenţa prin reacţii mintale. Aceste impulsuri mecanice cu sens dual definesc structura mărginită a omului ca „sine” sau „ego” creaţie tempo-spaţială.

Readucerea în prezent a unei dorinţe, de pildă, îi va mări acesteia energia purtătoare şi, cu fiecare repetare, va face din ea o adevărată obsesie. În acest mod, dorinţa respectivă împătimeşte individul până la nivel de sclavie,

degradâ**ndu-l** fizic, moral şi spiritual.

Nefericirea fiinţei umane este strict legată de abordarea vieţii ca structură egoistă, fundamentată pe acest gen de energii fragmentare.

Astfel, dorinţa de împlinire a unei plăceri, a cărei amintire ne-a rămas înregistrată în memorie din experienţele anterioare, conduce în mod fatal la divizarea fiinţei.

Atâta vreme cât interesul personal va constitui pivotul în jurul căruia ne ajustăm existenţa, vom fi mereu în conflict atât cu noi înşine, cât şi cu restul lumii. Căutarea insistentă a tot ce ne face plăcere şi fuga din faţa neplăcutului, ne transformă în nişte luptători nefericiţi. Şi, cu toate că trăim în societate, suntem totuşi nişte izolaţi, captivi ai acestor energii care ne automatizează întreaga mentalitate.

Viaţa, prin scurgerea ei normală şi firească, ne scoate în cale fapte, întâmplări, evenimente etc. Toate acestea sosesc şi pleacă, după propria lor lege. a cărei realitate noi, din păcate, o ignorăm. De fapt, toate câte ni le aduce mişcarea vieţii nu sunt altceva decât efecte naturale ale unor cauze pe care, câţiva, noi înşine le-am determinat.

Şi cum ar trebui să răspundem la toate acestea? Tot prin căutarea lipicioasei plăceri şi evitarea sau fuga din faţa neplăcutului? Nicidecum! Dacă totuşi o facem, prin această atitudine efectele devin la rândul lor noi cauze,

care, peste o vreme, le vom întâlni din nou ca simple şi fireşti ecouri ale acestor determinări.

Aşadar, cu mintea noastră particulară, condiţionată de energii fragmentare care funcţionează prin reacţii mecanice, nu vom putea niciodată să întâlnim, în mod real, prospeţimea şi noutatea vieţii în constanta ei mişcare.

În continuare, iată, ce perspectivă ni se oferă:

Simpla conştientizare a acestei neputinţe funcţionale determină mintea noastră să tacă. Iar odată cu această tăcere smerită, fiinţa noastră se integrează. Acest fenomen al uniunii psiho-somatice face ca mintea să capete o extensie infinită. Şi, în ipostaza de pace sau neclintire, suntem Conştiinţa atentă şi lucidă şi dispunem de o energie pură adimensională.

În această conjunctură, întâlnim, prin contopire, pe Nenumitul Oră început şi fără sfârşit, pe Cel ce a fost dintotdeauna şi va fi în veşnicie. Mai precizăm că numai întâlnirea cu Sublima Realitate îl face pe trăitor să vorbească în deplină legitimitate despre existenţa acesteia.

FIECE DORINŢĂ COSTĂ!

Când ne integrăm în viaţă, primim toate precum vin.

Nu-s probleme, nici conflicte; toate pier apoi deplin.

Vieţuind în armonie ştim precis ce-i de făcut.

Fiindcă prospeţimea vieţii dă soluţii prin tăcut.

O mişcare-acauzală în activul viu, prezent.
Face să dispară „eul”; insul e independent.
Căci condiţia-i de sclav este faptic dizolvată.
Altă cale nu există de-mplinire adevărată.
În astfel de-mprejurare ne-ncadrăm în necesar.
Viaţa însăşi, prin mişcare, e-nţeleptul îndreptar;
Niciun rost n-are dorinţa când nu-s sorţi de împlinire.
Când momentele întâlnite sunt constantă-mpotrivire.
Înţeleptul nu aspiră, numai în prezent trăieşte.
Mulţumit cu ce-i dă viaţă – „sinele” şi-l depăşeşte;
Bogăţia – adevărată stă în astfel de-mplinire.
Clipele-ntâlnite simplu împletite-s cu Iubire.
Dorinţele-şi au lăcaşul în ţinut egocentrist.
Tot ce e cuprins aicea e confuz, haotic, trist.
Linişte nu-i niciodată, teamă, zbucium şi conflicte întâlnite permanent, prin dorinţe indistincte.
Orice năzuinţă costă, preţul sigur îl plătim.
Fie odată cu dorinţa, fie-n timp îl întâlnim. Ca răspuns la ce a fost – impuls către viitor.
Cauza fiind strâns legată de efect, hotărâtor.
O dorinţă naşte alta, şir imens, o-ntreagă gloată.
Omul, cufundat în ele, îşi înscrie a lui soartă;
Şirul necurmat de vieţi prin dorinţe se

clădeşte.

Lor, pe veci încătuşat, „sinele” continuu creşte.

De robia lor scăpăm prin a noastră unitate.

Când cu clipa întâlnim unica Realitate;

Pacea, ordinea internă, totala independenţă.

Sunt condiţii necesare pentru Sacra Existenţă.

Viaţa este întocmai ca o apă curgătoare, aflată într-o neîncetată scurgere înnoitoare, determinată de Legea Universală a mişcării. Izvorâtă din veşnicie, ea curge spre veşnicie într-o constantă mişcare. Nimeni şi nimic nu-i poate pune stavilă şi nici nu-i poate schimba cursul normal impus de propria-i realitate.

Dacă această afirmaţie este în concordanţă cu adevărul de necontestat, atunci ne întrebăm: Care este relaţia noastră cu viaţa? O privim ca pe ceva separat de noi? Sau (referindu-ne la o comparaţie) stăm pe mal şi privim râul ca simpli spectatori? Ori ne azvârlim în mijlocul râului şi curgem odată cu el?

Când ne integrăm în viaţă, adică atunci când suntem una cu ea, privim toate evenimentele aşa cum vin ele, fără să opunem niciun fel de rezistenţă. Şi nici nu dorim altceva decât ceea ce este, de fapt, în acel moment.

În liniştea inerent survenită prin tăcerea minţii, primim din partea mişcării vieţii impulsuri intuitive în legătură cu tot ce avem de făcut pentru întâmpinarea corectă a clipei următoare.

Aşadar, întâlnirea noastră cu prezentul viu şi activ este o mişcare ariiyia, în care eul cu întreaga lui condiţionare este absent.

Această întâlnire directă, simplă şi spontană este unica modalitate a contactării Adevărului. În această conjunctură ne încadrăm în strictul necesar, legat de viaţă, a cărei mobilitate prospeţime ne îndrumă cu înţelepciune. În acest context în care ego-ul lipseşte cu desăvârşire, nu există niciun fel de dorinţă, de aspiraţie sau ideal. Înţeleptul nu trăieşte decât în prezent, mulţumit cu toate câte i le aduce viaţa, fără să aspire sau să dorească altceva decât ceea ce posedă în acel moment. Bogăţia şi farmecul existenţei constă în acea bucurie plenară oferită de inactivitatea minţii, care-i copleşeşte întreaga fire prin impulsuri de Iubire transformatoare. Dorinţele îşi au sediul în perimetrul limitat al ego-ului, în care nu există niciodată pace, armonie, bună-înţelegere. În acest climat confuz şi haotic, teama, conflictele şi zbuciumul sunt manifestări permanente atât ziua cât şi noaptea.

Fiecare dorinţă are repercusiuni dăunătoare pe plan fizic, psihic şi spiritual.

Dorinţa apare din lipsă de înţelegere a prezentului, sub forma conflictului dintre ceea ce este real şi ficţiunea la care aspirăm. Nemulţumirea noastră faţă de ceea ce ne oferă viaţa creează stări tensionale psiho-somatice însoţite de degradări morale.

Pentru uşurarea înţelegerii, aducem un

exemplu. Ne este foame şi sete. Însă, din păcate, noi visăm o masă copioasă, cu multe bunătăţi stropite din plin cu băuturi costisitoare. Dacă avem bani şi ele există pe piaţă, nimic mai simplu; le procurăm şi ne împlinim pofta. Dar dacă lipsesc aceste condiţii? De ce intervine această dorinţă, care, prin energia pe care noi înşine i-o dăm, pune stăpânire pe întreaga noastră fiinţă în aşa măsură încât deseori ne împinge să săvârşim chiar şi acte condamnabile? O dorinţă împlinită dă naştere la o altă dorinţă. Dorinţa de a avea tot mai mult devine un adevărat abis, care nu se umple niciodată.

Fiecare dorinţă ne costă, căci o plătim cu temeri, zbucium, deci cu implicaţiile respective pe ambele planuri atât aici, pe pământ cât şi la trecerea „dincolo”.

Dorinţele ţes pânza destinului fiecărei fiinţe omeneşti. Şirul de reîncarnări este indestructibil legat de gloata dorinţelor nesatisfăcute. Să mai evidenţiem şi faptul că în limbajul obişnuit noi vorbim de o multitudine de dorinţe, care, prin natura lor, ne răvăşesc şi ne tulbură liniştea sufletească. În realitate nu există decât o singură dorinţă, care îmbracă un număr imens de aspecte ce dau doar impresia că ar fi manifestări independente.

Dorinţa nu este nici bună şi nici rea; ea este o stare anacronică şi conflictuală care obstnicţionează înţelegerea vieţii în normala ei desfăşurare.

Pentru a conchide, să precizăm că starea de

Conştiinţă pură prin care omul complet întâmpină viaţa, are capacitatea de dezagregare spontană a oricărei dorinţe, chiar din clipa în care aceasta îşi împrăştie întregul ei conţinut egoist.

ILUMINAREA

Nu prin gând se împlineşte, ca o desfătare-a firii.

Efortul n-o cucereşte vizând scopul împlinirii;

Nu-i „ceva” imaginat de „ego”-ul insistent.

Ce se vrea realizat prin al său experiment;

Niciun sfânt n-o dăruieşte, din prisos sau ca răsplată Celui ce se chinuieşte să transforme a lui soartă;

Viaţa-ascetă, rogi, ofrande nu deschid nicio cărare Orbului, ca el să vadă splendida Iluminare.

Toate cele-nşiruite au constant aceeaşi sursă.

„Sinele” mereu părinte, insul prins în a lui cursă.

Nicicând strâmta mărginire nu-i în stare să cuprindă Ce e dincolo de gând şi-n Infinit să se extindă.

Har – impuls de claritate, strălucirea far de pată, în prag de Imensitate apare ca nechemată.

Se iveşte-n armonie, şi armonic ea pulsează.

Fiinţa-ntreagă-n bucurie, tot ce-apare integrează. Tu, structură fragmentară, zbuciumată, chinuită

Prin povara moştenirii, eşti deodată Infinită.

Ordinea, singurătatea, pacea, liniştea totală

Ţi-au dat clar Imensitatea: doar prin clipa actuali în această ipostazi necuprinsa ta structură

Energie-i ce creează altă lume, fără ură.

Dragostea şi bunătatea, mila şi înţelepciunea.

Sfetnici cu integritatea, îţi vor fi întotdeauna.

Fiinţa nouă – nou născută – făclie-i ce luminează.

Lumea asta hâdă, brută prin tine evoluează.

Lumea toată este-n tine, precum tu în lumea toată.

Şi la rău ca şi la bine, veşnic sunteţi laolaltă.

Iluminarea este un fenomen surprizi care deschide omului obişnuit cărarea spre măreţiile divine. Fenomenul este însoţit de două mutaţii, şi anume: Spargerea „ego”-ului şi transcendenţa fiinţei din lumea finită în cea Infinită.

Acest fericit eveniment nu este produsul minţii ştiutoare, nici al imaginaţiei şi nici al efortului de voinţă ca împlinire a unui scop sau ideal.

Nimeni nu ne poate oferi iluminarea. Niciun sfânt, maestru sau învăţător nu ne poate ajuta să ne-o însuşim în vreo formă oarecare.

Splendorile iluminării nu pot fi întâlnite nici chiar prin viaţa ascetă, ca efect sau rezultat al îndelungatelor privaţiuni sau rugăciuni insistente. Toate acestea sunt iniţiate şi urmărite de acelaşi „sine” interesat în mod permanent de împliniri egoiste. Şi „eul”, ca structură mărginită, nu poate în nicio împrejurare să înţeleagă ceea ce se află dincolo de perimetrul care-i determină limitele.

De îndată ce mentalitatea mărginită a omului obişnuit îşi dă seama de neputinţa ei, se smereşte

şi tace cu desăvârşire; atunci, înacea clipă, fiinţa – ca unitate deplină, în perfectă armonie şi claritate

— Cunoaşte prin trăire directă bucuria acauzală.

Frecvenţa unor asemenea clipe va determina, câţiva, fisurarea cetăţii „ego”-ului de care aminteam la început. În acel moment, un om nou, cu o nouă mentalitate, ne defineşte ca fiinţă completă, capabilă să funcţioneze prin identificare cu Energia Cosmică.

În noua ipostază, dragostea, frumuseţea, bunătatea, înţelepciunea şi Iubirea statornicesc cu puritatea lor Iluminarea întregii fiinţe.

Un asemenea trăitor, prin simpla lui existenţă, va constitui un punct de sprijin şi un fericit impuls pe linia mereu ascendentă a evoluţiei pe plan universal. Fiindcă prin om lumea progresează, căci omul şi lumea întreagă provin din acelaşi Izvor al existenţei, care nu are început şi nici sfârşit.

INTEGRITATEA

Incomplet tot timpu-i omul, „părticică şi fragment”.

Când nu întâlneşte clipa în a ei Imensitate;

De aceea se cuvine să-nţelegem în prezent

Neputinţa omenească, lipsa ei de unitate.

Ce anume fragmentează, sfâşie şi întărâtă.

Creând haosul în lume pe fond agresiv, dement?

Dup-această întrebare fiinţa-mi e complet tăcută

Şi, c-o minte liniştită *sunt* acest experiment.
Astă minte liniştită, clară-n inactivitate.
Una-i cu Imensitatea, drept Minte Universală;
Ea cuprinde şi-nţelege fără vreo dificultate.
Orice fenomen de viaţă – contactare integrală.
Integrarea-i compromisă când există ataşare De persoane, (ară, neam ori obiecte râvnite.
De sisteme şi metode, de credinţe-nrobitoare Sau cumul de cunoştinţe, drept avere socotite.
De suntem una cu ele, ne subjugă pe deplin;
Veritabili sclavi ajungem prin a lor apreciere;
Teama, zbuciumul, durerea este zestrea lor ţie chin; Nebuloasă-ntreaga viaţă, când e prinsă de plăcere.
Iar în plus mai observăm forme de dualitate.
Psihologic, mă desprind de-a lumii complexitate;
Izolat sunt în tot timpul când apreciez prin mine Tot ce văd şi ce aud, rupt de-a vieţi i-nsemnătate.
Când trecutul intervine se creează sciziune „Eu” mai altfel decât „tine”; comparăm, apreciem.
Aprobăm, dezaprobăm; trăim în diviziune Ca purtaţi de valul vieţii, şi Adevărul nu-l vedem.
Când purtarea cea greşită este evidenţiată, în cuprinsul falsităţii Adevărul ni s-arată.
Cu el, claritatea minţii, fiinţa noastră Integrată
De dimensiuni eterne – în Nemărginit

purtată.

Doar ca fiinţă integrală suntem „Homo sapiens”.

Detaşaţi de timp şi spaţiu, o reală înţelepciune.

Câte întâlnim în viaţă au de-acuma un consens.

Radicale transformări prin Sfânta Inacţiune!

În genere vorbind, oamenii funcţionează rareori ca fiinţe complete, ci doar ca bucăţele, deci ca fragmente incapabile să întâlnească şi să înţeleagă în mod corespunzător Imensitatea. Cu ajutorul acestei teme, vom încerca acum şi aici să dezlegăm misterul acestei neputinţe omeneşti.

Cine este oare vinovat de această consecventă diviziune cu urmări atât de nefaste – haos şi dementă – existente astăzi în întreaga lume?

După această întrebare, întreaga noastră fiinţă, perfect atentă şi nemişcată, dispune de o minte liniştită care, de fapt, trăieşte experienţa directă a integrării. O asemenea minte lucidă, devenită clară prin inacţiune, se extinde la Infinit şi capătă calitatea de Minte Universală. Ea cuprinde şi înţelege, prin integrare, fără nicio dificultate orice fenomen de viaţă.

Ca fiinţă deplină – corp şi psihic: unitate – perfect armonioasă, iată ce mai descifrăm:

Mai întâi, ni se revelează faptul că mintea condiţionată nu poate fi o minte inteligent funcţională, fiindcă prin structura ei este înrobită

diferitelor influenţe ale trecutului. Orice ataşament faţă de persoane, obiecte, credinţe sau metode etc. ne subjugă. Devenim sclavii lucrări lor pe care la posedăm, fie că este vorba de avere, fie de acumulări memoriale. De aici izvorăsc temeri, zbucium, amărăciuni, care afectează în mod permanent întreaga existenţă a omului.

De asemenea, mai observăm că această minte personală, susţinută de înscrisuri perimate, creează dualitate şi izolare de restul lumii. Toate câte le întâlneşte, ea obişnuieşte să aprecieze, să judece, să aprobe sau să condamne, potrivit propriilor calapoade.

Ori de câte ori intervine trecutul, ca ştiutor, el prilejuieşte disensiuni, contradicţii, conflicte, care obstrucţionează înţelegerea şi trăirea Adevărului.

Dacă este evidenţiată falsitatea comportamentului, în această deconspirare a irealului ni se revelează Adevărul. Iar în luciditatea minţii, ca fiinţe complete, ne identificăm cu Necuprinsul.

Numai prin Sacra inacţiune întâlnim adevărata înţelepciune şi Iubire care, prin simpla lor prezenţă, transformă radical omulfragmentat, temător, plin de ambiţii şi orgolii dezgustătoare.

Să mai amintim că Homo Sapiens îşi justifică denumirea şi comportamentul numai ca plenitudine a fiinţei, în perfectă uniune cu Adevărul absolut.

IMOBILITATEA MINŢII

Structurat prin timp, „ego-ul” permanent e agitat, Cunoştinţele-adunate fac din el un posedat.

Fiindcă tot ce-adună omul îl subjugă, stăpâneşte.

Când această ficţiune firul vieţii-l răsuceşte.

Din cumul de cunoştinţe naşte-îndat-infatuarea.

Omul îşi dă importanţă – rădăcini prinde-ngâmfarea.

Ambiţia şi trufia zămilesc numai conflicte;

Degradarea se exprimă prin manifestări smintite.

Privind viaţa prin trecut, chiar nimic nu se-nţelege.

Insul, mai nedumerit, doar amărăciuni culege.

Noutatea din prezent, încontinuu diferită.

Cere să-i ieşim în cale cu o minte potrivită;

Mereu nouă-n pas cu clipa – permanentă prospeţime;

Numai astfel se va-nscrie integrala acţiune, în măsură să transforme hâda omului structură.

Rostuită de trecut prin a vieţii aventură.

Numai când trecutul tace, când gândirea se opreşte, în acea clipă de pace, minte nouă se iveşte.

Noi celule cerebrale sunt acuma uzitate în măsură să-nţeleagă permanenta noutate.

Imobilitatea minţii ne desprinde de trecut.

Numai când suntem atenţi dând la spate ce-i

ştiut

O cere respectul vieţii – vădita-i Sacralitate
Cuprinsă-n tot Universul ca certă Realitate.

Mintea-n noua ipostază, fiind total independentă.

Vede, ascultă, şi-nţelege: fiinţa-ntieagă e prezentă;

Faptele ce se succed vin cu-a lor însemnătate.

Totu-i clar interpretat, fără vreo dificultate.

Numai cu astfel de minte viaţa-i prinsă-n bucurie.

Griji, tristeţi sunt anulate, când în noi e armonie.

Iar menirea rostuită pe Pământ, e împlinită
Existenţa împletită cu Iubirea nesfârşită.

Insul, ca personalitate sau „ego” structurat psihologic pe experienţele trecutului, se manifestă ca o trestie bătută de vânt, în continuă agitaţie.

Cunoştinţele adunate şi înregistrate memorial fac din el un posedat. Fiindcă tot ceea ce omul adună îl subjugă şi îl stăpâneşte în aşa măsură, încât face imposibilă întâlnirea lui cu frumuseţea clipei. De fapt, nu acumulările sunt ceva de incriminat. Dimpotrivă! Multe din ele sunt chiar necesare pentru o mai bună orientare în viaţă. Răul sau pericolul constă în importanţa psihologică pe care ne-o atribuim pe baza lor.

Din simpla autoapreciere se naşte îngâmfarea. Apoi, prin amplificare, apar vanitatea, orgoliul, trufia cu impulsuri ambiţioase, în final,

toate acestea zămislesc contradicţii şi conflicte cu înscrisuri degradante de manifestări smintite.

De fiecare dată când întâmpinăm noutatea vieţii cu ecranul acumulărilor noastre memoriale – ca realizări ale unor trăiri anterioare – vom culege numai necazuri şi amărăciuni. Fiindcă noutatea prezentului, diferită de la o clipă la alta, ne obligă să-iieşim în întâmpinare cu o minte potrivită, capabilă să înţeleagă veşnica ei prospeţime şi fmmuseţe înnoitoare.

Prin urmare, numai o minte nouă ne oferă însuşirea de fiinţă completă, capabilă să înţeleagă şi să acţioneze corespunzător pentru transformarea radicală a structurii egocentrice, de care aminteam la început. Tacă, deci, mintea veche – creaţie a timpului – obsesivă şi traumatizantă!

Îndată ce ea îşi curmă întreaga pălăvrăgeală, în acea clipă de răgaz noi celule cerebrale intră în funcţiune, făcând astfel posibilă corecta înţelegere a noului adus de mişcarea viului.

Singurul instrument folosit la desprinderea minţii de trecutul său este Atenţia lucidă. Ea este întocmai ca o flacără, cate arde şi dizolvă tot ce întâlneşte în cale, fără să lase în urma ei reziduuri memoriale. De. fapt, această străfulgerare luminoasă ne este solicitată chiar de respectul pe care trebuie să-l acordăm realităţii Sacrului.

Noua minte, total independentă de trecut, vede, ascultă şi înţelege cu întreaga fiinţă realitatea faptelor care se succed, dându-le

importanţa cuventlă şi corecta interpretare, fără niciun fel de dificultate.

Întreaga mişcare a vieţii întâmpinată cu o asemenea minte se înscrie, în mod natural, printr-o constantă bucurie. Orice grijă, teamă sau tristeţe sunt spontan dizolvate în climatul de seninătate şi armonie care ne-a cuprins întreaga făptură.

În final, să ne reamintim cât mai des, că scopul coborârii noastre la reîncarnare este acela de a întâlni Sublima Iubire, care ne uneşte cu Divinitatea. Când omul nu se cunoaşte nu-i nici pace, nici lumină.

La tot pasul timorat, în confuzie deplină.
Caută cu disperare o anume siguranţă.
Ca temei interior, încărcat de importanţă.
Deci, din lipsă de-nţeles, naşte identificarea.
O unire cu „ceva” ce-i conferă asigurarea.
Care-i dă o siguranţă împlinită zi de zi, în ce spune, în ce face, ca şi-n modul de-a gândi.

Într-o astfel de postură, omul este prizonier Scopului mult urmărit de „ego-ul” său mizer.

— Care vede şi socoate dup-a lui încătuşare –
Orb şi surd străbate viaţa în eternă frământare.
De nenumărate ţeluri „eul” trainic se agaţă.
Urmărind o împlinire pentru viaţa lui semeaţă:
Când pe semen îl percepe ca pe-un om deosebit De îndată îl imită prin gest, vorbe şi privit;
Identificări cu ţară, neam sau clasă socială.

Crez politic, de credinţă, ori formulă ideală.

Şi oricărei plăsmuiri cărei insul se dedică, îi conferă importanţă împletită strâns cu frică.

Căci în lume totul trece, lumea este pieritoare.

De la un moment la altul e o veşnică schimbare.

Teama zbuciumă tot timpul, obsedant şi incisiv.

Omul dirijat haotic de „ego-ul” său fictiv. Când suportul cel precar este conştientizat

Şi-nţeles aşa cum este, omul este integrat.

El, în noua ipostază, trăieşte atemporal.

Şi eternitatea vieţii îi este temei real.

În noua dimensiune nu-s nici temeri, nici conflicte.

Nu există dezacorduri sau formule-nchipuite.

Adevărul se trăieşte – fără fond memorial.

Fiinţa fiind armonioasă făptuieşte-acauzal.

Când omul nu cunoaşte modul său de funcţionare, în el nu există nici lumină şi nici pace, armonie, echilibru. În mod frecvent confuz şi haotic, timorat la tot pasul de o viaţă neînţeleasă, el caută cu disperare o anumită siguranţă în lumea lui interioară.

Din lipsă de înţelegere, el alege „ceva” din nenumăratele lui acumulări memoriale, în speranţa că opţiunea respectivă i-ar putea oferi anumite asigurări de continuitate. În acest fel, bietul om devine prizonier al unei formule de viaţă aleasă de „ego-ul” său, care raportează la propria

lui îngustime tot ce întâlneşte în cale. El străbate viaţa aidoma unui orb şi surd, într-o permanentă frământare.

Iată şi câteva exemple de care eul se ataşează, urmărind o anumită împlinire ca ideal de viaţă: Maestrul, gurul, învăţătorul, în care el vede modelul de urmat, devine de-ndată obiect al identificării. Fidel până la sacrificiu, îl imită în tot ce spune, ca şi în gesturi şi acţiuni.

Altul se identifică – înrobindu-şi în acelaşi mod existenţa – cu un crez politic, religios, cu o etnie, clasă socială, ţară etc. Alteori, identificarea se rezumă la o formulă ideală, pe care o repetă fără încetare.

Indiferent de formula idealistă căreia insul se dedică, aceasta îi conferă o falsă importanţă, asociată în chip nedespărţit de fenomenul de teamă. Idealul poate fi contrazis şi întunecat de un alt ideal; maestru! ales poate fi depăşit de altul sau poate să moară etc.

Teama este ceva natural, fiindcă în lumea pe care o străbatem totul trece, totul se deteriorează, totul piere mai devreme sau mai târziu.

De la o clipă la alta, se produc neîncetate schimbări. Şi fiecare iniţiativă a omului, ca entitate fictivă – „ego” obsedant şi posesiv – nu poate recolta decât teamă, zbucium, frământări şi o permanentă incertitudine.

Dar de îndată ce acest suport precar este conştientizat şi apreciat ca atare, practicantul întâlneşte propria integrare. În noua ipostază, el

trăieşte starea de atemporalitate, unde permanenţa viului constituie temeiul de nezdruncinat al propriei existenţe.

În noua dimensiune dispar temeri, contradicţii, fiindcă nu există nici formule închipuite, nici dezacorduri. Aici întâlnim şi trăim în uniune cu Adevărul Absolut – ca fiinţă umană completă – pe clipe în eternă mobilitate.

Pentru evitarea unor eventuale nedumeriri se impun câteva precizări:

Orice identificare psihologică, fundamentată pe mintea cunoscătoare, este incapabilă să conducă pe practicant dincolo de condiţia umană. Mai mult decât atât: ea amplifică importanţa „ego”-ului, ca şi stările tensionale psiho-somatice.

Când practicantul atinge însă pasivitatea minţii, în acea clipă de experienţă directă el este îmbrăţişat de Adevăr, iar identificarea cu Realitatea se concretizează în afara voinţei lui. Din această identificare decurg inestimabilele împliniri spirituale. Nimic static, nimic mort, nicăieri încremenire în întregul Univers. Totul este în rotire;

Chiar natura zisă-moartă, în profunda ei esenţă.

Urmează aceeaşi lege – o mişcare inerentă.

Noutatea şi mişcarea pas la pas îngemănate sunt mereu nedespărţite, generând unicitate.

Clipa – acul de ceasornic – folosită-n Infinit.

Prinsă în Eternitate, cu ea, totul consfinţit.

Clipa fiind de-a pururi nouă, e de fapt şi

creativă Consecventă noutate prin impuls evolutiv Nicăieri în Univers nu există repetări.

Fenomene-ncremenite – statice, pietrificări.

De vrem noul să-ntâlnim, ni se cere-a fi la fel;

Nu ne-ntoarcem în trecut, nu urmăm vreun model; Deci, golită-ntreaga minte de trecutul însumat.

Nici spre viitor nu mergem prin metode de urmat.

Simplu! Se priveşte clipa – viaţa cum se derulează, între noi şi-a ei mişcare nimic nu se-nsinuează Prin care să se strecoare eu-ngust şi limitat.

Creator de analize şi de fals imaginat.

O asemenea-ntâlnire ne transcende-n Infinit.

Prin a clipei noutate, nesfârşiţi am devenit.

Spontan, însă, ne desprindem pentru clipa ce urmează, şi nimic nu se reţine, nimic nu se-anticipează. Puritatea inocenţei – pavăză-i însoţitoare.

Cu fiecare-ntâlnire, fiinţa este creatoare.

Şi se naşte-o altă lume, unde mila şi dreptatea îşi dau mâna cu-omenia, cu Iubirea, bunătatea.

Dar schimbarea de fiinţă nu se face prin dorinţă.

Nu gândirea operează prin eforturi şi voinţă.

Toate-astea-s doar „ego-ul”, ce-n a timpului vâltoare Nu e-n stare să-şi aducă o reală transformare.

Instrumentul iar de greş – unic ca eficienţă.

E Atenţia Globală, ce-n strânsă interferenţă cu a viului mişcare, n-are centru, motivare Nu este un scop în sine, nici nu este concentrare.

Pentru a fi-nţeles momentul, importanţa clipei nude.

Ţi se cere-a-i da respectul; uită clipele, secunde.

Ce s-au scurs anterior, toate arse prin trăire.

Tot ce-a fost – de-a pururi mort – e obstacol la-ntâlnire.

În întregul Univers nu există nimic static, mort, în stare de încremenire. Totul, dar absolut totul, se află într-o veşnică mişcare. Chiar în natura zis-moartă tronează aceeaşi imanentă lege a mişcării.

Iar mişcarea şi noutatea, aflate într-o perfectă îngemănare, se afirmă ca unicitate. În acest context, clipa reprezintă acul de ceasornic folosit de Infinit pentru înregistrarea mişcării Eternităţii. Ea fiind totdeauna nouă, este totodată creatoare şi transformatoare în mod ascendent, progresiv.

După aceste consideraţii de ansamblu, să vedem care ne este atitudinea reală, corectă şi logică, la întâlnirea cu clipele vieţii, singurele în măsură să opereze mutaţii radicale în structura noastră psihologică.

Ca să putem întâlni noutatea viului, ni se cere să-i ieşim în întâmpinare în chip asemănător. Aşadar, nu ne întoarcem la trecut, la ceea ce a fost, şi nici nu ne proiectăm spre viitor, în

urmărirea imaginativă a vreunui scop sau ideal de împlinit.

Prin urmare, cu mintea complet golită, privim cu simplitate viaţa aşa cum se desfăşoară ea. Între noi şi mişcarea vieţii nimic nu se interpune sub formă de imagini, aprecieri etc. O asemenea întâlnire simplă şi directă a clipei, ne transcende spontan din dimensiunea finită în Infinit.

Şi la fel de fulgerător ne desprindem, ca să fim iarăşi liberi, deci complet disponibili pentru întâlnirea cu clipa care urmează. Nu se anticipează nimic şi nici nu se reţine ceva din clipa trăită.

Puritatea, inocenţa minţii ne însoţeşte în mod constant, făcând din fiecare clipă prilej de fiinţare creatoare. Cu acest mod de „a fi”.

— De Conştiinţă pură – noi înşine construim o nouă lume în care Iubirea, frumuseţea, mila şi bunătatea se înscriu ca însuşiri reale, care influenţează în mod pozitiv întreaga omenire.

Ţinem să subliniem că diversele crezuri, idealuri, dorinţa şi efortul susţinut de voinţă, nu operează transformări benefice reale. Fiindcă toate aceste mijloace sunt iniţiate şi susţinute de către „ego”.

— Structură limitată – care nu-şi poate aduce sieşi mutaţii radicale.

Nu neglijaţi această onestă semnalare!

Practic şi în această temă se atrage atenţia că o minte condiţionată tempo-spaţia! nu poate să-

şi aducă sieşi transformări sfinţătoare ci doar simple schimbări de suprafaţă. Or, toate aceste operaţii cosmetice nu fac altceva decât să-i dea o şi mai mare importanţă şi autoritate sinelui personal sau ego-ului.

Descoperirea rătăcirii, a drumului greşit, vă aparţine în întregime şi asta solicită muncă personală, perseverenţă, dublată de o foarte mare doză de sinceritate în faţa propriilor reacţii memoriale. Nu acceptaţi nimic din ceea ce afirmă şi susţine autorul, decât după ce veţi descoperi singuri realitatea faptelor, care, prin natura lor, nu pot fi contrazise sau negate.

Instrumentul infailibil, unic prin eficienţa lui, de care ne servim.

este Atenţia globală care, la întâlnirea cu viaţa nu are centru şi nici margini, nu este nici scop şi nici produs al acumulării.

Fiecare moment de viaţă ne cere să acordăm tot respectul cuvenit Sacrei Realităţi, prin eliminarea completă a întregului trecut perimat şi anacronic ca şi a viitorului imaginativ şi nesigur.

ÎN CE FEL ÎNTÂLNIM CLIPA

Timpul, măsură a vremii, prin clipe înregistrat.

Separat de veşnicie, prin el însuşi limitat.

Permanent merge-nainte, înapoi nu se întoarce, încontinuu noutate, de vechi veşnic se desface.

Acest timp, zis cronologic, e procesul natural care nu stârneşte lupte, căci bazat e pe real.

Bine încadrate-n el, se-mplinesc toate prin sine.

O firească consecinţă de-mpliniri prin acţiune.

Cu totul nepotrivit este timpul psihologic.

Când înregistrăm mintal fie logic sau ilogic, întâmplări, evenimente cărora le dăm amploare, încercând o retrăire printr-o simplă repetare.

Atunci, retrăirea clipei ce câţiva s-a ofilit va crea neîndoielnic sfâşiere şi conflict între clipa actuală şi cea dusă, decedată.

Viaţa nemaifiind viaţă, ci doar o trăire moartă.

Toată tragedia lumii e-nscrisă-n acest deces!

Dar putem să descifrăm tot acest dement proces.

Demascând direct, spontan, a „ego-ului” structură Ce-axată-i pe-amintiri din a vieţii aventură.

Când vedem că noua clipă e vădit realitate.

Ne mai ducem în trecut, căutând clipele moarte?

Iată, omule de azi, temător, nefericit şi atât de-ncătuşat.

Ce splendori ţi se oferă, când de timp te-ai detaşat!

Practic, dacă-ntâlneşti clipa, întâlneşti Eternitatea;

Şi, prin ea, faptele-s limpezi – una cu Realitatea;

Nici probleme, nici conflicte, dusă e şi-

amărăciunea

Viaţa ţi-e netulburată. Asta este înţelepciunea!

Fiinţa-ntreagă-i dominată de Iubirea creatoare.

Care operează tainic transformări înnoitoare.

Şi, prin tine, lumea-ntreagă merge dârz către progres.

Străbătând mai grabnic calea ce o are de purces.

Timpul, ca măsură a vremii, se înregistrează pe clipe de existenţă. Separat de veşnicie, el este, prin sine însuşi, relativ şi limitat. Totdeauna în mişcare constantă, nu face niciodată cale întoarsă şi se desprinde spontan de tot ce s-a consumat.

Acesta este timpul cronologic pe care-l folosim în existenţa noastră la nivel fizic. Ca fenomen natural, el nu creează conflicte, fiindcă este bazat pe real. Încadrarea în acest timp, se înscrie ca necesitate obligatorie pentru buna desfăşurare a vieţii pe planul fizic.

Însă cu totul diferit se prezintă timpul psihologic. Acest timp. fundamentat pe amintirea unor trăiri şi informaţii anterioare, conservate memorial, reprezintă un adevărat obstacol la întâmpinarea şi înţelegerea clipei prezente.

Readucerea în prezent a clipelor trăite câţiva – acum simple imagini moarte – creează stări conflictuale, confuzie şi haos Această ilogică suprapunere a unor amintiri – ca lucruri perimate peste clipele prezente, pline de viaţă – se înscrie

ca o repetare a unor trăiri moarte.

Întreaga tragedie a lumii este determinată de această nefirească repetabilitate. Iată cum, ajutaţi de „Cunoaşterea de Sine”, am aflaică acest timp psihologic este creaţia aceluiaşi inamic al omului, – „eul personal” arogant şi plin de importanţă.

De acest intrus, camuflat de astă dată sub masca timpului psihologic, nu ne izbăveşte nimeni. Eliberarea stă în puterea fiecăruia. Vremurile o cer, o impun chiar!

Dacă prin experienţa noastră directă, am descoperit că fiecare clipă care se scurge neîncetat spre Veşnicie este realitate absolută, ne mai întoarcem oare la clipele trecutului?

Iată, omule de azi, temător, nefericit şi atât de încătuşat, ce splendori ţi se oferă când te detaşezi de timp şi de condiţionare! Practic orice întâlnire cu clipa ne oferă Eternitatea şi, prin ea, toate se limpezesc în lumina clară a realităţii. Niciun fel de probleme, conflicte sau amărăciuni nu-ţi mai tulbură existenţa, fiindcă prin munca ta ai atins înţelepciunea.

De aici încolo întreaga fiinţă este condusă de Iubirea creatoare, care, prin ea însăşi, transformă şi înnobilează. Tu ca trăitor dezgolit de tot ce a fost, influenţezi fără să conştientizezi întreaga omenire, grăbindu-i îndelungatul proces al evoluţiei pe Pământ.

ÎNCEARCĂ!

De mii şi mii de ani, al Terrei cetăţean.

Nemulţumit continuu, în clipe, an de an

Mereu ai tot sperat s-atingi supremul ţel şi-a ta meschinărie să o transformi prin el!

Prin tatonări timide, de toate-ai încercat.

La stele, animale, statui te-ai închinat!

Din oameni, zei făcut-ai, şi lor te-ai devotat.

Religii prinse-n crezuri mult timp te-au dominat! Şi care ţi-e bilanţul? Ce vezi de fapt, în tine? Atins-ai Necuprinsul sau Sfânta Acţiune? Degrabă te-ndoieşte, când dă răspuns gândirea, Care-i mereu trecutul, cuplat cu amăgirea.

Ascultă doar o clipă prietenul de drum.

Al cărui tot trecut fu transformat în scrum. Eliberat de timp, trăieşte prin „acum”, Conflicte, contradicţii nu mai apar nicicum!

Cunoaşterea de sine e singur-abordare.

Care desprinde omul de-a lui încătuşare; Desprins de mărginire, atinge Infinitul.

Cu el în contopire, dispare tot finitiul!

Opreşte-te o clipă, este îndemnul său Azvârle cât mai grabnic întreg trecutul tău! Filosofii, religii, metode, ritualuri.

Căci toate, laolaltă, sunt vane idealuri.

Să le priveşti în faţă cu-atenţie totală.

Nimic să nu doreşti în clipa acreală! în golul cel imens al simplităţii minţii.

Dispare tot trecutul înscris sub pragul frunţii.

Eliminate toate şi nedorind nimic.

Devii Imensitate! Iar „sinele” pitic De-a pururi va dispare cu fiece trăire.

Iar mintea cea bătrână rămâne amintire.

Încearcă chiar acuma, e-ndemnul insistent,

De-a te privi spontan, în fiece moment.

Oricare gând, imagini – reacţie-a gândirii. Numai privite simplu dau Sacrul împlinirii. CUNOAŞTEREA DE SINE o dată începută – ca experienţă directă – cu fericita întâlnire a clipei prezente, se extinde la nesfârşit. Ea curge împreună cu mişcarea permanentă a vieţii, dinspre veşnicie şi se îndreaptă către veşnicie. Nu cunoaşte fenomenul repetării, nu face cale întoarsă şi nici nu se opreşte vreodată. Aşadar, ea nu întruneşte niciuna din însuşirile vreunei teorii sau metode convenţionale.

Indestructibil legată de scânteierea clipei, cunoaşterea se manifestă, prin constanta ei prospeţime şi mobilitate, ca o veşnică încercare de a cuprinde şi înţelege fulgerător realitatea momentului respectiv.

După aceste sumare consideraţiuni, să vedem ce au făcut înaintaşii noştri de îndată ce au conştientizat că funcţionează defectuos. Nemulţumirea faţă de propria gândire a constituit un prim factor de progres spiritual. Până la acea dată, omul era un adormit, prins în mrejele obişnuinţelor acceptate ca stări inevitabile.

Prin urmare, cu prima sclipire a inteligenţei, el îşi vede modul defectuos de gândire ca şi întreaga meschinărie, şi încearcă o gamă variată de soluţii pentru propria lui redresare. Şi iată-l pe îndepărtatul nostru strămoş cum caută sprijin în lumea exterioară, în acest fel a ajuns să se închine la Soare, la Lună şi stele; apoi, coborând privirea

pe pământ şi-a pus nădejdea în pomi, gâze, animale, obiecte sau statui făcute de propria-i mână, dându-le însuşiri imaginare după cum o cereau nevoile sale.

În continuare, s-a trecut la zeificarea oamenilor. Apariţia unor spirite de înaltă moralitate, neînţelese de mulţimea ignorantă şi temătoare, a dat naştere la diferite credinţe organizate sub formă de religii.

Lumea pe care o străbatem în actuala noastră viaţă, a ajuns la acest nivel de evoluţie spirituală. Oamenii îşi pun nădejdea într-un dumnezeu imaginar. Iar credinţa lor este întreţinută şi totodată exploatată de către organizarea ierarhică care administrează acest aşa-zis adevăr.

Aşadar, după ce am luat în considerare, în mod foarte sumar, întregul set de tentative de redresare spirituală, am ajuns la credinţa practicată şi susţinută de către religii.

Acum, în mod firesc şi logic, ne întrebăm: Care este rezultatul final? Fiindcă numai calitatea rezultatului confirmă sau infirmă adevăratul dram pe care înaintăm! Ce observăm, în mod real, în noi înşine? Am atins cumva Necuprinsul, adică pe Dumnezeu, prin descoperirea esenţei noastre divine? Am descoperit ce este acea Sfântă acţiune, care destramă întreaga ficţiune a trecutului psihologic ce ne domină şi înrobeşte?

Dacă gândirea obişnuită încearcă să ne amăgească cu răspunsuri liniştitoare, să ne

îndoim, fiindcă ea este trecutul limitat, cuprins în sfera amăgirii.

Şi iată ce vă oferă autorul, care a cunoscut toate capcanele condiţionării. Nemulţumit de rezultatele diferitelor reţete spirituale oferite de condiţionarea umană, a trecut în mod hotărât la „Cunoaşterea de Sine”, care, în final, i-a spulberat întregul trecut. Eliberat de structura tempo-spaţială, el trăieşte prin „acum”, adică în relaţie directă cu prezentul, în care orice stare tensională dispare nemijlocit.

De aceea vă recomandă, cu toată căldura, convingerea şi asigurarea, că dispuneţi de întreaga capacitate pentru a încerca practicarea cunoaşterii prin întâlnirea cu reacţiile propriei minţi. Practicarea corectă vă eliberează de fictivele valori ale finitului şi vă dă posibilitatea identificării cu Infinitul.

Pentru atingerea acestei unice performanţe vi se cere un singur lucru: să staţi faţă în faţă cu reacţiile minţii care vă subjugă şi vă domină necruţător.

Tot ceea ce aţi acumulat memorial şi în care v-aţi pus nădejdea sunt idealuri deşarte, fie că se sprijină pe religii, fie pe concepte filosofice, metode sau ritualuri amăgitoare.

Întâmpinaţi toate acestea cu ajutorul Atenţiei globale. Este o simplă şi directă contactare, în care nu se are în vedere niciun scopşi nici nu se aşteaptă vreo împlinire misterioasă. Simpla şi nemijlocita întâlnire dizolvă şi împrăştie toate

faptele, care din ignoranţă şi temeri au fost înregistrate memorial.

Astfel eliberaţi şi fără să doriţi ceva în plus, piticul „ego” sau „sine” dispare odată cu mintea bătrână şi neputincioasă. Încercaţi chiar acum, când citiţi aceste rânduri, să vă priviţi în mod spontan, în fiecare moment, orice imagine, gând, dorinţă, orice reacţie a memoriei ca gândire anacronică.

Concomitent cu simpla privire sau ascultare, se realizează integrarea fiinţei şi se înscriu veritabile împliniri spirituale cu valoare universală.

ÎNTÂMPINAREA VIEŢII

Când funcţionăm ca „ego” – ca minte particulară.

Toate le întâmpinăm cu gândirea fragmentară;

De tot restul izolaţi, judecăm, apreciem cu trecute acumulări, şi conflicte generăm.

Suntem opera lui „ieri” – timpului ce ne-a format.

Ce vedem sau auzim prin trecut e judecat.

Asemeni unor roboţi, programaţi a da răspunsuri Potrivit cu-nregistrarea, imprimată prin impulsuri.

În plus ce mai constatăm: că înverşunatul „eu”.

Prin oricare acţiune, se agită tot mereu Caută doar ce-i convine şi respinge ce-i displace;

E tot timpul încarcerat în îngusta-i carapace.

În această închisoare este zarvă şi furtună.

Dorinţe ce se confruntă prin opinia hapsână,
Fiecare urmărind cap de-afiş să se-mplinească,
Celelalte – subjugate printr-o logică firească.

Iată-ne, deci, faţă-n faţă cu viaţa în mişcare,
Proaspătă, înnoitoare fără nicio repetare.

E ratată întâlnirea între vechi şi ce-i prezent,
însă asta face omul în tot timpul, consecvent.

Viaţa în tot timpul alta, un „întreg" ce se-nnoieşte,
Clipa revelându-şi sensul omului care o-ntâlneşte;
înţelesul ei ne cere – absolut, imperativ.

Prospeţime pe măsură, fără preget, intensiv.

Ce avem de rezolvat!… este mintea încărcată
care trebuie să tacă la-ntâlnirea adevărată
cu a vieţii prospeţime, care curge făr-oprire,
Vădită Realitate ce-i cu clipa-n contropire.

Iar de vrem să regăsim înăuntrul de fiinţă
să-ncercăm desprinşi de ţel sau de-o vagă năzuinţă
să ne facem Sacral vas, gol de orişice trecut
Disponibil a cuprinde ce e viu şi-acum născut.

Practic, e tăcerea minţii. Mintea cea
îmbătrânită Care-n nourul de gânduri e continuu
încâlcită, Trebuie văzută clar, cu atenţia totală
Existenţa se cuprinde în clipita actuală.

Când trecutul din noi tace devenim
Imensitate Una cu tot Universul – Splendidă
Integritate, Fericirea fără margini ne cuprinde-
ntreaga fire, Nimic mai de preţ pe lume ca această
întâlnire!

Noi putem ieşi în întâmpinarea vieţii fie ca
fiinţă completă, fie doar ca un biet fragment. În

prima ipostază funcţionăm ca un întreg

— Corp şi psihic în perfectă armonie – „acum şi aici”.

În a doua alternativă ne manifestăm ca „sine personal”, prin natura lui fragment, care încearcă să explice prezentul folosindu-se de impulsuri memoriale perimate. Adică o parte din fiinţa noastră se află în prezent şi alta, undeva în trecut. Or această diviziune este incapabilă să cuprindă şi să înţeleagă corespunzător întregul vieţii.

Aşadar, ori de câte ori folosim mintea noastră ştiutoare la întâmpinarea vieţii, totul este confuz, haotic şi generator de stări conflictuale. Întrucât suntem creaţia lui ieri – a timpului anterior care ne-a format – tot ceea ce vedem şi auzim vom interpreta în funcţie de trecut.

Iar ca structură egoistă, suntem însetaţi după tot ce ne face plăcere şi respingem cu violenţă ceea ce ne displace. Interesul personal constituie, de fapt, pivotul în jurul căruia ne ţesem pânza propriei vieţi. Şi tot el alimentează îndemnul construirii propriei închisori, în care trăim ca veritabili prizonieri.

În această izolare, rareori întâlnim clipe de adevărată odihnă. În rest, multă zarvă, agitaţie, zbucium şi uneori adevărate furtuni, care se declanşează între dorinţe aflate în confruntare, fiecare aspirând la întâietate!

După ce am cunoscut ambele variante funcţionale, iată-ne deci faţă în faţă cu viaţa în constanta ei mişcare, proaspătă de la o clipă la

alta. În ce fel o abordăm?

Fiecare întâlnire a „ego”-ului fragmentar, ştiutor şi arogant cu noutatea vieţii, este şi rămâne total nepotrivită. Aşa fiind, nu avem nicio şansă nici în privinţa cuprinderii şi nici a înţelegerii corecte a mişcării vieţii. De fapt, omenirea asta face, în mod curent, din vremuri foarte îndepărtate. Iar roadele le vedem cu toţii. Ele fiind atât de evidente, ne abţinem de la eventuale precizări şi comentarii.

Or viaţa, ca manifestare a unui întreg unitar şi omogen, cu mişcări absolut înnoitoare, ne obligă – pentru corecta ei înţelegere

— Să-i ieşim în întâmpinare ca fiinţe întregi şi la fel de proaspete pe clipe în desfăşurare.

În consecinţă, problema care solicită o imediată rezolvare este mintea noastră condiţionată. Ea trebuie să tacă! Fiindcă numai aţa ea devine disponibilă să întâlnească viaţa, care curge fără nicio opreliştе ca realitate vie în strictă conexiune cu eternul prezent.

Şi-acum, drag prieten de drum din această viaţă, vino să încercăm acest experiment direct, în care nu există nici scop şi nici măcar vreo speranţă referitoare la desprinderea de trecut. Numai în acest chip realizăm acea tăcere smerită şi devenim un vas sacru, disponibil să cuprindă ceea ce este viu şi-acum născut.

Când trecutul tace, devenim Imensitate – una cu întregul univers. Iar perfecta integritate a fiinţei ne oferă fericirea fără motivaţie care,

întocmai ca un balsam, ne cuprinde întreaga fire. Nu există ceva mai de preţ pe lume ca această fericită şi binefăcătoare întâlnire!

Tăcerea minţii îmbătrânite este tot secretul experimentului. Iar Atenţia atotcuprinzătoare este unicul instrument pe care-l avem la îndemână. De fapt, Atenţia dizolvă, destramă, arde şi pulverizează

— Fără să lase urme – întreaga minte fragmentară.

MISIONARISM

Titlul e pretenţios… e – încărcat de-nalt îndemn însă nu eu l-am ales, a venit ca un consemn.

Şi, supus, îmi ofer mintea, fiinţa mea în întregime Pentru, 3 inele Suprem” la nivel de ins şi lume.

Când prin tine se-mplinesc un număr de trei mistere.

Care, practic, au venit în afară de-a ta vrere.

Toate-n bloc îţi dau poruncă prin impuls obligator.

De-a le-mprăştia în lume, ca un bun semănător.

Altă cale n-ai de-ales „decât de-a vorbi şi scrie Chiar aşa cum s-a-ntâmplat, ca o sfântă datorie.

Prin ea semenii să afle că, mai sus de aparenţe.

Stau înscrisuri minunate, minunate chintesenţe.

Primul fapt ce se iveşte în starea de dedublare.

E că moartea e-o minciună, că-i o simplă transferare;

Fenomen trăit aievea, fără nicio pregătire.

Nu citisem, n-auzisem, despre el nu aveam ştire.

Căutând şi cercetând în aceeaşi dedublare.

S-a ivit şi un alt fapt: Starea de Iluminare.

„Ultima Surpriză”-i tema prin care e revelată.

Şi-această descoperire, la fel de neaşteptată.

Şi-n final, dârz, insistent, prin cunoaştere de sine întâlnit-am „Golul psihic!” şi fireasca acţiune.

Ce transcende-ntreaga fiinţă în stare acauzală.

Unde afli Sursa Vieţii prin Unire Integrală.

Toate astea le socot drept supreme revelaţii.

Care dăruite-s lumii prin diverse explicaţii;

Misionar e tot omu’, numai una de-ar cunoaşte Prin trăirea lui directă, căci aşa lumea renaşte.

Multă vreme petrecut-am cale dreaptă căutând.

Rătăcind printre oprelişti şi-ntuneric străbătând.

Tu ai altă perspectivă. Prin relaţie directă.

Afli chiar de la început calea dreaptă şi corectă.

Doar de tine acum depinde de-a-ntâlni Realitatea.

Căci numai trăind direct poţi s-alungi

dualitatea;

Instrumente la-ndemână sunt: atenţia globală.

Observarea şi-ascultarea într-o formă integrală. Gând, reacţii, sentimente, ce apar la provocare.

Sunt văzute în ansamblu – faţă-n faţă-n confruntare.

Nimic nu se urmăreşte, simplitatea le destramă şi cu ele-ntreg „ego-ul” dispare de bună seamă.

Iar succesul de o clipă îl oferi omisiunii.

Şi prinzi clipa ce urmează prin imboldul pasiunii; în astfel de conjunctură devenind Imensitate.

Toate traumele vieţii sunt complet eliminate.

Tu ajungi stăpânul vieţii când imaginarul „eu”.

Se destramă-n chip total, doar prin observatul tău;

Starea de Iluminare e răsplata muncii tale;

Vidul e punct de plecare în oricare împrejurare.

Mesajul transmis prin teme toate clar ţi le arată.

Doar de tine acum depinde s-afli viaţa-adevărată în măsură să transforme fiinţa ta şi lumea toată.

Căci în Marele Cuprins toate se-află laolaltă.

Titlul temei nu a fost o alegere determinată de intelect, cu obişnuitele lui calcule susţinute de

împlinirea unor interese limitate, pur lumeşti. În mod sigur, nu eu l-am ales, cum de altfel s-a întâmplat cu marea majoritate a titlurilor.

El mi-a fost transmis nu doar ca un simplu îndemn, ci mai degrabă ca un ordin venit din afara fiinţei mele. L-am acceptat imediat, oferindu-i întreaga mea fiinţă, spre realizarea binelui suprem atât pentru individ cât şi pentru lume.

Înţelegerea unui număr de trei taine din marele mister al vieţii, mă obligă, în mod categoric, să le împrăştii în lumea largă ca un harnic semănător.

Întrucât nu am altă cale decât să scriu şi apoi să dau lămuriri suplimentare, când nevoile o cer, iată-mă deci împlinind această sfântă datorie. Şi o fac prin folosirea celor mai simple cuvinte de exprimare, pentru ca semenii să afle că dincolo de aparenţele acestei existenţe trecătoare, stau înscrisuri minunate, care aşteaptă pe fiecare pentru a le deschide porţile minţii şi ale inimii.

Prima taină la care am avut acces a fost Nemurirea Sufletului. În ipostaza dedublării am aflat că aşa-zis moarte nu este altceva decât o simplă transcendenţă a sufletului dintr-o dimensiune în alta, mai fină, mai subtilă. Fenomenul a fost trăit de mine aievea, fără nicio pregătire sau informare anticipată; l-am descris în temă, Marea Surpriză.

A doua taină a fost Iluminarea sau Spargerea structurii egocentrice. Şi acest fenomen se află relatat într-o altă temă, sub titlul „Ultima

Surpriză. Revelaţia a avut loc fără nicio anticipare.

Şi-n sfârşit, al treilea fenomen cu aceleaşi însuşiri a fost „Golul psihic’. Declanşarea acestui vid a apărat ca urmare a practicării corecte a „Cunoaşterii de Sine.

Odată cu descoperirea acestei ultime taine, am putut înţelege şi realiza fireasca acţiune, care transcende fiinţa din lumea finită în Nemărginire, unde aflăm Sursa viului şi perfecta integritate.

Toate acestea le socotesc revelaţii, care trebuie oferite întregii lumi cu ajutorai explicaţiilor de rigoare pentru uşurarea înţelegerii.

Misionar poate fi orice om care, prin trăirea lui directă, întâlneşte doar una din aceste taine. Datoria lui este aceea de a o împărtăşi tuturor semenilor, fiindcă omenirea nu se poate reînnoi decât prin trăirea Adevărului.

Eu am rătăcit mulţi ani prin diverse căutări, practici, culegeri de informaţii etc. Am urmat şi căi greşite – adevărate inepţii.

Acum, ţie, prieten de dram, ţi se oferă această perspectivă, ca prin relaţie directă să afli încă de la început calea directă a întâlnirii Adevărului. Depinde numai de tine ca să întâlneşti această Realitate, care exclude în mod categoric dualitatea egoistă. Iar mijloacele folosite în acest sens sunt: atenţia globală, observarea şi ascultarea.

Stai faţă în faţă cu tot ce apare pe bolta conştiinţei de suprafaţă ca: gând, imagine,

dorinţă, teamă etc. Simplitatea întâlnirii le destramă instantaneu odată cu întreaga alcătuire a „ego”-ului.

Succesul de o clipă se dă uitării şi tot la fel de proaspăt, întâmpinăm clipa următoare. În acest mod sunt eliminate, rând pe rând, toate traumele psihologice prilejuite de existenţă. Numai aşa devii, în mod real, Stăpânul vieţii proprii odată cu spulberarea ficţiunii egoiste.

Iluminarea se înscrie ca preţ al muncii cu tine însuţi, iar golul psihologic reprezintă de fiecare dată punct de plecare şi de finalizare a fiecărei acţiuni.

Îndată ce descoperi adevărata viaţă, ea te transformă, pe tine şi prin tine întreaga umanitate, căci în Marele Cuprins – esenţa reală prin ea însăşi – tot ceea ce există formează o masă unică, compactă şi omogenă. Iar transformarea unei simple bucăţi influenţează, în mod firesc, întreaga masă.

MIŞCAREA CREAŢIEI

Creaţia-i o mişcare tradusă în noutate.

Veşnica ei prospeţime e reper şi calitate;

Nicicând nu e repetare, statică nu-i niciodată.

Nu e roabă timpului, nici de spaţiu limitată.

Mintea individuală, cât ar fi de cultivată.

Nu are acces la ea şi nu poate s-o perceapă.

Totdeauna fiind veche, ea-i îngustă şi sectară.

Şi tot ce absoarbe timpul, mărgineşte şi separă.

Legaţi fiind de-această minte, nu e chip de-investigare.

Nu cunoaştem adevărul despre tainica mişcare!

Mai întâi complet să tacă mintea noastră uzuală.

Ce o folosim frecvent şi-i tot timpul inegală.

Dacă o vedem cum este şi-o cuprindem integral.

Cu atenţie totală, nevizând vreun ideal.

Ea pe dat* se potoleşte – tace-n chip desăvârşit.

Fiinţa-ntreagă-i liniştită şi desprinsă de ştiut.

Mintea-n imobilitate se afirmă creativ.

Noutate-n orice clipă – omul veşnic nou şi-activ Rostul său îşi împlineşte prin esenţa-i creatoare.

Imprimând deşertăciunii noi schimbări transformatoare.

Cronica ne relatează că-n trecut, prin meditare.

Marii sculptori ori artişti căutau această stare în măsură să capteze noul nemaintâlnit şi că opere vestite doar aşa s-au împlinit.

Tot la fel inventatorii, merg un timp cu cercetarea Prin ce ştiu, prin ce cunosc cu mintea, imaginarea.

Şi ajung la un punct mort – aici, mintea se opreşte.

Asta-i clipa crucială când noul se defineşte.

Singur el, prin el s-arată, mintea numai îl

culege

Ca ceva deosebit, neştiut mai-înainte după cunoscuta-i lege;

Când gândirea e pasivă – e o starenălţătoare.

Căci fiinţa, fără „sine”, nouă e şi creatoare.

Fenomenul, pe plan psihic, omul vechi îl demolează.

Şi-n loc altul construieşte într-o altă ipostază;

Unde pacea şi Iubirea se-mpletesc armonios.

Făurind un conţinut, structural mai omenos.

Creaţia este o mişcare ce se caracterizează singură ca veşnică noutate şi prospeţime absolută. Ea nu se repetă niciodată, nu este nici statică şi nicicând nu se lasă prinsă în capcanele timpului şi spaţiului.

Mintea particulară, oricât ar fi ea de erudită, nu are acces la fenomenul creaţiei şi nici nu-l poate înţelege, fiindcă mintea este totdeauna veche şi perimată. Şi fiecare mişcare a acestei minţi separă şi limitează. Deci, cu o astfel de minte, noi nu vom putea în nicio împrejurare să facem investigaţii pentru aflarea tainelor care însoţesc mişcarea creaţiei.

Aşadar, această minte uzuală trebuie să tacă! Dar cum putem să o determinăm să se liniştească? Numai într-un singur fel: când o întâmpinăm în mod simplu şi direct cu flacăra Atenţiei, fără să avem în vedere vreo motivaţie sau vreun ideal de împlinit.

Dacă întâlnirea este corectă, mintea se potoleşte – tace în chip desăvârşit – iar în acea

clipă întreaga noastră fiinţă este total desprinsă de ştiut. De-acum înainte vasul conştiinţei, astfel golit, este apt să cuprindă şi să înţeleagă corespunzător noutatea adusă de mişcarea vieţii.

Prin urmare, noua minte, fără limite şi neştiutoare în imobilitatea ei, este creatoare şi prin ea practicantul este veşnic nou şi activ. O astfel de minte aflată în ipostaza de Conştiinţă Pură determină prin simpla ei prezenţă mutaţii radicale în structura omului obişnuit.

Istoria aduce mărturie că marii sculptori, pentru a-şi desăvârşi opera, intrau în starea de meditaţie ca să întâlnească această imobilitate în care captau unicitatea noului pe care tehnica nu le-o putea oferi.

La fel se întâmplă şi cu marile descoperiri. Inventatorii merg o vreme cu cercetarea, ajutaţi de mintea cunoscătoare ca gândire imaginativă, apoi ajung la un punct mort în care procesul gândirii se opreşte. În această clipă crucială de pasivitate a minţii – sau vid psihologic – noul apare singur, prin el însuşi, iar mintea tăcută îl culege doar şi-l aduce în câmpul cunoaşterii. Deseori oamenii, chiar savanţi vestiţi, fiind limitaţi de propriile lor minţi, nici măcar nu-l acceptă. Istoria o dovedeşte din plin prin nenumărate exemple. Nu rareori inventatorii au fost calificaţi drept escroci sau nebuni şi au murit adesea în sărăcie şi mizerie. Mai târziu, alţii au preluat descoperirea lor bucurându-se de toate avantajele.

De fapt, în toate temele tratăm această

pasivitate în care invităm mintea obişnuită să-şi vadă neputinţa şi, smerită, să tacă, adică să devină inactivă, fiindcă numai în această postură ea devine cu adevărat creatoare.

Imobilitatea minţii, obţinută în acest fel, destramă şi împrăştie energiile fragmentare ale omului vechi, care determină şi perpetuează egoismul cu nenumăratele lui aspecte obsesive şi degradante.

Concomitent, în locul rămas liber, unde pacea şi Iubirea se împletesc armonios, se formează un alt conţinut cu o altă mentalitate, care defineşte omul inteligent.

Să reţinem aşadar, că numai prin desprinderea de structura tempo-spaţială suntem fiinţe complete în stare de creaţie pe ambele planuri: spiritual şi tehnic.

MOARTEA PSIHOLOGICĂ

Cuvintele nu sunt lucrul, ce descriu nu-i povestire.

Ele-ncearcă să exprime o anume împlinire.

Fiind de sensuri încărcate, dau prilej de contradicţii.

Şi relaţia-e frântă – poticnită-n definiţii.

Moartea de care vorbim, nu-i ceva de speriat.

Gândirea nu o concepe, nu-i nici fapt imaginat;

Scopul n-o anticipează, nu-i produsă de efort;

Ea apare-n simplitate, când trecutul tot e mort. Prin decesul nostru psihic „ego-ul” complet dispare.

Fiinţa-om – e unitate cu viaţa-n desfăşurare.

Vede, ascultă, înţelege, şi-n prezent se integrează.

Nici trecut, nici viitor – este-a clipei ipostază.

Numai prin această moarte totul poate fi schimbat, Omul vechi şi înrobit este, practic, dizolvat;

Ce a fost se risipeşte, vechiul este sfărâmat.

Şi în locul se iveşte omul nou, eliberat.

Teama, ura şi dispreţul, lăcomia şi-ngâmfarea.

Vanitatea, falsitatea – toată condiţionarea.

Pier, dispar în vidul minţii, în nimicul psihologic, Doar aşa insul rămâne pur, raţional şi logic.

Dispărând povara veche, degradantă, obsesivă. Se iveşte-o minte nouă, proaspătă şi creativă Extinsă la infinit, parte din Eternitate însuşirea ei reală e Iubire – Bunătate.

Moartea psihică-ntâlnită numai într-un singur fel, Când atenţi privim prezentul, făr-a urmări vreun ţel, Gând, reacţie, dorinţă de-s privite-n mod direct, Simplitatea-i tot secretul rezultatului corect.

„Eul” moare de la sine când se vede-n neputinţă

De-a întâmpina „ce este” – via, proaspăta prezenţă, Noutatea absolută ce nicicând nu-i repetată.

El bătrân întotdeauna – ficţiune-nerâncenată.

Rostul existenţei noastre doar aşa este

împlinit

Când, desprinşi de tot trecutul, în Etern ne-am contopit;

Şi-n starea noastră tăcută fiinţăm evolutiv.

Moartea psihică-i măsura omului real activ.

Moartea psihologică la care mă refer în această temă, nu este ceva de temut. Mintea omului condiţionat de acumulările tempo-spaţiale nu o poate concepe. Ea nu este nicio creaţie imaginativă impulsionată de un scop care s-o anticipeze şi nu poate fi determinată prin eforturi susţinute de voinţă.

O mai putem numi şi imobilitate sau pasivitate a minţii şi ea apare, în mod simplu, când trecutul memorial îşi opreşte brusc activitatea.

Odată cu decesul psihic, dispare şi „ego”-ul. Iar fiinţa noastră – ca entitate deplină, în perfectă uniune cu mişcarea vieţii – vede, ascultă şi înţelege noutatea şi prospeţimea prezentului pe clipe de existenţă, care se succed în mod constant. În acest context nu apare niciun fel de intercalare ca trecut sau viitor.

Numai prin această moarte, odată cu dispariţia omului vechi, mecanizat – creaţie a timpului – au loc în fiinţa noastră transformări radicale. Împreună cu el, sunt în mod fatal spulberate: ambiţia, teama, lăcomia, dispreţul, vanitatea, ura, într-un cuvânt, întreaga condiţionare psihologică. Odată cu dispariţia acestui balast degradant şi obsesiv, apare un om nou, dotat cu o minte nouă, proaspătă, înnoitoare

şi fără limite, cuprinsă în Eternitate. Noua fiinţă se manifestă ca Iubire, bunătate, frumuseţe şi inteligenţă.

Să vedem, practic, cum anume se ajunge la această moarte prin care ni se deschide Izvorul nesecat al vieţii adevărate. Moartea psihologică se concretizează numai când luăm contact direct cu clipa, folosindu-ne de străfulgerarea Atenţiei. Nu avem în vedere niciun scop şi nu imaginăm nimic, ci contactăm în mod simplu şi direct fiecare reacţie a minţii ca: gând, dorinţă, sentimente etc., care apar pe ecranul conştiinţei odată cu mişcarea viului. Aşadar simplitatea acestei întâlniri constituie tot secretul minunatei înfăptuiri.

În acest fel „sinele personal" dispare, fiindcă îşi vede singur incapacitatea de a cuprinde şi înţelege în mod real ceea ce este viu şi proaspăt. Altfel spus, noutatea absolută, care se revelează de la o clipă la alta, nu poate fi nici întâmpinată şi nici înţeleasă în mod corect de „sinele" fictiv şi anacronic.

Rostul coborârii noastre la reîncarnare este acela de a ne descoperi esenţa divină a propriei fiinţe, singura în măsură să ne conducă pe cărarea mereu ascendentă spre Sursa Supremă de unde, câţiva, am purces în îndelungata călătorie în lumea materiei.

Moartea psihologică a „ego"-ului apare ca o necesitate stringentă, fără de care nimic nu se poate concretiza. O reclamă însăşi evoluţia de pe această planetă. Epoca rătăcirilor durează de prea

multă vreme.

Aceste rătăciri, evidente în lumea întreagă prin efectele lor negative, ne obligă la o nouă abordare a vieţii cu totul diferită.

„Cunoaşterea de Sine” ne oferă unica posibilitate de redresare morală şi spirituală a fiinţei umane. Să nu uităm niciodată că reînnoirea şi progresul spiritual nu pot avea loc decât prin moartea vechiului.

Se moare şi se înviază la nesfârşit odată cu scurgerea clipelor.

NICIO ŞANSĂ DE SALVARE!

Când Iubirea te cuprinde, nu ai şanse de salvare.

Fiindcă tu eşti limitat, ea-i atotcuprinzătoare;

Tu – „egou”, cenuşă, scrum, ea e flacără-arzătoare;

Tu – o simplă ficţiune, ea – Esenţă creatoare. Sursa care te-ntreţine e gândirea trecătoare.

Din ce-a fost ea izvorăşte dup-o veche programare.

Tu, la fel precum ţi-e sursa, te afirmi prin fragmentare.

Dar iubirea apare-n clipă, prin a fiinţei integrare.

Primul gând ce te-a format – pornire egocentristă.

Totul dirijat spre tine – programare conformistă;

Ea a fost, este, va fi pururea Eternitatea.

Făcând parte din Sublim – una cu Realitatea.

Tu, prin timp amplificat, prin orice manifestare.

Continuu repetitiv, te mişti doar prin programare;

Ea e dincolo de timp – structură atemporală.

O altă dimensiune, prin ea, existenţială.

Tu, cu tine în conflict prin dorinţe ce se-nfruntă.

Ai de fapt, multe faţete, fiecare-n sine, brută;

Iubirea e armonie, frumuseţe, bunătate.

Prin ea însăşi e stăpână, totdeauna claritate.

Confuzia şi disperarea, ura şi cu vanitatea.

Ca însoţitoare umbre îţi descriu identitatea;

Iubirea-i veşnic lumină, e atenţie deplină.

Străluciri scânteietoare de origine divină.

Prin ce cugeţi şi ce faci eşti doar interes şi scop.

Astea-ţi conturează firea de „egou” meschin, miop;

Ea prin sine-i unitară, faptic e-ndestulătoare.

Ne-mplineşte pe deplin cu prezenţa-i arzătoare.

Precum vezi, n-ai nicio şansă de a sta cu ea în faţă.

Fii măcar acum cinstit, leapădă orice speranţă *

De-a-ntâlni Sacra Iubire în a ei Realitate.

Stai smerit – dispari complet – eşti vădită nulitate! Nici nu poţi vorbi de ea, căci real n-o întâlneşti;

Când o faci, sunt vorbe goale, „sinele” ţi-l

defineşti.

Îngâmfat şi plin de sine de te vezi în mod real.

Liniştea-ndat s-aşterne – prin ea, omu-i integral.

Fiinţa-ntreaga – acum Iubire – prinsă e-n Nemărginire.

Unde toate se-mpletesc într-un alt mod de trăire.

Sacrul, Sursa Existenţei, spune că prin puritate.

Putem să distrugem „eul”, să trăim în Unitate.

Din ipostaza Infinitului – ca Iubire absolută – încercăm să-i demonstrăm „ego”-ului – alcătuire finită – întreaga lui deşertăciune şi incapacitate în faţa realităţii viului. Aşadar, atunci când Iubirea cuprinde „ego”-ul ei nu are nicio şansă să-şi salveze existenţa. Iată argumentele care demonstrează realitatea incontestabilă a faptelor.

Iubirea este esenţă creatoare, flacără ce se întreţine prin ea însăşi şi este, de asemenea, atotcuprinzătoare.

„Ego”-ul însă este o simplă ficţiune – cenuşă şi scrum – totdeauna limitat de timp şi spaţiu.

Izvorul Iubirii se află în Veşnicie. Ea este nemuritoare şi apare pe clipe înnoitoare care determină integritatea fiinţei.

În schimb „ego”-ul este întreţinut de gândirea trecătoare şi atât el, cât şi sursa din care provine, se afirmă ca fragment şi divizare.

Iubirea a fost, este şi va fi de-a pururea Eternitate, ca parte intrinsecă a Sublimului – una cu realitatea.

„Sinele” a luat fiinţă din substanţa unui gând egoist, care îi dă continuitate şi, prin repetare, i-a programat propria-i natură conformistă.

Iubirea este în afară de timp şi de spaţiu, ea este totodată acauzală. Ea aparţine deci unei alte dimensiuni şi îşi afirmă existenţa prin ea însăşi.

Iar tu „ego” – prin timp şi spaţiu creat – ţi-ai amplificat 150 condiţionarea prin nesfârşite repetări şi programări imaginative.

Iubirea este perfectă armonie, frumuseţe şi bunătate; stăpânitoare prin ea însăşi, se mişcă numai ca lumină şi claritate.

Or tu, „ego”, mereu în conflict cu tine prin dorinţe ce se confruntă, dispui de o mulţime de faţete, fiecare exprimând aceeaşi brutalitate care te caracterizează. Confuzia, disperarea, ura şi vanitatea îţi stau totdeauna ca umbră şi îţi consfinţesc identitatea.

Iubirea nu se manifestă decât ca Lumină şi, prin străfulgerări şi scânteieri de puritate divină, purifică întregul climat şi face să dispară orice nuanţă de umbră şi întunecime. Ea se manifestă unitară şi ne îndestulează întreaga fiinţă prin simpla ei prezenţă.

Pe când tu, Sine, prin tot ce gândeşti, simţi şi faci eşti doar scop şi interes egoist. Întreaga ta fire, confecţionată în chip imaginativ, te defineşte ca alcătuire meschină, hâdă, ambiţioasă, lacomă şi

plină de orgolii.

Din câte ştim îţi poţi da seama şi singur, că nu ai nicio şansă de a sta faţă în faţă cu Iubirea. Dacă eşti cât de cât cinstit cu tine, lasă de o parte orice speranţă legată de întâlnirea cu Sacra Iubire. Smereşte-te, fiindcă nu eşti decât o vădită nulitate! Tu, în nicio împrejurare, nu poţi să o întâlneşti şi nici măcar să vorbeşti despre Ea. Şi dacă totuşi o faci, sunt numai vorbe goale, fără acoperire practică.

Dacă însă, aşa de vanitos cum eşti, te poţi întâlni în mod real cu tine, în acea clipă fericită, tu, în mod real dispari. Iar în tăcerea care se aşterne în chip firesc, întreaga fiinţă devine unitate deplină. În această conjunctură, Iubirea se manifestă plenar, cuprinsă în Nemărginire.

Sacralitatea – izvorul a toate câte există – ne oferă tuturor a şansa de a desfiinţa „ego”-ul şi, ca fiinţe complet libere, să trăim în unitate şi fericire deplină. De fapt, aceasta este natura noastră autentică. NU OPUNEŢI REZISTENŢĂ!

Nu opuneţi rezistenţă la nimic din ce-ntâlniţi!

Gând, dorinţe, sentimente ascultaţi doar şi priviţi;

Ele vin automat din prisosul minţii noastre.

Ancestrale acumulări, multe, şmechere şi proaste.

Tot ce vine demonstrează omul cel adevărat.

Cel realizat prin timp, faptic condiţionat.

De care ne ruşinăm şi-l ascundem sub o mască Prea bogat împodobită, ce o vrem cât mai

firească.

Camuflarea-i altă formă tot la fel de mincinoasă Fiinţa-om mai degradată, şi total neputincioasă Urâţenia umană şi mai mult se-accentuează.

Şi astfel climatul în lume neîncetat se degradează.

Iată ce-ntâlnim frecvent ca făpturi încătuşate în condiţia umană, de-nţelesuri eronate;

Aste-am moştenit prin timp, de la cei ce-au fost de mult Ce-au lăsat în urma lor o gândire în tumult.

Răutatea, viclenia, vin din vremi îndepărtate.

De la un străbun mai vechi, ce şi-a dat însemnătate, Printr-un înţeles greşit, c-ar fi mai deosebit De toţi cei din jurul său, ca „ego” închipuit.

Astăzi omu-i degradat, căci trăind doar în afară.

Nu e-n stare să perceapă lumea sa interioară, însă vremea o impune, timpu-i absolut prielnic.

Să cunoaştem adevărul – cât e insul de vremelnic.

Nu opuneţi rezistenţă! Staţi, priviţi şi ascultaţi

La reacţii ce apar şi la tot ce întâmpinaţi!

Niciun fel de-mpotrivire la ce se iveşte-n cale.

Ca impulsuri din lăuntru, drept aspecte ireale.

Dacă sunt surprinse simplu, fără nicio

opţiune.

Ele, practic, vor dispărea prin înscris de acţiune.

Astea şubrezesc „ego-ul” şi spontan eliberează!

Omul, într-o clipă Sacru, pe deplin se integrează.

Putem noi oare să fim doar simpli martori care privesc şi ascultă tot ceea ce ne aduce mişcarea fără rost a minţii ca: gând, imagine, dorinţă, sentiment, emoţii? Şi, la toate câte se succed, să nu opunem nicio rezistenţă şi să nu facem analize sau comentarii?

Aceste apariţii năvălesc automat ca reacţii ale acumulărilor minţii noastre ancestrale, multe din ele viclene, traumatizante, seci, fără nicio valoare practică. Acest iureş haotic şi confuz de năluciri ne demonstrează cine suntem cu adevărat, adică omul format prin timp şi conservat memorial.

Deseori ne ruşinăm de apariţia acestor fantasme şi încercăm să ne ascundem sub măşti cosmetizate cât mai avantajoase. Dar tentativa de camuflare nu face decât să ne denatureze şi mai profund, căci prin camuflare perversiunea insului se acumulează şi mai mult şi, concomitent, climatul psihologic din întreaga omenire capătă noi aspecte de degradare.

Condiţionarea noastră psihologică vine din vremuri foarte îndepărtate şi ea a căpătat prin scurgerea timpului nuanţe tot mai înjositoare.

Educaţia eronată pe care am primit-o de la generaţia anterioară este, de fapt, sinteza tuturor greşelilor transmise prin tradiţie de către înaintaşi.

Atât răutatea, prin infinitele ei aspecte, cât şi viclenia ne vin de la acel străbun îndepărtat care şi-a dat importanţă, în sensul că el ar fi mai deosebit decât ceilalţi semeni, punând în acest fel temelie fictivului „ego”.

În genere, oamenii sunt astăzi din punct de vedere moral muli mai degeneraţi. Ştiinţa, tehnica şi cultura în ansamblul desfăşurării lor, i-au îndepărtat şi mai mult de realitatea fiinţei interioare. Mai mult chiar, ştiinţa sau cantitatea ştiutului degradează adesea prin autoapreciere, vanitate, orgoliu etc.

Socotim că vremea rătăcirilor a ajuns la un nivel maxim şi că se impun mutaţii radicale în alcătuirea psihologică a fiecăruia.

Este nevoie să cunoaştem adevărul că acest ins vremelnic nu este decât o caricatură de om; că adevăratul om este nemuritor – divinitate existentă prin ea însăşi – care aşteaptă să ni se descopere. Dar ea singură nu o poate face decât în clipa când norii ignoranţei şi ai confuziei de la suprafaţa conştiinţei vor fi împrăştiaţi.

Mesajul indică ceea ce trebuie întreprins pentru realizarea concretă a acestui sublim interes. Nu opuneţi niciun fel de rezistenţă! Priviţi doar şi ascultaţi fiecare reacţie a minţii – gând. imagine, dorinţă, teamă, sentiment, emoţie etc.

Cuprinderea lor simplă, fără nicio opţiune, conduce la spontana dispariţie a acestora, iar în golul astfel creat Sacrul din profunzimea fiinţei noastre, având calea deschisă, ne cuprinde întreaga fire şi operează transformări benefice sfinţitoare.

Realitatea existentă în fiecare om nu se afirmă decât odată cu dispariţia irealului, adică a „Sinelui personal” – creaţie fictivă şi obsedantă – care ne ţine în captivitate din vremuri imemoriale.

PRAGUL

Frontieră ce desparte două lumi total distincte;

De o parte mărginirea unde-i minte şi instincte.

Iar de-alta Nesfârşitul, unde nu există „sine”.

Cu-ale lui meschinării prinse-n orice acţiune.

Şi problema ce se pune cu stringent-acuitate.

E să depăşim degrabă această dificultate;

Să dezagregăm finitul cu-ale lui acumulări.

Şi s-atingem Absolutul, liber – fără limitări.

Veritabili prizonieri, când funcţionăm ca „eu”, închişi într-o carapace, egoişti suntem mereu.

Tot ce facem şi desfacem este dirijat de scop.

Interesul pus în toate, prin el, insul – hâd, miop.

Câte ştim, câte cunoaştem, psihic câte-am adunat Ne sugrumă existenţa – fiinţăm ca posedat;

Părinţi, dascăli, preoţi prin timp ne-au îndoctrinat.

Nu putem vedea, percepe, decât prin acumulat.

Dar ştiutul e bătrân, nu e-n stare să-nţeleagă Noul – viu, prezent, activ – afectând viaţa-ntreagă;

Rostu-ar fi simpla-ntâlnire cu a vieţii noutate.

Atitudine firească dată de Integritate.

În decurs de mii de ani omul a-ncercat formule.

Care puse-n aplicare nu s-au dovedit prea bune în a depăşi finitul şi-a-ntâlni Imensitatea!

Şi prin ea-nţelege noul – fericirea – bunătatea!

Diferitele religii cu-ale lor strâmte credinţe sunt izvor de contradicţii şi de-amaie suferinţe.

Separând şi învrăjbind, mărind haosul din lume.

Oamenii, prin a lor crezuri, sunt sectari în acţiune.

De asemeni filosofii, prin idei şi prin concepte.

Abordează Sacrul vieţii şi complexele-i aspecte.

Prin noian de teorii, seci, aride-n conţinut.

Incapabili să-nţeleagă noutatea… prin trăit!

Căci metoda şi sistemul prinse-n scop şi devenire.

Dau conflicte, complicaţii şi-o firească amăgire.

Fiindcă timpul ce s-aşterne pe parcursul împlinirii, însoţit e de eforturi – germeni ai închipuirii.

Pragul dintr-aceste lumi, depăşit doar într-un fel.

Fără rugi, fără sisteme, făr-a urmări model.

Prin directă întâlnire cu „ce este”-n mod real.

Şi cu tot ce-aduce viaţa în prezent, în actual.

Întâlnind cu simplitate – liberi de orice trecut Ce ne-aduce cursul vieţii, suntem ca un nou născut.

Pragul este spulberat! în Imens ne-am integrat.

Nici efort şi nici voinţă, orice scop a fost uitat.

Atenţia-i instrumentul de mutaţii radicale.

Ea creează-ntreg climatul întâlnirilor reale cu reacţia gândirii la impresii din afară; întâlnirea-i tot misterul! Ea uneşte ce separă!

Pragul reprezintă linia de demarcaţie dintre cele două dimensiuni: Finitul şi Infinitul, iar omul comun (ca fiinţă necunoscută) trăieşte, se mişcă şi acţionează ca alcătuire egoistă, în dimensiunea finitului. Rarele excepţii – cunoscute sau necunoscute de înregistrările trecutului istoric al aceste planete – au reuşit, prin adâncirea cunoaşterii, să spargă cochilia condiţionării şi să se integreze în sferele Absolutului, adică în locul de baştină al oricărei fiinţe.

De fapt, aceşti fericiţi eliberaţi de sub dominaţia „sinelui profesional”, dispun de o altă mentalitate, în măsură să creeze o lume nouă, cu totul diferită de cea actuală. Ei sunt adevărate exemple vii, care demonstrează că fiecare om

dispune de capacitatea de a depăşi ceea ce este trecător şi perisabil şi să-şi descopere adevărata natură nemuritoare a fiinţei proprii.

Iată ce minunat prilej ni se oferă, cu îndemnul clar şi precis de a trudi să descoperim marele mister al propriei noastre realităţi! Suntem sau nu dispuşi să întreprindem o asemenea investigaţie? Oare poate fi ceva mai de preţ în această viaţă decât descoperirea divinităţii şi a nemuririi sufletului nostru?

În acest sens să încercăm pătrunderea în tainele viului, pornind de la starea noastră de om obişnuit! Suntem oare conştienţi că trăim ca nişte veritabili prizonieri în carapacea finitului? Că tot ceea ce întreprindem este strâns legat de un interes meschin, hidos şi traumatizant?!

Tot ceea ce posedăm, fie că este vorba de bunuri materiale sau de cunoştinţe, ne domină transformându-ne în veritabili sclavi. Confuzia, teama, amărăciunea şi permanenta agitaţie fac din noi nişte făpturi temătoare, nefericite. Trăim în mod constant în conflict cu noi înşine şi cu lumea înconjurătoare. Acesta este rezultatul educaţiei pe care am primit-o de la mediul familial şi social în care ne-am dezvoltat. Familia, dascălii, preoţii ne-au îndoctrinat în aşa fel încât întâmpinăm viaţa prin intermediul unor şabloane, transmise prin tradiţie de la o generaţie la alta.

Toate cunoştinţele – întregul fond memorial – care ne-au fost vârâte în memorie şi apoi întărite prin repetări, devenite obişnuinţe de gândire, se

dovedesc cu totul lipsite de valoare practică. Cu ele ini putem depăşi mărginirea pentru a întâlni Eternitatea şi valorile ei inestimabile.

Ce fel de exemple ne oferă diversele concepte religioase în care am fost sfătuiţi să credem? Ne dăm oare seama că religiile, cu nenumăratele lor secte, separă oamenii şi-i învrăjbesc pe unii împotriva altora?

Cu ce ne-am ales urmând diversele concepte de viaţă filosofice? Teoriile seci, lipsite de substanţa şi esenţa Adevărului, nu ne-au ajutat în niciun fel să înţelegem prin trăire veşnica noutate a viului în continua lui mişcare.

Nicio metodă şi niciun sistem educaţional nu sunt în măsură să ne conducă dincolo de frontierele cunoscutului, care ne limitează şi ne menţine în stare de sclavie.

Pragul dintre cele două lumi nu-l putem depăşi decât într-un singur fel: prin întâlnirea noastră directă cu ceea ce există în clipa actuală, ca realitate şi noutate absolută adusă de mişcarea viului.

Această întâlnire simplă – în care lipsesc cu desăvârşire scopul.

dorinţa, imaginea, efortul etc. – face ca tot ceea ce este întâmpinat, să dispară în mod spontan. Odată cu această dispariţie se instalează golul psihologic, care înfăptuieşte în mod concret depăşirea pragului, împreună cu integrarea noastră în lumea Sublimului.

Atenţia clară, lucidă şi atotcuprinzătoare este

unicul instrument folosit la întâlnirea noastră cu manifestările fiinţării. De fapt, ea este exprimarea adimensională a Sacrului existent în profunzimea fiinţei noastre. Străfulgerările Atenţiei împrăştie întunericul şi confuzia şi dezagregă totodată energiile fragmentare, care ne condiţionează existenţa ca făpturi mărginite.

PURITATEA ASCULTĂRII

Nu este deloc uşor s-ascultăm cu puritate.

O asemenea-nsuşiie cere multă simplitate.

Niciun gând, dorinţă, scop, sentimente sau imagini.

Nu-şi mai află niciun rost între ale vieţii margini.

Mintea e complet tăcută, detaşată de trecut.

Iar ştiutu – îşi pierde faima încă de la început;

Fiinţa întreagă e făclie care, practic, luminează

Până în Nemărginit, şi-n ea totul integrează.

Nu e „eu” şi „ascultare”, exclusă-i dualitatea.

Moartea „eului” – secretul de-a-ntâlni realitatea;

De fapt, suntem ascultare pură în a ei esenţă.

Sunetele o străbat fără nicio rezistenţă.

Stare de supraconştiinţă şi atenţie-absolută.

Sacră imobilitate într-o ordine perfectă;

Folosind alte cuvinte, e „nimicul psihologic”.

E urechea ce ascultă înţelesul perfect logic.

În asemenea postură viaţa ni se împlineşte
Tot ce „e” ca şi ce vine prin noi se desăvârşeşte

Dăruirea e completă, fiinţa e total deschisă
Cuprinzând în sine totul înţelegerea-i precisă.
Realitatea de-o clipă astfel fiind întâmpinată.
Insul află prin trăire viaţa cea adevărată.
Unde nu sunt contradicţii, niciun fel de complicaţii Toate se primesc cum vin, fără traume, reacţii.
Fără imdă, doar lucizi, singuri am descoperit
Că eliminând trecutul – tot ce-n timp ne-am însuşit – Cu o minte complet nouă, vom cuprinde doar ce-i nou.
Ce s-afirmă de la sine cu-ntreg conţinutul său.
La fel abordat privitul, fără vreo deosebire.
E acelaşi fenomen integrat de-a noastră fire;
Privitul şi ascultarea, în această manieră, într-o clipă ne transcend într-o altă atmosferă.
Spontan devenim imenşi, parte din Eternitate.
O perfectă uniune, fără personalitate Fericirea ca un dar venit din Marea Iubire.
Puritatea – mărturie la măreaţa împlinire. Nu este deloc uşor să ascultăm cu puritatea minţii fie zgomotele venite din lumea exterioară, fie mişcările determinate de lumea noastră interioară.
În această pasivitate a minţii, ştiutul îşi pierde faima încă de la început. Aşadar, niciun gând, dorinţă, scop, sentiment sau imagine nu-şi găsesc rostul afirmării. Întreaga fiinţă, atentă, lucidă, este întocmai ca o făclie care luminează

extinsă la Infinit.

De asemenea, în acest experiment direct nu există dualitate precum eu ascultător şi ascultare. Suntem doar ascultare pură, în care „eul” (ca ascultător) este total absent, iar zgomotele care o străbat nu întâmpină niciun fel de rezistenţă.

Această ipostază o mai putem numi şi stare de Pură Conştiinţă sau „Nimic psihologic”, ori simplă ureche care se mulţumeşte să asculte şi nimic în plus!

În această conjunctură, viaţa ni se destăinuieşte de la sine, iar noi, ca fiinţe complet deschise, o cuprindem şi o înţelegem la adevărata ei valoare. Realitatea de o clipă ne dezvăluie adevărata viaţă, pe care o acceptăm aşa cum vine, ca ceva inevitabil, fără reacţii sau traume psihologice.

Prin urmare, noi înşine am descoperit că prin eliminarea trecutului acumulat memorial, dispunem de o minte complet nouă. cu care cuprindem numai ceea ce este absolut nou, adus acum de mişcarea vieţii.

Tot la fel abordăm şi puritatea privirii. Deci ascultarea şi privirea, în această manieră, ne oferă Eternitatea în care ne integrăm, concomitent cu sacrificarea personalităţii.

În climatul acestei purităţi, Iubirea absolută ne copleşeşte întreaga fiinţă, oferindu-ne cel mai preţios dar acordat omului legat de această lume şi anume: fericirea fără margini şi lipsită de motivaţii.

RARITATEA FENOMENULUI „ELIBERAREA”.

Spargerea egocentristă, fenomen extrem de rar.

Prin activitatea minţii să îl cauţi e-n zadar.

Efortul sau sublimarea sunt cu totul de prisos.

Iar credinţele sectare se vădesc făr de folos.

Mult dorita Libertate nu-i produsă de gândite.

N-are cum şi împlinită prin dorinţă-nchipuire.

Toate astea făcând parte din a „eului” cetate.

Schimbări n-au cum să aducă prin a lor activitate.

Fenomenul este rar, căci pornirea e greşită

Rezultatu-i pe măsură – împlinire închipuită;

Fiecare activitate când are drept centru „eu”.

Totdeauna-i limitată, prinsă-n perimetrul său.

Mult slăvitele metode şi sisteme doctrinare Crezuri oarbe, idealuri, mintea acumulatoare.

Au ca centm tot „ego-ul”, sunt frânturi de mărginire.

Şi întreaga lor mişcare e cu el în gând, simţire.

Toate astea moştenite, puse-n practică frecvent.

Ne-au încătuşat mai mult cu orice experiment;

Mai fortificat „ego-ul”, Liberarea amânată.

Ce-a rămas de la străbuni, e tradiţie deşartă.

Putem descifra prin noi întreaga

deşertăciune.

Şi pe loc să-i punem capăt fără altă opţiune?

Este o-ntâlnire simplă, cu gândirea fragmentară Prin timp condiţionată şi mereu deficitară. Întâlnirea de-i corectă. În noi linişte deplină.

Nu-s dorinţe sau nevoi, niciun gând nu se afirmă.

Şi în vidul psihologic pătrundem în infinit.

Noi şi el în uniune, ca un Tot Neţărmurit.

Aste clipe de trăire şi de contopiri oneste.

Tainic şubrezesc „ego-ul” şi memoriala-i zestre însumând mai multe clipe fără nicio prevestire.

Structura se fisurează – poartă spre Nemărginire.

De-acu totul e uşor, se petrece în chip normal.

Prin deschiderea creată, cum curg râuri în aval.

La fel conţinutul psihic se epuizează ritmic.

Cu fiecare-ntâlnire, „sinele”-i tot mai anemic.

Poarta rămâne deschisă pân-ce toate vor dispărea.

Când Sacrul din orice fiinţă revine, prin integrare.

La sursa ce i-a dat viaţă – Iubirea cea infinită.

Peregrinarea cu „eul” de-acum e real, sfârşită.

Ia aminte neîncetat pentru buna ta îndrumare:

Tot ce pleacă din „egou” ca dorinţă şi sforţare Măreşte egocentrismul şi-amână Eliberarea;

Că-ntâlnim Eternitatea doar când piere limitarea;

Toate căiie ştiute şi-n memorie adunate.

Sunt practici amăgitoare, capcane învederate;

Că întâlnirea cu Sacrul are loc fără „egou”;

Cu „nimicul psihologic” actualizat mereu.

Spargerea structurii tempo-spaţiale şi trezirea sau eliberarea fiinţei umane de sub dominaţia „ego”-ului este un fenomen rar întâlnit. Care să fie cauza acestei raritǎţi?

Această întrebare ar trebui să şi-o pună toţi aceia care caută Adevărul absolut, pe Dumnezeu. Or, urmărind acelaşi ideal, sunt ei preocupaţi de pacea, armonia, echilibrul şi înnobilarea sufletului? Sau de adevărata fericire, Iubirea creatoare, bunătatea, inteligenţa, frumuseţea şi omenia, în general?

Merită întreaga apreciere şi laude omul care îşi pune întrebări – în forumul său interior – în legătură cu asemenea probleme, fiindcă acest semen şi-a descoperit deficienţa morală cu care nu este de acord. Nemulţumirea, în acest context, este un factor pozitiv.

Dar să vedem care este pasul următor. Mai întâi, ce fel de instrument urmează să folosim pentru a demola omul vechi, pentru ca, în locul lui, să se poată instala omul nou, radical diferit?

Poate omul vechi ajutat de cunoştinţele lui să-şi aducă sieşi transformări radicale? Nicidecum! Or, omenirea asta face de mii şi mii de ani şi noi o moştenim cu toate câte ea a încercat.

În acest fel practicile înaintaşilor ne-au relevat, prin ele însele, de ce este aşa de rar fenomenul pe care încercăm să-l lămurim.

Aşadar metodele, analizele, doctrinele, conceptele filosofice, credinţele religioase nu conduc la înnobilarea sufletului omenesc – realizare posibilă numai prin întâlnirea fenomenului de eliberare.

Pentru simplul motiv – uşor de înţeles şi verificat pe loc – că toate tentativele făcute în sens de transformare, pornesc din central interesat al „ego”-ului.

Folosirea îndelungată a acestor mijloace nu a făcut altceva decât să amplifice degradarea morală a omului. Haosul existent astăzi în lume este suficient de grăitor.

Strămunii ne-au transmis, pe această linie a spiritualităţii, tradiţia, care ne-a accentuat dependenţa de efemerele deşertăciuni ale acestei lumi.

Şi-acum, iarăşi, o întrebare pusă celor care folosesc în prezent instrumentele de care aminteam mai înainte. Dacă prin ceea ce faceţi nu observaţi transformări radicale, de ce totuşi continuaţi? Unde este raţiunea logică în continuitatea practicării? Aţi îndrăgit înaşa măsură amăgirea, încât ea vă împiedică să vedeţi,

să înţelegeţi Realitatea?

În schimb, iată ce ne oferă cunoaşterea: simpla conştientizare a reacţiilor minţii – determinate de provocările lumii exterioare sau ale lumii noastre interioare – conduce la dispariţia spontană a acestora. În locul gol – sau pasivitatea gândirii – mintea noastră se extinde la infinit, folosind noi celule cerebrale.

Cu noua minte cuprindem şi înţelegem prospeţimea vieţii pe clipe de existenţă. Această întâlnire este şi acţiune, care operează transformări radicale, ce conduc la demolarea „ego”-ului. În lipsa „ego”-ului Iubirea şi Inteligenţa ne cuprind întreaga fiinţă şi ne îndrumă prin impulsuri intuitive.

Să reţinem, deci, că orice acţiune iniţiată de „ego” şi condusă de voinţă prin eforturi spre împlinirea unui ideal, nu face decât să fortifice structura egoistă şi să împiedice eliberarea. Toate căile cunoscute şi înregistrate memorial, care pretind transformări moralizatoare, sunt practici amăgitoare şi capcane învederate.

Integritatea fiinţei, descoperirea Sacrului şi concretizarea spirituală a omului nou, nu se pot realiza decât odată cu dispariţia întregii structuri a „ego”-ului. Această ficţiune dispare prin străfulgerarea ei de către flacăra Atenţiei globale.

RUGĂCIUNEA ŞI TĂCEREA

Pentru buna liniştire şi spre a-i merge bine-n toate, Credinciosul, pe ce ştie, a pus mare-nsemnătate.

Pe-acea zisă-rugăciune menită să-l mulţumească, în raport cu Necuprinsul şi prin El să se-ntregească.

Rugăciunea-i prinsă-n vorbe – formule ce se repetă Insistent şi obsesiv, date nouă drept reţetă.

Cuvintele-s socotite formulări misterioase Apte grabnic să transforme firile neputincioase.

Ajutorul invocat în fiece-mprejurare.

E un interes meschin-succes şi îmbelşugare.

Sau un gând de răzbunare în conflicte neîncetate Tatăl… un fictiv divin, măsluit de-umanitate.

Mergând însă mai departe cu a noastră cercetare.

Observăm cu uşurinţă că-n a lui desfăşurare.

Tot procesul rugăciunii e cuprins în mărginire.

Centura egocentristă, măsurată prin gândire.

Ruga şi cu rugătorul – veşnică dualitate.

Proiectând ce e divin după a ei capacitate;

Totul pleacă din „egou” – care-i simplă ficţiune.

Dumnezeul personal e-o constantă opţiune.

Multe vreri se împlinesc dacă mga-i insistentă.

Plinitorul e tot „eul”, cu-a lui forţă remanentă Perimetrul încărcat de dorinţe ce se-nfruntă.

Purtătoare de destin prin violentare, luptă. Şi în schimb ce se obţine când în noi este tăcere?

Totul cu desăvârşire! Fără scop şi fără vrere!

Tăcerea sau golul psihic e poartă spre Infinit.

Ego-ul fiind dizolvat, omul e neţărmurit.

Ea apare dintr-odată, când gândirea e-nţeleasă Ca fiind continuu veche şi total neputincioasă să-ntâlnească noul vieţii, care-nseamnă prospeţime.

Şi-n acelaşi timp prilej de reală acţiune

Nici efort şi nici voinţă nu-s luate-n cercetare Simpla conştientizare a „ce este”, „ce apare”.

Face mintea ca să tacă – o tăcere neforţată, nedorită.

Autentica tăcere numai astfel e-mplinită.

Iar tăcerea-i rugăciune – singura adevărată.

Noi, cu sacrul în contact, fiinţa toată-ndestulată;

Nu-i nimica de cerut, căci le-avem deplin pe toate.

Tot ce este necesar fiinţei noastre – adevărate.

Rugăciunea este o exprimare verbală, cu ajutorul căreia credinciosul se adresează divinităţii şi ea îmbracă trei aspecte: de solicitare – drept sprijin pentru o anumită împlinire; de mulţumire

— Ca răspuns la ajutorul primit şi de laudă.

Ea este încredinţată credinciosului ca reţetă bazată pe cuvinte.

apreciate ca având sensuri magice – cu îndrumarea de a fi mereu, mereu repetată.

Întregul proces al rugăciunii se desfăşoară în sfera limitată a „ego”-ului, în care divinitatea este coborâtă la nivelul minţii cunoscătoare. Uneori

tatăl divin este invocat ca zeu al răzbunării în conflicte inter-umane; alteori, prin îndârjite insistenţe, dorim să ni se alăture în vederea obţinerii unor avantaje, fie legate de această lume, fie de după moarte.

La fiecare rugăciune distingem: ruga. cel care se roagă şi divinitatea închipuită căreia credinciosul i se adresează. Multe rugăciuni se împlinesc. Însă nu ca un dar oferit de divinitate, cum greşit interpretează rugătorul. Împlinirea este tot opera „ego – ului, care prin dorinţa aprigă, insistentă, atrage energii asemănătoare, care concură la efectul mult râvnit. Dar să nu uităm niciodată că orice dorinţă costă. Câţiva, în viitor, în mod sigur va trebui să plătim cu prisosinţă preţul imprudentei dorinţe.

Acum, să vedem ce poate să ne ofere tăcerea sau pasivitatea minţii. O tăcere neprogramată, nedorită sau imaginată reprezintă o fereastră larg deschisă spre Imensitate, iar din această tăcere atentă şi lucidă ţâşnesc toate binefacerile care ne copleşesc întreaga existenţă.

Mai întâi, acest vid psihic constituie mormântul „ego – ului. Dizolvarea acestei ficţiuni apare concomitent cu înţelegerea faptului că mintea condiţionată nu este niciodată în măsură să cuprindă ceea ce este de necuprins, şi că noul vieţii nu poate fi întâmpinat cu înscrisurile vechi, perimate, păstrate memoria.

De asemenea, în această tăcere are loc şi acţiunea transformatoare, de înnobilare a

sufletului omenesc.

Să reţinem că simpla conştientizare a mişcării gândirii face ca aceasta să tacă, fără să avem în vedere o astfel de opţiune. Aceasta este autentica tăcere la care ne referim în mod frecvent.

Prin urmare, această tăcere este, prin ea însăşi, rugăciunea, care ne oferă uniunea fiinţei noastre cu Sacralitatea. În această contopire nu ne lipseşte nimic, fiindcă toate cele necesare ne sunt oferite până la îndestulare. SACRUL ÎNTÂLNEŞTE SACRUL

Doamne, cât de mult trecură veacurile peste mine, Negura de vremi apuse nu-mi aduse niciun bine, încă mai străin de Tine, tot mereu mai degradat;

Iar unirea de-nceput, totalmente s-a uitat.

Pe atunci trăiam în Tine şi în toate Te slujeam Gânduri, sentimente, fapte, Ţie ţi le dăruiam.

M-am înstrăinat de tine, când am zis că şi eu sunt Un întreg independent, călător pe-acest Pământ.

De-aici a-nceput tot „răul”, nemintoasa vanitate. Care din meschine lucruri îşi acordă-nsemnătate; Decăderea tot mai mare, firea mai încătuşată.

Şi prin mine-ntreg pământul, lumea mai denaturată.

Câtva timp a mers aşa, ca-ntie vis şi amăgire.

Pân-o voce mi-a şoptit să te caut prin gândire.

Să Te chem şi să-ţi aduc jertfe multe şi bogate

De la cea mai neînsemnată – zeciuiaia din bucate

Până la jertfa cea de sânge. În rostiri de osanale să ucid umane fiinţe şi diverse animale, însă dup-amar de vreme am văzut mistificarea.

Zeii căror mă-nchinam îţi batjocore grandoarea.

Neînţelegându-ţi rostul, nici a Ta divinitate.

Te-am redus la lut şi piatră sub un chip de zeitate, Ca să-mi fii la îndemână, să te chem în ajutor.

Când nevoile o cer – când mă-ndemn spre viitor.

168Apoi m-am legat de oameni, entităţi deosebite.

Cărora le-am pus în seamă însuşiri din cele sfinte;

Eu pe ei i-am venerat şi nu viaţa lor curată.

Deci o altă rătăcire, tot la fel de degradantă.

Şi amara-mi rătăcire se trăgea dintr-un izvor.

Tot timpul Te căutam cu „eul” însoţitor.

Doamne, iartă-mi ignoranţa şi făloasa-nchipuire.

Ce-ncerca să te reducă la nivel de scop-gândire.

Căutarea încetând, mintea mea complet tăcută.

Fără nicio aşteptare, nemişcare absolută.

Clipa dăruită Ţie, dezlegat-a tot misterul.

Singur Tu Te-ai relevat. Asta este Adevărul!

Permanent ai fost în mine – toată piedica „ego-ul”.

Care cât timp dăinuieşte, scoate la iveală „răul”.

Sacrul îl întâlnim cu Sacrul existent în fiecare.

Şi El simplu ni s-arată în a vieţii integrare.

Desprins de lumea finită a „ego”-ului, în stare de pasivitate a minţii, drept Conştiinţă pură, mă adresez iarăşi Sursei Scare înăuntru căreia fiinţez. Aflat în acest Tot Sacru, am privirea de ansamblu a întregului meu trecut, asociat cu materia în care am vieţuit un şir imens de veacuri.

Doamne, la început, când fiinţam cu Tine, gândurile, sentimentele şi faptele mele numai Ţie ţi le dăruiam şi mă supuneam Ţie, fără nicio cârtire!

Însă la un moment dat, mi-a intrat în cap ideea prostească că şi eu aş fi un întreg independent, aflat pe acest pământ. Din acea clipă fatală a purces întreaga mea nenorocire, sub forma nemintoasei vanităţi, care din fiece împlinire meschină îşi acorda însemnătate.

Apoi, cu fiecare autoapreciere, fiinţa mea se degrada odată cu încătuşarea din ce în ce mai apăsătoare a lumescului.

După o lungă perioadă, cineva m-a îndemnat să te caut cu ajutorul gândim şi să-ţi ofer diverse jertfe, ca preţ al împăcăm şi ajutorului pe care speram să mi-l acorzi. În acest sens, am iniţiat şi

împlinit o întreagă suită de jertfe, de la zeciuiala din bucate pana ia jertfirea de animale şi chiar de fiinţe umane. Toate aceste jertte le-am însoţit, după îngusta mea gândire, cu rostiri de osanale, spre a ţi le face mai plăcute!

Însă după trecerea unei alte perioade, am descoperit că totul era o condamnabilă mistificare şi că zeii la care mă închinam îţi batjocoreau grandoarea.

După aceea, tot din lipsă de înţelegere reală, te-am redus la diferite chipuri confecţionate din lut în formă de zeitate, ca să te am la îndemână, pentru a mă ajuta când nevoile o impuneau.

A mai trecut o vreme şi am căzut într-o altă rătăcire. De astă dată. m-am ataşat de oameni, cărora le-am acordat însuşiri de sfinţenie! De fapt, eu pe ei îi veneram şi nu viaţa lor curată. Aşadar, aceeaşi rătăcire, la fel de condamnabilă ca şi cele anterioare.

Întreaga mea rătăcire pornea din unul şi acelaşi izvor tulbure – „ego”-ul – cu care Te căutam şi apreciam, reducându-te prin gândire la meschinul meu interes.

În clipa în care a încetat căutarea, mintea mea fiind complet tăcută, în care nu se profila nicio aşteptare, întregul mister mi s-a relevat. În acea clipă de tăcere, dăruită Ţie, singur Tu mi Te-ai arătat, demonstrându-mi Marele Adevăr.

De fapt. Tu ai fost tot timpul în mine. Toată piedica a constituit-o „ego”-ul, fructul propriei mele rătăciri.

Sacrul sau Dumnezeu nu poate fi întâlnit decât cu Sacrul existent în fiecare fiinţă omenească şi care se revelează singur, în climatul purităţii minţii, odată cu integrarea fini noastre.

SĂ TRĂIM FĂRĂ INTERVENŢIA GÂNDIRII

Titlul temei e insultă pentru minţile flecare
Angajate în tot timpul în rostiri fără valoare.

Trecutul şi viitorul – câmpul lor de-activitate.

Prezentul – doar un scurt popas, fără nicio-nsemnătate.

În turnarea spre ce-a fost şi proiecţia spre mâine Ne desprind de actual. Implicaţi în ficţiune.

Energia-i risipită fără noimă sau folos:

Fiinţa este degradată prin acest joc nebulos.

Poate mintea ca să tacă, cum se-ntâmplă cu o floare.

Deschisă în întregime, primind razele de soare?

Iar atunci când e nevoie, să răspundă natura!

La un fenomen de viaţă desfăşurat integral?

Asta cere de fapt viaţa: un răspuns raţional când nevoia o impune în climatul cel real. În rest, absolut să tacă. Cursul vieţii să-l privească cu toată seninătatea, fără să pălăvrăgească!

Şi-ncă-un semn de întrebare, privind a minţii tăcere;

De ce nu vrea ea s-a tacă, cum Realitatea cere?

Logic, intelectual, observăm că-i necesar.

Dar, trecând la aplicare, omul e deficitar!

Împlinirea, pentru mulţi, pare irealitate!

Desigur, răspunsu-i dat de-a lor mecanicitate:
Mintea condiţionată dă răspuns automat.
Prin ce ştie, ce cunoaşte, prin trecutul însumat.
Însă când această minte stă o clipă şi priveşte.
Şi vede trecutul tot cum mecanic năvăleşte.
Aruncând văl de-ntuneric peste noul ce apare
Dintr-odată, se opreşte. Toate-i sunt acuma clare.
Cu atenţia globală vede, ascultă în tăcere.
Tot ce e mişcare-a vieţii, fără vreo apreciere;
Fiinţa-ntreagă-n armonie se mişcă atemporal.
Gândirea nu intervine cu fondul memorial.
Tot secretul – o minune! stă-n acest privit tăcut.
Mintea deloc nu s-afirmă prin al ei bătrân ştiut;
Zgomotul extern se scurge, făr* oprelişte prin noi.
Cum prin vaduri, fără piedici, se scurg apele-n şuvoi.
Vreun gând de vrea s-apară, la fel este-ntâmpinat.
Simpla lui interceptare îl dizolv-automat.
Se trăieşte astfel, practic, fără haosul gândirii, în constantă armonie cu integritatea firii.
Stăm în faţă cu „ce este” – faptul existent acum – Nici trecut, nici viitor – psihologic sunt doar fum.
Pacea, ordinea, lumina se-mpletesc desăvârşit în acest mod de trăire, ca „un tot” în

infinit.

Titlul acestei teme pare să fie o provocare, ba chiar o insultă pentru minţile flecare, încontinuu angajate în rostiri lipsite de valoare. Această limbuţie sau logoree îşi desfăşoară activitatea sprijinindu-se pe trecut sau viitor, iar prezentul nu este decât un scurt popas fără însemnătate şi adesea nici măcar nu este sesizat.

De fiecare dată când ne întoarcem la evenimente sau întâmplări trăite câţiva şi păstrate memorial, ori, sprijiniţi pe acelaşi trecut, ne proiectăm spre viitor, ne rupem de realitatea vieţii care se desfăşoară numai în prezent. Preocupaţi de aceste ficţiuni, energia ni se risipeşte fără niciun folos. În plus, amintirea unor trăiri moarte amplifică structurile egoiste ai căror prizonieri suntem.

Poate gândirea să tacă, aşa cum face o floare care, complet deschisă, se lasă luminată de razele binefăcătoare ale Soarelui, iar atunci când este nevoie de o anumită comunicare, să răspundă în mod natural cu deplinătatea fiinţei?

De fapt, asta ne cere viaţa în mod permanent – să-i răspundem numai atunci când ea pretinde un astfel de răspuns. În rest fiinţa trebuie să tacă şi să privească cu toată seninătatea.

Deşi din punct de vedere intelectual ne dăm seama de importanţa tăcerii, punerea în practică devine totuşi anevoioasă. Care să fie cauza acestei dificultăţi?

Întreaga vină o poartă „ego”-ul, care

funcţionează ca minte condiţionată de automatisme. Aşadar, această structură egocentrică simte tot timpul nevoia să se afirme şi o face prin repetări la infinit, potrivit imaginilor memoriale.

Mecanicitatea minţii apare ca o boală a sufletului omenesc, care pune stăpânire pe întreaga fiinţă, cu efectele nocive de care am amintit mai înainte.

Dar dacă această minte este luminată de flacăra Atenţiei, ea însăşi se opreşte dintr-odată, fiindcă dintr-o simplă privire îşi dă seama de propria sa deficienţă. Aşadar, tăcerea de o clipă i-a oferit minţii adevărata înţelegere.

Tot secretul constă în acest privit tăcut, care, fără nicio intervenţie a trecutului, lasă ca totul să evolueze într-o perfectă linişte. În mintea silenţioasă se realizează deplinătatea fiinţei, care dispune de o energie imensă. Această nemişcare psihologică oferă practicantului capacitatea de integrare în prezent şi ipostaza de atemporalitate.

În acest climat de echilibru şi armonie, ni se dezvăluie adevărata natură a fiinţei noastre de Divinitate nemuritoare.

SENSUL VIEŢII

Printr-o rază de lumină cerni „sinelui” să tacă.

Şi-n tăcerea lui totală, ca-ntr-o inocentă joacă, Ridicat-am întrebarea multă vreme ticluită:

Are oare viaţa sens, şi-o menire desluşită?

— Sigur are! fu răspunsul minţii vechi şi

ancestrale, şi-şi rostogoli minciuna ca şuvoiul către vale:

— Prezenţa aici, pe Terra, urmăreşte înmulţirea, Neam, familie şi ţară – împlineşte vieţuirea!

— Desfătările carnale, băutură şi mâncare Socotite-s ca esenţă – un alt scop pentru grandoare

— Averea şi bogăţia multă vreme căutată.

E o altă motivare, rost suprem e – apreciată.

— Titluri, glorie, renume sensuri acordate vieţii.

Dar nimic nu-i mai de seamă ca împodobirea frunţii!

— Consacrarea împlinirii pe tărâm spiritual Ar legitima nădejdea de-a trăi în mod real!

*

Folosind, ca la-nceput, raza cea strălucitoare, Dintr-odată încetară vorbele înşelătoare şi desprins de spaţiu-timp şi de mintea planetară.

Pot acum vedea – percepe Mintea cea Universală.

Răspunsuri le-s pe măsura minţilor încătuşate.

Care văd şi-apreciază prin a lor dualitate:

Interesul personal pretutindeni dă valori Motivaţie şi ţeluri – neîndoielnice erori!

A-nţelege sensul vieţii nu-i un fapt de căutare cu gândirea programată de trecut, de-acumulare!

Când această minte tace. slabă şi neputincioasă, în a da răspuns corect, fiind

structură nebuloasă;

Psihic, fiinţa se extinde dincolo de mărginire.

Ca Minte Universală poate da o definire.

1 în această ipostază, viaţa-i luată-aşa cum vine.

Tot ce e conflict dispare – toate-s integrate-n sine!

O asemenea atmosferă e prin ea revelatoare.

De realul sens al vieţii – ca trăire creatoare!

Din ipostaza Infinitului, cu o simplă rază de lumină i-am cerut „sinelui personal” să tacă şi în perfecta lui tăcere i-am adresat această întrebare clară, riguros precisă: Oare viaţa noastră, legată de acest pământ, are cumva vreun sens, tâlc sau menire?

La această provocare, gândirea condiţionată – ca minte personală

— Îmi răspunse de-ndată. Redau întocmai spusele acestei ficţiuni tempo-spaţiale:

Prezenţa aici, pe Terra, are drept scop înmulţirea. Ne-am născut ca să întemeiem o familie, să avem copii, să formăm o etnie şi o ţară.

Desfătările carnale, băutura şi mâncarea ar fi un alt rost al vieţii trăite pe Pământ. Un alt scop al vieţii este legat de avere, de îmbogăţirea căutată cu mult sârg şi insistenţă.

Titluri, glorie, renume – un alt sens acordat vieţii de către aceeaşi minte mărginită, care apreciază că nu este nimic mai atrăgător înaceastă lume, ca împodobirea frunţii cu laurii izbânzii.

Împlinirea pe tărâm spiritual este un alt aspect, care ar legitima efortul, sacrificiile şi diferitele mortificări, ca tâlc al vieţuirii în adevăr.

* * *

După ce am văzut şi înţeles în chip nemijlocit toate aceste argumente ale „ego”-ului, folosind din nou raza de lumină strălucitoare, concomitent cu străfulgerarea ei, totul s-a oprit instantaneu. Iar odată cu tăcerea minţii planetare s-a instalat golul psihologic şi, împreună cu el, a apărut o nouă minte de proporţii infinite.

Toate răspunsurile date sunt strict legate de mintea condiţionată tempo-spaţial, care vede, judecă şi apreciază ca alcătuire dual㠄 Interesul personal, care reprezintă pivotul în jurul căruia această minte îşi întocmeşte activitatea decizională, este factorul determinant al falselor sensuri.

Sensul real al vieţii nu este „ceva”, pe care să-l căutăm cu ajutorul minţii programate de trecut, potrivit fondului de acumulări personale. Numai când această minte subiectivă tace smerită, fiindcă şi-a înţeles neputinţa de a cuprinde Absolutul, atunci, în acea clipă de pasivitate psihologică, întreaga fiinţă este atrasă în sfera Sublimului.

În această fericită ipostază – existenţă atemporală – viaţa este privită şi acceptată aşa cum se manifestă în constanta ei mişcare. Practic suntem o stare de Pură Conştiinţă sau simplu martor, care doar priveşte şi ascultă tot ceea ce ne

oferă viaţa. Pe cerul unei asemenea conştiinţe nu se mai ivesc probleme însoţite de stări tensionale.

Acest climat este prin el însuşi revelator, demonstrând că sensul real al vieţii este această trăire binefăcătoare, ce transformă, prinânnobilare, pe practicant. Un asemenea trăitor, care prin simplitatea propriei vieţi îşi destramă perniciosul „ego”, influenţează în mod pozitiv restul omenirii, fiindcă noi împreună cu întreaga existenţă facem parte din „Sublimul Tot” – unitar în esenţă şi substanţă – definit ca unicitate şi veşnicie. Fiecare schimbare în bine sau rău a unei particule componente determină influenţe asemănătoare asupra întregii comunităţi.

STAI O CLIPĂ ŞI TE-NTREABĂ!

Stai o clipă şi te-ntreabă: de ce fugi înspre trecut?

Ce rost are retrăirea clipelor ce-au dispărut?

Tot ce-i vechi, în prezent n-are valoare.

E trăire-nchipuită, seacă şi înşelătoare.

De ce fugi în viitor? Socoteşti că este nou?

E o altă amăgire, sursa – acelaşi „egou”;

Proiectarea înspre mâine e de-asemenea bătrână.

Sursa ca întotdeauna, c-a memoriei columnă.

Deci, trecut sau viitorul nu-s o stare adecvată
Căci prin mijlocirea lor Sacrul vieţii nu s-arată;

El fiind veşnic noutatea în clipita care vine.

Cere să-l întâmpinăm cu aceeaşi prospeţime.

Fiind atenţi la noi tot timpul, la gândirea cea hoinară.

Care, prin mecanizare, e absurdă şi avară.

Vrem mereu să retrăiască clipele ce i-au plăcut.

Neplăcutul să-l alunge hăt departe, în trecut.

Viaţa, prin a ei mişcare, ni le-aduce-amestecate.

Bucuria şi amarul peste tot sunt semănate De-nţelegem deformat dup-a noastră-ncătuşare.

Vinovat e acelaşi „sine” cu valori înşelătoare.

Noul vieţii se cuprinde numai într-un singur fel.

Când suntem atenţi pe noi, fără să vizăm vreun ţel;

Suntem numai energia care clipa o aşteaptă Realitatea Absolută doar aşa e-ntâmpinată.

În atare ipostază, deschişi suntem către toate.

Fără spaime sau excese de egou apreciate.

Omul este înţelept când, eliberat de „sine”.

E unit cu Infinitul prin a lui inacţiune.

fără tainica-ntâlnire are loc prin simplitate.

Când, eliminând ce-a fost, vieţuim în noutate.

Cu o minte clar – lucidă privim toate câte vin în mişcarea lor firească – suntem veşnicul divin.

Funcţionarea noastră ca fiinţă completă, prezentă în clipa ce vine, este indispensabil legată de corecta înţelegere a vieţii.

De altminteri, starea noastră naturală este aceea de a ne mişca şi acţiona ca unitate deplină – corp şi psihic în perfectă uniune. De aici decurge şi necesitatea de a întreba, în mod constant,

mintea instabilă, rătăcitoare, fără un rost anume: De ce alergi în trecut? Are vreo raţiune retrăirea unor clipe decedate? Faptele sau evenimentele ce câţiva au fost trăite în mod real, dacă sunt aduse în prezent, ca simple imagini, sunt seci şi înşelătoare, deci fără nicio valoare.

De ce alergi în viitor? Crezi că proiecţia spre mâine este noutate? Nicidecum! Este o altă amăgire. Sursa este tot structura „ego”-ului. Proiecţia înspre viitor este la fel de bătrână, fiindcă provine din banca de acumulări memoriale.

Prin urmare, atât trecutul cât şi viitorul sunt stări amăgitoare – pentru prezent simple anacronisme – care împiedică înţelegerea realităţii viului, prospeţimea absolută de la o clipă la alta.

Şi cum putem să scăpăm de trecut şi de viitor? Simplu, chiar foarte simplu! Cu Atenţia lucidă, atotcuprinzătoare vom întâmpina fiecare reacţie a minţii fără să urmărim niciun scop. Tot ce este întâlnit în acest fel, dispare, iar în golul apărut în mod spontan, dispunem de o energie fără limite, în măsură să înţeleagă prin trăire directă Realitatea absolută.

În această ipostază, dispunem de o imensă sensibilitate şi toate câte ni le aduce viaţa, în desfăşurarea ei naturală, sunt privite şi apreciate cu dragoste şi bunătate.

Omul este cu adevărat înţelept numai când, desprins de „sinele” egoist, se uneşte cu Infinitul prin inacţiune sau pasivitatea lucidă a minţii.

Misterioasa întâlnire este însoţită de

simplitate, când, o dată dispărând trecutul, ne integrăm în actualitate şi, cu o minte clară şi lucidă, privim toate câte vin ca prospeţime constantă de la o clipă la alta.

În încheiere să reţinem necesitatea de a ne întreba mereu, dacă în clipa prezentă suntem sau nu om complet.

Gândul care, eventual, a plecat în trecut sau în viitor ne fragmentează fiinţa. Simpla demascare a acestui gând, îl face să dispară. Numai aşa suntem un om întreg şi funcţionăm ca fiinţă inteligentă, iar prin trăirea noastră creăm o altă lume, diferită de cea actuală.

STRIGĂT ÎN PUSTIU

Cu totală simplitate încercaţi să vă priviţi.

Nu opuneţi rezistenţă la nimic din ce-ntâlniţi.

Alungaţi orice speranţe, crezuri oarbe de-mplinit;

Nici modele, idealuri nu aveţi de urmărit.

Nu e vreme de pierdut, de-alergat după năluci

Nici trecut, nici viitor, fiţi mereu… mereu aici; *Acum* are importanţă – clipa fiind Eternitate, Acordaţi-i tot respectul şi deplina-nsemnătate.

Ce vedeţi sau auziţi, să întâmpinaţi direct.

Opinii şi judecăţi stavilă sunt şi defect Cel ce ştie şi cunoaşte este realmente prost.

El repetă lucrări moarte, ce acum n-au niciun rost.

Priviţi haosul şi teama care strâns se împletesc.

Ele ţes a vieţii pânză în climatul nebunesc şi, pe fondul vostru psihic, clădiţi în acelaşi fel.

Toată nebunia lumii are-n tine un model.

Lumea-ntreagă-i bântuită de boli şi de nebunie Aroganţa şi trufia rezemate-s pe prostie;

Violenţa, crima, ura şi războaie sângeroase în ins îşi găsesc suportul pe-acumulări mincinoase.

*

Acest strigăt e lansat în al lumii pustiu psihic.

Opriţi răul ce-ameninţă însăşi viaţa pe Pământ!

Aveţi arme la-ndemână şi nimic nu vă lipseşte; Dispuneţi şi de vigoarea „sinelui” care sminteşte.

Strigătul-mesaj stă-n faţă la-ndemâna tuturor.

Câţi îi văd însemnătatea şi urgenţa de-ajutor?

De ai trece de îndată la Cunoaşterea de sine Lume-ntreagă s-ar schimba, începând chiar de la tine.

Întreg Universu-n tine e-ntâlnirea ideală Piedică îţi e, vremelnic, mintea individuală, Totdeauna limitată, egocentrică, făloasă;

Caută să-i înţelegi structura-i neputincioasă!

Dac-o vezi – privit global – într-o clipire ea dispare.

Iar în golul inerent, nemaifiind nicio mişcare.

Psihologic, fiinţa-ntreagă prinsă e-n Imensitate;

Golul psihic şi cu clipa au eternă-nsemnătate.

Ipostaza de „nimic” câmp deschis este Iubirii.

Care-nscrie transformări în dimensiunea firii;

Vremea de-mpliniri impune acest salt evolutiv.

Prin mutaţii radicale, în „ego-ul” hâd, fictiv.

Această temă vizează, în general, pustiul psihologic al omului obişnuit, condiţionat tempo-spaţial, a cărui existenţă egocentrică l-a transformat într-o fiinţă temătoare, dezechilibrată, haotic-comportamentală.

Însoţiţi de Atenţia lucidă şi atotcuprinzătoare încercaţi să vă priviţi cu simplitate cât mai des, fără să opuneţi niciun fel de rezistenţă la toate câte le întâlniţi. În practicarea acestei experienţe directe nu există: dorinţă, speranţă, crezuri, modele de imitat, scopuri sau idealuri de urmărit.

Nu vă pierdeţi vremea alergând după năluci; acestea sunt creaţii ale trecutului sau viitorului. Insistaţi asupra întâlnirii corecte cu realitatea, care oferă binefacerile Eternităţii. Întregul respect trebuie acordat deci cu toată seriozitatea numai clipei prezente.

Tot ceea ce vedeţi sau auziţi, întâmpinaţi în mod direct. În acest context, este absolut necesar să lăsaţi la o parte orice opinie sau prejudecată şi întreaga dumneavoastră ştiinţă. Fiindcă ştiutorul, cunoscătorul este şi rămâne de fiecare dată un ignorant, căci repetă lucruri imaginare, păstrate memorial – în prezent anacronice – lipsite de sens în faţa noutăţii viului în eterna lui mişcare.

Haosul, cu frecventa lui incertitudine şi frică, vă ţese pânza existenţei şi vă creează climatul nesigur al vieţii de zi cu zi, fiindcă recurgeţi

mereu la fondul memorial, moştenit educaţional. Nebunia atât de evidentă astăzi în lume, este efectul firesc al tuturor celui care abordează prospe (imea vieţii în acelaşi mod deficitar.

Întreaga lume este bântuită de boli psihice, pretutindeni proliferează aroganţa, orgoliul şi trufia – întemeiate şi întreţinute numai de prostie. Ambiţia, violenţa, lăcomia, ura, crima şi războaiele îşi găsesc suport şi justificare numai în acumulările înşelătoare ale memoriei.

Opriţi nebunia cu efectele ei nimicitoare care ameninţă viaţa de pe Terra! Armele ucigătoare vă demască şi incită întregul dezechilibru psihologic fundamentat pe „sinele” egoist şi halucinant!

Câţi pun oare în aplicare acest mesaj al cunoaşterii minţii personale? Există măcar încă unul?

Transformarea lumii începe cu noi înşine, fiindcă noi şi lumea alcătuim „un întreg” şi o simplă transformare realizată de un element component al întregului, influenţează tot restul.

Întregul univers se află în fiecare dintre noi şi ne aşteaptă să-l descoperim, însă mintea individuală, egocentric-limitată, constituie reala piedică sau obstacol în calea acestei minunate performanţe. Aşadar, privită global cu flacăra Atenţiei, această minte obstrucţionistă dispare în mod fulgerător.

În golul psihologic astfel creat, fiinţa noastră se extinde la Infinit, integrându-se în Marele Tot. Prin urmare, pasivitatea minţii şi eterna clipă

deschid poarta Iubirii absolute, care prin ea însăşi produce transformări radicale în dimensiunea fiinţei umane.

Vremea pe care o străbatem ne solicită acest salt calitativ pe linia mereu ascendentă a evoluţiei morale şi spirituale, prin mutaţii radicale în structura „ego”-ului hâd şi dizgraţios. TACI, OPREŞTE-TE, ÎNCETEAZĂ!

Din citit, din auzit, din câte s-au spus în lume.

Căutând neîncetat în abis şi în genune Am aflat cât de-nsemnată este liniştea totală.

Capăt ultim şi cuprins în fiinţarea Integrală.

Pricina este gândirea cea confuză şi flecară.

Rezemată pe trecut, egocentrică şi-avară.

Risipeşte energia şi, prin timp, ne fragmentează.

Prin ce-a fost şi ce-o să fie, viaţa ne-o încorsetează

Pentru ea, clipa prezentă, trece farsă se oprească.

Trebuinţa-i cea mai mare e plăcutul să-l hrănească;

Şi, la fel, fictiv, evită ce-i displace sau durere, încordată stând la pândă să-şi plinească a sa vrere.

Deci, gândire taci, opreşte, încetează al tău zor Căci aşa cum te comporţi, nu exişti în adevăr.

Ficţiunea-ţi e substanţă, timpul – irealitate.

Viitorul şi trecutul n-au nicio însemnătate!

În discuţie cu tine, nu doresc să m-angajez.

Fiinde-ar fi o altă formă, prin tine să-

acţionez;

Ci privindu-te în faţă, îţi văd oarba comportare şi ascult cu luare-aminte vorba-ţi plină de-ngâmfare.

Ce zici, poţi spontan să taci? Atenţia este lumină.

Prin ea singură tu afli, cât ţi-e goana de nebună!

Nu te ruşinezi tu, oare, de-a ta inutilitate?

Nu vezi cât de-absurd e totul, prin a ta activitate? Prin tăcerea ta smerită, fiinţa-ntreagă-i relaxată.

Cuprinsă-n Imensitate, află via (-adevărată;

Află Sacml ce se-ascunde în om drept sau în smintit

Pe Cel fără de-nceput, fără mijloc, sau sfârşit.

Din literatura pe care am studiat-o, ca şi din spusele altora, mai bine informaţi decât mine, am aflat cât de importantă este pacea sufletului, tăcerea minţii sau vidul psihologic. Mi s-a spus, că fără această linişte şi armonie a minţii, nu se poate realiza nici integritatea fiinţei şi nici înţelegerea vieţii, în ansamblul şi complexitatea manifestărilor ei.

Am mai aflat că întreaga vină a dezechilibrului omenesc îi revine gândirii, caracterizată ca manifestare haotică, flecară şi confuză, iar izvorul acestei gândiri se află în trecut. Adică este ea însăşi o ficţiune, care se sprijină pe imagini moarte, fără substanţă. Prin activitatea ei egoistă, strict legată de un anumit

interes personal, ne împrăştie energia, fără de niciun folos.

Această gândire, aflată într-o veşnică agitaţie, ne fragmentează unitatea fiinţei ori de câte ori se avântă în trecutul perimat sau se proiectează înspre un viitor imaginar şi nesigur.

Pentru ea, prezentul este un punct mort, peste care trece fără să-i acorde vreo consideraţie. Ca imagine a trecutului, ea încearcă să dea continuitate clipelor plăcute, trăite câţiva în mod real – şi fuge sau se străduieşte să evite ceea ce a constituit durere sau neplăcere.

Ţie gândire, care eşti aşa cum te-am descris, îţi poruncesc, să taci! Opreşte-te, încetează-ţi întreaga agitaţie! Fiindcă aşa cum te comporţi tu nici nu exişti în mod real! Substanţa existenţei tale este ficţiune – creaţie a timpului – deci, irealitate! Trecutul şi viitorul n-au niciun fel de însemnătate! Nu mă angajez în discuţii cu tine! Dacă aş face asta, ar fi o altă formă de acţionare, ca gândire!

În schimb, eu doar te privesc şi, în mod simplu, îţi demasc întreaga comportare, iar cu ajutorul Atenţiei te şi ascult, cum prin cuvinte singură cauţi să te apreciezi! Ce zici gândire! Poţi să taci în mod spontan?

Atenţia pe care o îndrept înspre tine este lumină strălucitoare şi, sub raza ei, tu singură descoperi inutilitatea agitaţiei şi goanei tale lipsită de raţiune!

Acum, în faţa luminii, nu îţi este oare ruşine de întreaga ta absurditate? Nu vezi cât de fără

rost este întreaga ta activitate?

Odată cu tăcerea ta smerită, fiinţa se relaxează în mod spontan, se integrează în universalitate şi descoperă prin experienţă directă adevărata viaţă. În această conjunctură, practicantul află atât Sursa Sacrului cât şi propria sa nemurire.

TRĂITORI, NU VORBITORI!

Plin Pământul, lumea-ntreagă de pretinşi cunoscători.

Ce-şi arogă importanţă, de-a fi mari predicatori;

Ei ştiu că e Dumnezeu şi că nu există moarte.

Ba ne dau şi-asigurări, c-ar şti paşii să ni-i poarte.

Şi că mântuirea noastră doar prin ei se împlineşte.

Fiecare-n a lui parte, înţelept se socoteşte;

Prin ei lumea-i divizată, deseori se nasc conflicte.

Adevăru-i prins în vorbe cu interpretări distincte.

Teologi şi filosofi în dispute permanente.

Au determinat prin timp disidenţe inerente;

Asta demonstrează-n fapt lipsa de temeinicie A unor idei, concepte fără sens, statornicie.

Despre Adevăr vorbim numai când îl întâlnim când trăim Realitatea, când cu ea ne contopim;

Cu gândirea personală – mintea condiţionată – Eronat îl coborâm în lumea determinată. Ce adunat-am de la lume, se propagă ca ştiut.

Exprimarea-i repetarea unor spuse din trecut;

Sunt, de fapt, trăiri străine, care n-au nicio valoare.

Vorbe moarte, fără miez şi la fel, amăgitoare.

Tot ştiutul e capcană şi obstacol la-nţeles, înspre Sacrul Adevăr, nu-i potecă de acces;

De aceea tacă mintea şi gândirea-ncătuşată.

Căci tăcerea e fereastra către viaţa adevărată.

Trăitorii schimbă lumea prin trăirea lor aparte.

Prin gândirea, vorba, fapta cu Iubirea-ngemănate.

Când fiinţa-şi vede clar modul de funcţionare.

Poate singură să sfarme vechea-i condiţionare.

Adevărul – tuturor e avuţie de la Sacrul început.

El e-n noi, în fiecare şi ne-aşteaptă prin tăcut;

Piară deci egocentrismul! Omul, ca un nou născut.

Lui complet să se jertfească, fără scop, vrut sau ştiut.

Pe întreaga suprafaţă a Terrei se află un număr imens de predicatori, care îşi arogă importanţă susţinând că ei îl cunosc pe Dumnezeu, că nu există moarte, ba ne dau şi asigurări că, prin ascultarea ce le-o acordăm, ne conduc chiar în grădina Paradisului. Fiecare se socoteşte înţelept şi pretinde că mântuirea

noastră numai prin intermediul lui se împlineşte.

Aceşti predicatori, condiţionaţi diferit în funcţie de propriile crezuri, prin tot ceea ce susţin divizează lumea şi adesea sunt pricină de conflicte între oameni. În general, adevărul despre care vorbesc ei este cuprins doar în vorbe cu interpretări distincte.

Teologii şi filosofii aflaţi într-o permanentă confruntare au determinat, în decursul istoriei, inerente disidenţe. Or, acest simplufapt, prin el însuşi grăitor, demonstrează lipsa de temeinicie a credinţelor şi conceptelor pe care ei le susţin.

Despre Adevăr vom putea vorbi numai în clipa când îl întâlnim, adică atunci când întâmpinăm Realitatea şi ne integrăm în ea prin experienţă directă, nemijlocită.

Tot ceea ce fiinţa umană, condiţionată de acumulările memoriale, afirmă ca minte ştiutoare, nu este decât banală repetare, lipsită cu totul de importanţă, care oferă doar aprecieri amăgitoare.

De asemenea, ştiutul, aşa cum practica o adevereşte, constituie un veritabil obstacol în calea înţelegerii adevărului. Aşadar, mintea încătuşată trebuie să tacă în mod desăvârşit, fiindcă numai tăcerea sau pasivitatea minţii oferă şansa de a întâlni Realitatea vieţii.

Trăitorii – în ipostaza întâlnirii cu Adevărul – schimbă lumea prin viaţa lor deosebită. Gândirea, vorba şi fapta constituie la ei un întreg în contopire cu Iubirea creatoare. Între aceşti veritabili trăitori nu există niciun fel de

contradicţie, fiindcă Adevărul Absolut nu are decât o singură mişcare. O întâlnim sau nu?

De asemenea şi simplul vorbitor poate să devină un trăitor-vorbitor, dacă în mod simplu îşi vede rătăcirea şi întreaga condiţionare. Desigur, acestuia i se cere, în mod categoric, să fie în primul rând cinstit cu el însuşi. Fără această puritate şi tărie de caracter, nimic durabil nu se poate realiza.

De fapt, fiecare om este predestinat, chiar de la sacrul început, ca să întâlnească Adevărul şi să trăiască în contopire cu el, fiindcă el este în noi realitatea nemuritoare, divinitate care aşteaptă să-i deschidem cărarea prin Sacra tăcere.

În concluzie, omul nou nu se poate naşte decât prin decesul omului vechi, prin moartea „sinelui” egocentric, posesiv şi aberant. URCUŞUL FĂRĂ SCĂRI CU TREPTE

Prin milenii, neputinţa omului cel incomplet
A imaginat formule de urcuş spre Adevăr.

Aspirând prin el să schimbe glodul brut în giuvaer.

Noi, produsu-acelor vremi, azi, de ieri încorsetaţi.

Suntem doar simple maşini – nu oameni adevăraţi, Trăiri moarte de nu suntem cu prezentu-integraţi.

Din încătuşarea oarbă, egocentrică şi dură.

Ne eliberăm spontan numai într-un singur fel.

Când vibrăm de inocenţă, făr-a urmări model.

Liniştea şi puritatea sunt mijloace fără de preţ Ce deschid tot orizontul spre-nţelegere, Iubire.

Ce transformă radical într-o singură sclipire.

Şi în starea întronată, zborul vine de la sine, Fiinţa-ntreagă aspirată spre măreţul necuprins Ce dizolvă neputinţa, omul – infinit extins.

Nici maeştri, nici metode, nici urcuş pe scări cu trepte Nu ne sunt de vreun folos. Când cu viaţa ne unim, Fără „eu”, doar cu „nimic”, omul nou îl construim;

Şi, prin el, o lume nouă, făr-conflicte sau războaie; Armonia – temei sacru pentru buna vieţuire.

Omenia între oameni – o reală-nfăptuire. La un anumit stadiu de dezvoltare, omul şi-a dat seama de modul său greşit de funcţionare pe plan psihologic. Confuz şi temător, el a încercat pe întregul parcurs al zbuciumatei sale istorii să descopere acea forţă misterioasă, a cărei existenţă doar o intuia, şi în care să-şi pună întreaga nădejde. În acest fel, ca om incomplet funcţional, el a imaginat o mulţime de formule, cu ajutorul cărora spera să afle adevărul care să-i înnobileze sufletul.

Noi, urmaşii acestor idealişti, datorită educaţiei tradiţionale transmise de la o generaţi la alta – ne manifestăm, la nivel psihic întocmai ca nişte roboţi. La întâmpinarea noutăţii vieţii, răspundem prin reacţii memoriale, cu totul nepotrivite perceperii adevărului. Cu trecerea

timpului, formulele s-au nuanţat, iar odată cu ele şi degradarea morală a omului s-a adâncit.

Pentru a scăpa de această nefastă moştenire şi de întregul haos aflat în continuă creştere în toate colţurile lumii, ni se oferă experimentul cunoaşterii directe, adică a întâlnirii cu noi înşine.

În vederea redresării acestui om structurat deficitar – ca „sine personal" egoist, confuz şi stresant – ni se oferă o nouă modalitate de abordare a vieţii. Să vedem, practic, în ce constă acest experiment al cunoaşterii.

Cu ajutorul Atenţiei lucide, vom privi în mod simplu întreaga manifestare psihică a acestui om vechi la întâmpinarea noutăţii vieţii, fără să dorim altceva. Simpla întâlnire atentă, pasivă şi lucidă va destrăma în mod spontan întregul fond egoist.

În liniştea care se aşterne în mod firesc, ni se deschide larg poarta Infinitului cu care ne contopim. În acest Sublim climat suntem pur şi simplu atraşi instantaneu din lumea finită în măreţul necuprins unde întâlnim Iubirea absolută, care dizolvă întreaga neputinţă şi urâţenie a firii lumeşti.

Prin urmare, în aplicarea acestei experienţe directe nu avem nevoie de vreun maestru, de concepte filosofice sau de credinţe religioase şi nici măcar de calea urcuşului cu trepte, realizat în timp.

Liniştea de care aminteam mai înainte ne oferă integritatea fiinţei şi uniunea cu viaţa. Odată cu dispariţia omului vechi şi apariţia... nimicului

psihologic*”, construim un om nou, cu o altă mentalitate. Simpla existenţă a acestui om nou pune temelie unei alte lumi. fără contradicţii, conflicte, ură şi războaie.

Armonia sufletului reprezintă temelia care îl ajută pe omul obişnuit să-şi descopere realitatea originii sale de Divinitate nemuritoare.

Aducerea Pardisului pe această planetă nu este un vis, ci un fapt realizabil de către semenii care îşi descoperă adevăratul rost al existenţei în colaborare cu corpul fizic.